

DEVĚT KOMENTÁŘŮ KE KOMUNISTICKÉ STRANĚ

*Kniha, která inspirovala miliony Číňanů
k vystoupení z komunistické strany*

EPOCH TIMES

**DEVĚT KOMENTÁŘŮ
KE KOMUNISTICKÉ STRANĚ**

LIDSKÁ PRÁVA BEZ HRANIC

2017

EPOCH TIMES

**DEVĚT KOMENTÁŘŮ
KE KOMUNISTICKÉ STRANĚ**

Copyright © 2004 EPOCH TIMES
All rights reserved.

Z anglického originálu NINE COMMENTARIES
ON THE COMMUNIST PARTY vydaného nakladatelstvím
Broad Presss v roce 2005.

Translation © Epoch Times, 2017
Tisk a vazba: Printo, spol. s r. o., Ostrava-Poruba

Vydavatel: Lidská práva bez hranic, z. s.,
Krajinova 996/68, Třebíč
www.lpbh.org

Vydání první
Rok vydání 2017

Děkujeme skupině Proti komunistům za její laskavou podporu
při propagaci knihy a portálu Startovač za umožnění
crowdfundingové kampaně na tisk.

Knihu si můžete koupit v síti knihkupectví, v distribuci
společnosti Euromedia a na webovém portálu Epoch Times,
www.eshop.epochtimes.cz.

ISBN 978-80-906750-0-1

Poznámka:

Pro účely této knihy používáme pro komunistickou stranu v Číně název Čínská komunistická strana se zkratkou ČKS namísto standardně používaného názvu Komunistická strana Číny a zkratky KS Číny.

OBSAH

Předmluva	9
Úvod	11
Komentář první: Co je komunistická strana	13
Úvod	14
I. Násilí a teror jako prostředek k získání a udržení moci	14
II. Použití lži k ospravedlnění násilí	16
III. Neustále se měnící zásady.....	19
IV. Jak povaha strany nahradila a zničila lidskou přirozenost.....	19
V. Duch zla odporuje přírodě a lidské přirozenosti.....	20
VI. Některé rysy posedlosti zlem.....	22
VII. Zbavme se nadvlády Čínské komunistické strany.....	23
Komentář druhý: Počátky Čínské komunistické strany.....	25
Úvod	26
I. ČKS rostla nepřetržitým hromaděním podlosti	28
II. Hanebné skutečnosti ohledně založení ČKS.....	39
III. Ukázka špatných vlastností	50
Závěr.....	57
Komentář třetí: Tyranie Čínské komunistické strany.....	59
Úvod	60
I. Pozemková reforma – odstranění třídy velkostatkářů.....	61
II. Reformy v průmyslu a obchodu – odstranění třídy kapitalistů.....	63
III. Tvrdý zákrok proti náboženským skupinám.....	64
IV. Antipravicové hnutí – celonárodní vymývání mozků	65
V. Velký skok vpřed – lži pomáhají zkoušet loajalitu lidí.....	67
VI. Kulturní revoluce – obrácení světa vzhůru nohama	69
VII. Éra ekonomických reforem – násilí pokračuje	72

VIII. Vymýt celé zemi mozek a udělat z ní „vězení mysli“	77
Závěr	78

Komentář čtvrtý: Čínská komunistická strana je silou, která se staví proti vesmíru	83
Úvod	84
I. Boj s lidmi a odstranění lidské přirozenosti.....	85
II. Boj se zemí porušuje principy přírody a způsobuje nedozírné pohromy	90
III. Boj s nebesy, potlačování náboženství a zavržení víry v Boha...	93
Závěr	96

Komentář pátý: Tajná dohoda Ťiang Ce-mina s ČKS o pronásledování Falun Gongu.....	99
Úvod	100
I. Stejná historie a stejný původ přinášejí stejné katastrofické důsledky	101
II. Ťiang Če-min a ČKS se bojí „pravdivosti, soucitu a snášenlivosti“	104
III. Tajná dohoda Ťiang Ce-mina s ČKS.....	110
IV. Jak Ťiang Ce-min použil ČKS na pronásledování Falun Gongu.....	112
V. Ťiang Ce-min rozkládá ČKS zevnitř	120
Závěr	121

Komentář šestý: Jak Čínská komunistická strana zničila tradiční kulturu	123
Úvod	124
I. Proč chtěla ČKS zničit čínskou kulturu?	127
II. Jak komunistická strana ničí tradiční kulturu	133
III. Kultura strany	148
Závěr	156

Komentář sedmý: Vražedná historie

Čínské komunistické strany	159
Úvod	160
I. Hrůzostrašný masakr	162
II. Mimořádně kruté způsoby zabíjení.....	170
III. Krutý boj uvnitř strany.....	176
IV. Vyvážení revoluce a zabíjení lidí v zahraničí.....	178
V. Ničení rodin.....	179
VI. Způsoby a následky zabíjení.....	181
Závěr.....	188

Komentář osmý: Proč je Čínská komunistická

strana zlý kult	191
Úvod	192
I. Kultovní rysy ČKS	192
II. Škody, které způsobil kult ČKS	200
III. Podstata kultu komunistické strany	203
IV. Komunistická teorie posledního soudu – strach o přežití strany.....	204
V. Drahocenná zbraň na přežití komunistického kultu – brutální zápas.....	206
VI. Úpadek zlého kultu ČKS.....	211
VII. Úvahy nad vládou zlovolné ČKS.....	213
Závěr.....	217

Komentář devátý: O bezohledné povaze

Čínské komunistické strany	219
Úvod	220
I. Bezohledná povaha ČKS se nikdy nezměnila	221
II. ČKS obětovala ekonomický rozvoj.....	222
III. Metody na vymývání mozků se mění od přímých k rafinovaným	229
IV. Pokrytectví ČKS v otázce lidských práv.....	231

V. Aspekty bezohledné povahy ČKS.....	237
VI. Strana úplně odhaluje svou zločineckou povahu v pokusu odstranit pravdivost, soucit a snášenlivost pomocí státního teroru.....	245
VII. Zločinný socialismus s „čínskými rysy“	247
Závěr.....	250

PŘEDMLUVA

Držíte v rukou překlad pozoruhodné série devíti článků, které se poprvé objevily jako úvodníky v deníku *Ta-ti-jüan*, čínské edici *Epoch Times*. Z důvodů, které by měly být zřejmé po jejich přečtení, autoři těchto článků zůstávají anonymní.

První z těchto úvodníků vyšel 19. listopadu 2004. Od té doby se setkaly s mimořádným ohlasem. Díky *Devíti komentářům* Číňané často zahajují rozhovor o pravé povaze Čínské komunistické strany (ČKS). *Devět komentářů* Číňanům pomohlo, aby se dozvěděli, co ČKS je a co udělala čínskému národu, zemi a životnímu prostředí. Protože byly tyto informace o ČKS zpřístupněny široké veřejnosti, vzniklo globální hnutí, které se stalo masivní silou pro pokojnou transformaci.

V současnosti se již více než 260 milionů Číňanů zřeklo svého členství v ČKS a jejích přidružených organizací. Ke vzniku této nové éry napomohlo právě *Devět komentářů*. Číňané si nyní na základě těchto informací volí svou budoucnost.

Dnes je *Devět komentářů* přeloženo do 33 jazyků a jsou dostupné on-line.

redakce
Epoch Times

ÚVOD

Deset let po pádu bývalého Sovětského svazu a komunistických režimů ve východní Evropě je komunistické hnutí zavrženo na celém světě. Zánik Čínské komunistické strany je už jen otázkou času.

Před svým úplným zhroucením se však Čínská komunistická strana pokouší těsně svázat svůj osud s celou Čínou i s její pětitisíciletou historií. To by mohlo čínskému národu způsobit velikou katastrofu. Číňané musejí čelit otázce, která bude brzy aktuální: jaké stanovisko zaujmout k Čínské komunistické straně, kam se dál ubírat, až komunistická strana zanikne, a jak oživit vznešené čínské tradice.

Epoch Times nyní zveřejňuje nevšední sérii článků – *Devět komentářů ke komunistické straně*. Než bude Čínská komunistická strana definitivně odstavena na smetiště dějin, chtěli bychom jejich prostřednictvím vynést závěrečný rozsudek nad ní i nad mezinárodním komunistickým hnutím, které v posledních sto letech nepřineslo lidstvu nic než zkázu.

Všechno, čeho se Čínská komunistická strana za více než 80 let svého trvání dotkla, neslo znamení lži a podvodů, krvavých válek, hladomorů, tyranie, útisku a teroru. Tradiční víry a hodnoty byly násilně ničeny. Byly potlačovány různé etnické skupiny a s nimi i jejich zvyky, tradice a sociální struktura. Hodnoty porozumění, lásky a harmonie byly překrouceny na boj a nenávisť. Úcta k nebesům a zemi byla nahrazena domýšlivou touhou „bojovat proti nim“. Výsledkem bylo úplné zhroucení sociálních, morálních a ekologických systémů, které Číňany uvrhlo do hluboké krize. Tato krize není jen věcí Číny, je to krize lidskosti jako takové. Všechna tato obrovská neštěstí byla svévolně naplánována, organizována a řízena Čínskou komunistickou stranou.

Známé čínské verše praví: „Hluboce, leč marně vzdychám nad uvadlými květinami.“ Konec čínského komunismu se blíží, režim už nyní bojuje o pouhé přežití. Dny jeho vlády jsou sečteny. *Epoch Times* věří, že dozrál čas, abychom se (předtím, než se ČKS úplně rozpadne) podívali zpět a čínským lidem i světu úplně odhalili neslýchané zlo Čínské komunistické strany. Tento největší kult v lidské historii je ztělesněním zkaženosti všech věků a zemí.

Doufáme, že ti, kteří jsou stále ještě ČKS podváděni, jasně uvidí její povahu, očistí svého ducha od jejího jedovatého vlivu, osvobodí svou mysl

od její zlé nadvlády, vytrhnou se z okovů teroru a jednou provždy opustí všechny iluze o ní.

Vláda Čínské komunistické strany je nejtemnější a nejabsurdnější stránkou čínské historie. Z nekonečného seznamu zločinů, které spáchala, je perzekuce Falun Gongu tím nejpodlejší. Pronásledováním „pravdivosti, soucitu a snášenlivosti“ Ťiang Ce-min zatloukl poslední hřebík do rakve ČKS.

Epoch Times věří, že pochopíme-li skutečnou historii Čínské komunistické strany, můžeme zabránit opakování podobných tragédií. Možná bychom také měli prozkoumat své nitro a zamyslet se, zda jsme někdy (byť jen nespravedlivými či zbabělými myšlenkami) sami ke komunistickému zlu nějak nepřispěli.

KOMENTÁŘ PRVNÍ: CO JE KOMUNISTICKÁ STRANA

ÚVOD

Po více než 5 000 let vytvářeli Číňané v zemi napájené Žlutou řekou a řekou Jang-c-ťiang velkolepou civilizaci. Během tohoto dlouhého časového období vládnoucí dynastie přicházely a odcházely a čínská kultura vzkvétala a upadala. Na historickém jevišti Číny se odehrávaly veliké a dojemné příběhy.

Rok 1840, který historikové běžně považují za počátek současné čínské éry, odstartoval v Číně cestu od tradice k modernizaci. Čínská civilizace prošla od té doby čtyřmi etapami dějinných výzev a reakcí na ně. Na první tři – invazi spojených anglicko-francouzských sil do Pekingu na počátku 60. let 19. století, čínsko-japonskou válku v roce 1894 a rusko-japonskou válku na severovýchodním území Číny v roce 1906 – odpověděla Čína postupným přibližováním se Západu, které se projevilo především dovozem moderního zboží a zbraní. Čína dále reagovala ústavními změnami během reformního hnutí v roce 1898 a pokusem o zřízení konstituční vlády v závěru pozdní dynastie Čching. Třetí odpovědí pak byla demokratická (tzv. sinchajská) revoluce v roce 1911.

Ačkoli z první světové války vyšla Čína vítězně, nebyla považována za velmoc. Mnozí Číňané si mysleli, že cíle prvních tří etap „pozápadnění“ nebyly naplněny. V roce 1919 bylo ustaveno Hnutí 4. května, které vedlo ke čtvrtému pokusu reagovat na předešlé výzvy a vyvrcholilo úplným přizpůsobením čínské kultury Západu skrze komunistické hnutí a jeho krajní revoluci.

Tento článek se týká dopadu komunistického hnutí a komunistické strany na čínskou civilizaci. Podívejme se blíže na to, jakou cestou se Čína ubírala, nebo spíše jakou cestou byla nucena se ubírat. Za posledních 160 let čínské historie zde nepřírozenou smrtí zemřelo téměř 100 milionů lidí a čínská tradiční kultura a její civilizace byly z velké části nenávratně zničeny.

I. NÁSILÍ A TEROR JAKO PROSTŘEDEK K ZÍSKÁNÍ A UDRŽENÍ MOCI

„Komunisté neskrývají své názory a záměry. Otevřeně prohlašují, že jejich cílů může být dosaženo pouze násilným svržením všech nynějších společenských poměrů.“

Tato citace pochází ze závěrečného odstavce *Komunistického manifestu*, což je základní a nejdůležitější dokument komunistického hnutí. Násilí je hlavním a jediným prostředkem, jakým komunistická strana získává moc. Tento charakteristický rys byl a je součástí všech forem strany od jejich prvo počátků.

První komunistická strana na světě byla ve skutečnosti založena až mnoho let po smrti Karla Marxe. Z Velké říjnové socialistické revoluce v roce 1917 se zrodila Všeruská komunistická strana (bolševici), později známá jako Komunistická strana Sovětského svazu (KSSS). Tato strana se rozvinula za použití násilí proti „třídnímu nepříteli“ a byla udržována prostřednictvím násilí vůči členům strany a běžným občanům, z nichž mnozí byli obviněni ze zrady. Během stalinských čistek ve 30. letech 20. století zmasakrovala KSSS více než 20 milionů takzvaných špionů, zrádců a osob podezřelých z odlišných názorů.

Čínská komunistická strana (ČKS) zahájila svou existenci jako odnož Komunistické strany Sovětského svazu v rámci Třetí komunistické internacionály. Proto přirozeně zdědila sklon k zabíjení. Během první občanské války, kdy komunisté v letech 1927–1936 bojovali s Národní stranou (Kuomintang), klesl počet obyvatel v provincii Ťiang-si z více než 20 milionů na přibližně 10 milionů. Jen z toho je patrné, jakou škodu působí násilí páchané Čínskou komunistickou stranou.

Násilí se může stát nevyhnutelným při pokusech o získání politické moci, ale doposud se nikdy nevyskytl režim tolik dychtící po krvi jako Čínská komunistická strana – zvláště v jinak klidných obdobích míru. Od roku 1949 překonal počet jejich obětí celkový počet mrtvých během všech válek mezi lety 1921 a 1949.

Názorným příkladem vztahu strany k násilí je její podpora Rudých Khmerů v Kambodži. Rudí Khmerové vyvraždili čtvrtinu kambodžské populace včetně téměř celé čínské menšiny v zemi. Čína dodnes brání snahám mezinárodního společenství postavit Rudé Khmery před soud, stejně jako odhalení podílu Čínské komunistické strany na této genocidě.

Strana má úzké vztahy s některými z nejbrutálnějších politických hnutí a režimů. Kromě Rudých Khmerů spolupracuje s komunistickými stranami v Indonésii, na Filipínách, v Malajsii, ve Vietnamu, v Barmě, Laosu a Nepálu. Všechny komunistické strany těchto zemí byly a jsou podpo-

rovány ČKS. Mnozí vůdčí představitelé těchto komunistických stran jsou Číňané a někteří se dodnes skrývají v samotné Číně.

Zvěrstva dalších komunistických stran, postavených na maoistickém základě, jihoamerické Světlé stezky a japonské Rudé armády, byly odsouzeny světovým společenstvím.

Jednou z teorií, ke které se komunisté obracejí, je sociální darwinismus. Komunistická strana aplikuje Darwinovu soutěživost mezi živočišnými druhy na lidské vztahy a lidské dějiny. Tvrdí, že třídní boj je jediná hnací síla společenského pokroku. Boj se proto stal prvotní „vírou“ komunistické strany, nástrojem k získání a udržení politické kontroly. Známa Maova slova jasně prozrazují logiku, podle níž přežijí jen ti nejsilnější: „Když je v Číně 800 milionů lidí, jak by to mohlo fungovat bez boje?“

Podobně se proslavila i jiná Maova prohlášení, například, že kulturní revoluce by se měla opakovat „každých 7 až 8 let“¹. Násilím si Čínská komunistická strana lidí opakovaně podrobovala a děsila je. Každý boj, který započala, a každé politické hnutí, které zorganizovala – vše jí sloužilo k tomu, aby se zdokonalovala v teroru, a proto byla srdce Číňanů rozehvělá strachem. Lidé se nakonec té hrůze poddali, a tak byl celý národ ztotožněn.

„Běžný“ terorismus je dnes úhlavním nepřítelem civilizovaného svobodného světa. Ale terorismus ČKS se díky státnímu aparátu odehrává ve velkém měřítku, trvá již mnoho let a jeho důsledky jsou mnohem ničivější. Ani v těchto dnech, ve 21. století, bychom neměli zapomínat na tuto vrozenou povahu komunistické strany, neboť to, čím strana byla, určuje její budoucnost.

II. POUŽITÍ LŽÍ K OSPRAVEDLNĚNÍ NÁSILÍ

Úroveň civilizace se může měřit tím, jakou míru násilí společenské zřízení používá. To, že se komunistické režimy uchýlily k násilí, znamenalo ohromný krok zpět pro celou lidskou civilizaci. Někteří lidé bohužel věří, že násilí je prostředek společenského vývoje, a komunistickou stranu dokonce považují za pokrokovou.

1 Z dopisu, který Mao Ce-tung napsal své ženě Ťiang Čching (1966).

Toto přijetí násilí musí být chápáno jako druhá průvodní vlastnost komunistické strany: vychází z promyšlených podvodů a šikovně použitých lží.

„Od mládí jsme považovali USA za obdivuhodnou zemi. Věříme, že je to zčásti díky skutečnosti, že USA nikdy neokupovaly jinou zemi ani nezahájily žádný útok vůči Číně. A co je ještě podstatnější, Číňané si uchovávají o USA dobrý dojem, který je založen na demokratické a nepředpojaté, otevřené povaze USA.“

Tento výňatek pochází z článku otištěného 4. července 1947 v oficiálních novinách strany *Sin-chua Ž'pao*. Pouhé tři roky poté vyslala Čínská komunistická strana své vojáky, aby bojovali proti americkým vojskům v Severní Koreji. Zároveň komunisté vylicili Američany jako nejhorší imperialisty na světě. Každý obyvatel Číny by dnes užasl, kdyby si tento padesát let starý článek přečetl. ČKS však zakázala všechny publikace, které citovaly podobné rané pasáže, a publikovala jejich „opravy“.

Čínská komunistická strana podváděla v každém politickém hnutí od svého nástupu k moci. Ať už šlo o odstranění kontrarevolucionářů (1950–1953), „spolupráci“ veřejných a soukromých podniků (1954–1957), protipravicové hnutí (1957), kulturní revoluci (1966–1976), masakr na náměstí Tchien-an-men (1989) či nejnověji pronásledování Falun Gongu (1999). Nejznámějším neblaze proslulým případem bylo pronásledování intelektuálů v roce 1957. Čínská komunistická strana vyzvala intelektuály, aby vyjádřili své názory, ale potom je perzekvovala coby „pravičáky“. Přitom využila jejich vlastních projevů jako důkazů jejich „zločinů“. A když někteří perzekuce kritizovali a označili je za komplot či zákeřné spiknutí, Mao k tomu veřejně prohlásil: „Tohle není žádné zákeřné spiknutí, to je otevřená lest.“

Podvod a lži hrály a hrají velmi důležitou roli při získávání a udržování nadvlády Čínské komunistické strany. Čína se těší nejdelsím a nejúplnějším dějinám na světě. Především čínští intelektuálové vkládali do historie svou nejvyšší důvěru a naději. Číňané se k ní obraceli při hodnocení současné situace, a také aby dosáhli osobního duševního zdokonalení. Strana však zneužila historii, aby sloužila jejímu vlastnímu režimu. Praktikovala překrucování a zatajování historických pravd, ve své propagandě a režimních publikacích přepsala historii od doby tak dávné, jako je Jaro a podzim (770–476 př. n. l.) či období Válčících států (475–221 př. n. l.), až po

tak nedávnou, jako je období kulturní revoluce. Falšování historie začalo v roce 1949 a pokračovalo dalších více než padesát let. Veškeré snahy o uvedení historických pravd na pravou míru byly stranou zničeny již v zárodku.

Když už násilí nestačilo na udržení stranické moci, ČKS ho alespoň ospravedlňovala a maskovala pomocí podvodů a lží.

Pravdou je, že komunistická strana podvody a lži nevynalezla. Jsou to starodávné nectnosti, které komunisté jen beze studu využili. Strana slíbila půdu rolníkům, továrny dělníkům, svobodu a demokracii intelektuálům a mír všem. Žádný z těchto slibů však nesplnila. Jedna generace Číňanů zemřela podvedená, druhá je nadále podváděna. To je největší bolest čínského lidu, nejnešťastnější stránka čínského národa.

III. NEUSTÁLE SE MĚNÍCÍ ZÁSADY

V televizní prezidentské debatě v USA v roce 2004 jeden z prezidentských kandidátů řekl, že člověk může změnit taktiku, pokud to potřebuje, ale že by nikdy neměl změnit své „přesvědčení“ a „základní hodnoty“, protože potom ztrácí důvěryhodnost.² Toto prohlášení skutečně odráží všeobecný princip.

Komunistická strana je typickým příkladem neustále se měnících hodnot. Od svého založení před více než 80 lety měla ČKS šestnáct národních reprezentativních členských sjezdů, a přitom šestnáctkrát změnila své stanovy. Za více než pět desetiletí své vlády provedla ČKS pět zásadních změn ústavy země.

Ideálem ČKS je sociální rovnost vedoucí ke komunistické společnosti. Nicméně Čína pod komunistickou vládou zakusila rychle rostoucí ekonomickou nerovnost. Mnozí členové komunistické strany zbohatli, zatímco 800 milionů Číňanů žije v chudobě.

Vůdčí teorie Čínské komunistické strany, vyvíjející se od marxismu k maoismu, dnes obsahují i myšlenky Teng Siao-pchinga a Ťiang Ce-minovy „Tři reprezentanty“. Marxismus a maoismus jsou naprosto neslučitelné s Tengovými a Ťiangovými ideologiemi – jsou opačné. Tento míšmaš komunistických teorií, který strana používá, je v lidských dějinách skutečnou raritou.

² Informace převzata z: <http://www.debates.org/>.

Měnící se principy komunistické strany si do značné míry odporují. Od myšlenky celosvětového spojení, překračujícího národy a státy, k dnešnímu krajnímu nacionalismu. Od zrušení veškerého soukromého vlastnictví a všech vykořisťujících tříd k dnešní představě kapitalistů, „povolaných“ vstoupit do strany. Včerejší zásady jsou v dnešní politice zpátečnické a další změny se dají očekávat zítra. Bez ohledu na to, jak často ČKS mění své zásady, její cíl zůstává jasný: získat a udržet si moc a neomezenou vládu nad celou společností.

V dějinách strany se vyskytlo přes deset revolučních „bojů na život a na smrt“. Ve skutečnosti se všechny tyto boje odehrály vždy současně s předáním moci, která následovala po změnách základních principů strany.

Každá změna stranických zásad vzešla z nevyhnutelné krize, které strana čelila a která ohrožovala její legitimitu a přežití. Ať už šlo o spolupráci se stranou Kuomintang, proamerickou zahraniční politiku, ekonomickou reformu a rozmach trhu, nebo podporu a prosazování nacionalismu – každé z těchto rozhodnutí se objevilo ve chvíli krize a mělo co do činění s upevněním moci. Každý cyklus, v jehož průběhu určitá skupina trpěla pronásledováním, následovalo opuštění této perzekuce, spojené se změnami v základních principech ČKS.

Na Západě se užívá rčení: „Pravdy jsou trvalé, lži nestálé.“ Toto přísloví je velice moudré.

IV. JAK POVAHA STRANY NAHRADILA A ZNIČILA LIDSKOU PŘIROZENOST

Čínská komunistická strana je panovačný režim leninského typu. Od svého vzniku si ustanovila tři základní linie: politickou, intelektuální a organizační. Politická se vztahuje k vytyčování cílů, intelektuální odpovídá za filozofické opodstatnění komunistické strany a organizační se stará o to, jak dosáhnout cílů strany. Členové strany, stejně jako ti, kdo jsou jí ovládnuti, musejí v první řadě plnit její příkazy. O to se stará organizační linie.

V Číně většina lidí ví o dvojí tváři členů komunistické strany. Doma jsou obyčejnými lidskými bytostmi s pocity štěstí, vzteku, lítosti či radosti. Mají ctnosti a nedostatky běžných lidí. Mohou být rodiči, manžely, manželkami nebo přáteli. Ale nad lidskou přirozenost a pocity si postavili povahu strany, která – podle požadavků komunistické strany – lidskost

přesahuje. Proto se lidskost stala relativní a proměnlivou, zatímco povaha strany je absolutní, mimo jakoukoli pochybnost či námitku.

Během kulturní revoluce se otcové a synové navzájem mučili, manželé spolu zápasili, matky a dcery se navzájem udávaly a učitelé a žáci spolu bojovali jako nepřátelé. Povaha strany takto v lidech rozněcovala spory a nenávist. V počátcích vlády Čínské komunistické strany byli i někteří její nejvyšší představitelé bezmocní, když byli jejich příbuzní označeni za třídní nepřátele. I v těchto případech opět působila povaha strany.

Tato moc, kterou má povaha strany nad jednotlivci, je výsledkem propagandy, která je lidem v Číně celý život vštěpována. Tato drezúra začíná v mateřské škole, kde jsou odměňovány výhradně stranou schválené odpovědi na otázky – odpovědi, které se přičí běžnému lidskému rozumu a naivní dětské povaze. Od základní školy po univerzitu se studentům dostává politické výchovy dle zásad komunistické strany. Nepřízpůsobiví neprojdou – prostě nejsou připuštěni k maturitě.

Člen strany musí na veřejnosti vystupovat důsledně v souladu se „stranickou linií“, ať už si o ní v soukromí myslí cokoli. Organizační struktura strany je gigantická pyramida – na jejím vrcholku je ústřední moc, která kontroluje celou hierarchii. Tato unikátní struktura představuje jeden z nejdůležitějších rysů režimu komunistické strany, který tvoří záruku neomezené poslušnosti.

Dnes se ČKS zvrhla v politický subjekt bojující o udržení vlastních sobeckých zájmů. Neusiluje již o žádný z ušlechtilých cílů komunismu. Nicméně komunistické organizační struktury zůstávají a požadavek bezpodmínečné poslušnosti se nezměnil. Strana postavila sebe samu nad lidskost a lidskou přirozenost a odstraňuje jakoukoli organizaci či jednotlivce, které považuje za škodlivé pro svou vlastní moc, ať jde o obyčejné občany nebo o vysoké stranické hodnostáře.

V. DUCH ZLA ODPORUJE PŘÍRODĚ A LIDSKÉ PŘIROZENOSTI

Všechny věci pod nebesy procházejí životním cyklem narození, dozrávání, úpadku a smrti.

Na rozdíl od komunistického režimu povolují nekomunistické společnosti (a to i ty, které trpí v područí zkorumpovaných totalitních vlád a dik-

tatur) alespoň jistý stupeň sebezačlenění a sebeurčení. Starobylá čínská společnost byla v podstatě ovládána prostřednictvím dvojí struktury; venkovské oblasti měly ve svém středu rodinné klany, tedy jakési nezávislé sociální organizace, zatímco městské se seskupovaly kolem cechů. Vládní pravomoci nepřekračovaly úroveň krajů.

Ani nacistický režim, který se krutostí téměř vyrovnal komunistické straně, neupíral lidem právo na osobní vlastnictví. Komunistické režimy vykořenily jakoukoli formu sociálního uspořádání nezávislou na straně. Nahradily je vysoce centralizovanými donucovacími strukturami.

V běžné sociální struktuře smí člověk nebo skupina lidí přirozeně existovat a dojít vlastního sebeurčení; komunistický režim je toho přesným opakem.

Komunistická strana nerespektuje všeobecné standardy lidské povahy. Svévolně manipuluje pojmy dobra a zla, stejně jako všemi zákony i lidskými pravidly. Komunisté nestrpí vraždy, vyjma zabíjení nepřátel strany. Úcta k rodičům je vítána, pokud ovšem rodiče nebyli označeni za třídní nepřátele. Laskavost, slušnost, zdvořilost, moudrost a věrnost jsou vesměs dobré vlastnosti. Když si to však strana nepřeje nebo si zrovna těchto tradičních ctností nechce vážít, potom již pro ně není místo. Komunistická strana úplně ničí všeobecné standardy lidské povahy a staví na principech, které lidské povaze odporují.

Nekomunistické společnosti obecně berou v úvahu dvojí rozměr lidské povahy, ve které je přítomno dobro i zlo; k udržení rovnováhy ve společnosti spoléhají na tradiční sociální smlouvy. V komunistických společnostech je samotný pojem lidskosti popírán a pojmy dobra a zla se neuznávají. Opomíjení pojmů dobra a zla slouží podle Marxe k úplnému svržení filozofické nadstavby staré společnosti.

Komunistická strana nevěří v Boha, a dokonce ani nerespektuje fyzickou podstatu bytí: „Bitva s nebesy, boj se zemí, zápas proti lidským bytostem – v tom leží kořeny nekonečné radosti.“ To bylo heslem Čínské komunistické strany během kulturní revoluce, kdy na vlastní lidi i na celou svou zemi uvalila veliké utrpení.

Číňané tradičně věří v jednotu nebes a lidských bytostí. Lao-c' řekl v *Tao-te-ťingu* (*Knize o Cestě a ctnosti*): „Lidé následují zemi, země následuje nebesa, nebesa následují Tao a Tao následuje to, co je přirozené.“ Lidské bytosti a příroda existují v harmonickém vztahu uvnitř nekonečného vesmíru.

Komunistická strana je druhem bytosti. Avšak je to bytost, která se staví proti přírodě, nebesům, zemi a lidstvu. Je to zlý příznak, který odporuje vesmíru.

VI. NĚKTERÉ RYSY POSEDLOSTI ZLEM

Samotné orgány komunistické strany se nikdy nepodílejí na výrobních či tvůrčích činnostech. Jakmile se jednou chopí moci, připojí se k lidem, kontrolují je a manipulují jimi. Rozšíří svou moc až k nezákladnější jednotce společnosti, protože se strachují, že ztratí kontrolu. Zmonopolizují zdroje výroby a ze společnosti pro sebe „vysávají“ prostředky, které by jinak mohly lidem přinést blahobyt.

V Číně se komunistická strana rozšířila všude a ovládá vše, ale nikdo nikdy neviděl výpisy z jejích účtů, jen výpisy státu, místních vlád a podniků. Od ústřední vlády po výbory venkovských oblastí je komunálním úředníkům vždy udělena nižší hodnost než komunistickým kádrům, takže komunální úřady musejí následovat příkazy úřadů komunistické strany, které jsou na stejné úrovni. Orgánům místní samosprávy jsou účtovány všechny výlohy místních stranických organizací.

Organizace ČKS je jako obrovský duch posedlý zlem, který je napojen na každou společenskou jednotku a hluboce proniká do každé buňky čínské společnosti. Tak strana ovládá celý národ, přivlastňuje si jeho zdroje a vysává jeho energii.

Taková charakteristická struktura ovládaná zlem již v lidské historii existovala – nikdy však neměla tak dlouhé trvání a nekontrolovala společnost tak úplně jako za vlády Čínské komunistické strany.

Proto žijí čínští rolníci v chudobě a otroctví. Musejí podporovat tradiční komunální úředníky stejně jako mnohé komunistické kádry.

Proto jsou čínští dělníci ohroženi nezaměstnaností. Čínská komunistická strana odčerpává již mnoho let finanční zdroje jejich továren.

Proto je pro čínské intelektuály tak obtížné dosáhnout svobody myšlení. Kromě svých správců má strana také své agenty a slídily, kteří infiltrují všechny sociální skupiny a špehují lidi.

Duch posednutí musí úplně ovládnout mysl posedlého, aby z něj vysál energii kvůli svému přežití.

Podle moderní politické vědy se moc opírá o tři základní body: sílu, bohatství a vědomosti. Komunistická strana se nikdy nerozpakovala použít monopol kontroly a moci k okrádání lidí o majetek. Co je ještě důležitější: připravila lidi o svobodu projevu a tisku. Zneuctila lidskost a udělá vše, aby si udržela absolutní kontrolu moci. Z tohoto pohledu zlý duch strany kontroluje společnost tak neprodyšně, že to může být stěží srovnáváno s jiným režimem na světě.

VII. ZBAVME SE NADVLÁDY ČÍNSKÉ KOMUNISTICKÉ STRANY

Od chvíle, kdy Marx před více než stoletím zveřejnil svůj výrok o „přízraku komunismu, který obchází Evropou“, nabral tento přízrak podobu hmotného těla. Komunistické hnutí a komunistické strany se rozšířily jako smrtící epidemie po celém světě – zabily desítky milionů lidí a stovkám milionů sebraly majetek a svobodu.

Základní doktrínou komunismu je zabavení veškerého soukromého majetku stejně jako odstranění vykořisťující třídy. Soukromé vlastnictví tvoří základ všech lidských práv a často udržuje národní kulturu. Lidé, okradení o soukromé vlastnictví, ztrácejí také svobodu mysli a ducha. Přicházejí i o svá společenská a politická práva.

Aby přežila krizi, byla Čínská komunistická strana v 80. letech 20. století donucena k ekonomickým reformám a navrátila lidem některá práva na soukromý majetek. Tím vznikla skulina v mohutné mašinérii úplně nadvlády ČKS. Tato skulina se začala zvětšovat, jak členové strany začali hromadit své osobní majetky.

Čínská komunistická strana, přízrak posedlý zlem, podporovaný násilím, podvody a častým „převlékáním kabátů“, projevuje známky rozkladu a je zneklidněna při každém náznaku vyrušení. Pokouší se přežít hromaděním většího bohatství a zpřísněním kontroly lidí, tím však jen přispívá k prohloubení krize.

Zdá se, že dnešní Čína prosperuje, ale sociální rozpory ve skutečnosti dosáhly dříve nevídané úrovně. Za pomoci politických intrik minulosti se Čínská komunistická strana pokouší o jakýsi ústup. Popírá předešlé pronásledování demokratického hnutí na náměstí Tchien-an-men nebo Falun Gongu a hledá další společenskou skupinu, na které by si procvičila svou sílu teroru.

Na výzvy posledních sta let odpovídal čínský národ dovozem zbraní, reformou systému a uskutečněním extrémních násilných revolucí. Bylo zabito nespočet životů a tradiční čínská kultura byla téměř vymýcena. Zdálo se, že velké úkoly a výzvy nelze naplnit. V okamžiku, kdy mysl Číňanů ovládly rozčilení a úzkost, komunistická strana využila této příležitosti a vystoupila na scénu, a nakonec ovládla tuto poslední přetrvávající starobylou civilizaci na světě.

Až přijdou další výzvy, budou si čínští občané muset nevyhnutelně zvolit znovu. Bez ohledu na to, jak to dopadne, musí každý Číňan pochopit, že jakékoli naděje nadále vkládané v Čínskou komunistickou stranu jen zvětší škody způsobené čínskému národu a dodají straně novou energii.

Musíme proto opustit všechny iluze a bez nenávisti, chamtivosti a nezdravých tužeb zpytovat sami sebe. Jedině tak se lze zbavit noční můry nadvlády Čínské komunistické strany, která trvá již přes padesát let. Ve jménu svobodného národa můžeme obnovit čínskou civilizaci, která je založena na úctě k lidské přirozenosti a soucitu se všemi.

KOMENTÁŘ DRUHÝ: POČÁTKY ČÍNSKÉ KOMUNISTICKÉ STRANY

ÚVOD

Podle knihy *Vysvětlení jednoduchých a analyzování složitých znaků* (*Šuo-wen T'ie-c'*) autora Sü Šena (zemřel r. 147) tvoří tradiční čínský znak označující „stranu“ nebo „gang“ („bandu/tlupu“) dva kořeny, které obsahově odpovídají významům slov „podporovat“ nebo „obhajovat“ a „temný“ nebo „černý“. Spojíme-li tyto dva kořeny, tento znak znamená „podporovat temnotu (zlo)“. Pojem „strana“ nebo „člen strany“ (který lze vyložit také jako „banda“ nebo „člen bandy“) nese hanlivý význam. Konfucius řekl: „Ušlechtilý člověk je hrdý, ale neuchyluje se k násilí, je společenský, ale není na ničí straně.“ Výklad tohoto znaku v Konfuciových *Hovorech* praví, že gang (stranu) utvářejí lidé, kteří si navzájem pomáhají utajit své zločiny a dělat špatné věci. V čínské historii se politické kliky často nazývaly „pcheng tang“ (tajné spolky). V tradiční čínské kultuře jde o synonymum pro „bandu lotrů“ a používá se k označení někoho, kdo se paktuje pro sobecké účely.

Proč se komunistická strana objevila a chopila moci právě v současné Číně? Čínská komunistická strana (ČKS) neustále lidem vštěpuje přesvědčení, že jí byl svěřen historický úkol, že si ji zvolili lidé a že „bez ČKS by neexistovala nová Čína“.

Vybrali si lidé Čínskou komunistickou stranu ze své vlastní iniciativy? Nebo se snad komunistická strana zformovala sama od sebe a přinutila čínský lid přijmout její vládu? Odpovědi musíme hledat v historii.

V období od pozdní vlády dynastie Čching do raných let období republiky (1911–1949) zažila Čína velké otřesy a rozsáhlé pokusy o vnitřní reformu. Čínská společnost prožívala zmatečné a bolestné období. Mnoho intelektuálů a lidí se vznešenými ideály chtělo zemi a její lid zachránit, ale uprostřed národní krize a chaosu jejich úzkost rostla, vedla zprvu ke zklamání a pak k úplnému zoufalství. Stejně jako lidé, kteří se v době nemoci obrátí na jakéhokoli dostupného lékaře, hledali řešení mimo Čínu. Když selhal britský i francouzský způsob uspořádání společnosti, obrátili se na cestu, kterou po roce 1917 zvolilo Rusko. Dychtiví úspěchu neváhali předepsat společnosti ten nejkrajnější lék v naději, že se Čína brzy vzbudí a zesílí.

Hnutí 4. května roku 1919 bylo dokonalým odrazem tohoto zoufalství. Někteří lidé obhajovali anarchismus, jiní navrhovali svrhnout Konfuciovu doktrínu a ještě další chtěli rozvinout v Číně cizí kulturu. Stručně řeče-

no – odmítali tradiční čínskou kulturu a stavěli se proti konfuciánskému učení střední cesty. Toužili si zkrátit cestu k prosperitě a obhajovali ničení všeho tradičního. Na jedné straně neměli radikální členové hnutí způsob, jak sloužit zemi, a na stranu druhou pevně věřili ve své vlastní ideály. Měli pocit, že svět, ve kterém žijí, jim neposkytuje naději, a věřili, že pouze oni sami mohou najít správný klíč k budoucímu rozvoji Číny. To vedlo k vášnivému přesvědčení o nezbytnosti násilné revoluce.

Různé zkušenosti těch či oněch skupin vedly k rozmanitým teoriím, principům a cestám. Nakonec se jedna z těchto skupin setkala s představiteli Komunistické strany Sovětského svazu. Myšlenka „násilné revoluce k uchopení politické moci“ vzešla z marxisticko-leninské teorie. Rezonovala ve znepokojených myslích těchto lidí a vyhovovala jejich požadavkům na záchranu země a jejího lidu. Tak se lidé tohoto přesvědčení navzájem spojili a představili Číně zcela cizí koncept – komunismus. Všichni zastánci komunistické vize (bylo jich celkem třináct) se zúčastnili prvního sjezdu Čínské komunistické strany. Později někteří z nich zemřeli, jiní odešli ze země, další pracovali pro okupační japonské síly, a stali se tak zrádci; někteří z komunistické strany vystoupili, aby se připojili ke Kuomintangu (Národní straně). Když v roce 1949 nastoupila Čínská komunistická strana k moci, z původních třinácti členů zůstal jen Mao Ce-tung a Tung Pi-wu. Není jasné, jestli si zakladatelé strany byli tehdy vědomi, že ono „božstvo“ (marxismu-leninismu), které přivedli ze Sovětského svazu, bylo ve skutečnosti jen zlým příznakem a že lék, který našli pro posílení národa, byl ve skutečnosti smrtelný jed.

Všeruská komunistická strana (bolševici, později známí jako Komunistická strana Sovětského svazu), která právě dotáhla do vítězného konce svou revoluci, byla posedlá touhou po Číně. V roce 1920 zřídil Sovětský svaz na Sibiři Úřad pro Dálný východ, pobočku Třetí komunistické internacionály (Kominterny). Úřad měl na starosti ustavení komunistické strany v Číně a v dalších zemích. V čele úřadu stál Sumilckij a jeho zástupcem byl Grigorij Vojtinskij. Spolu s Čchen Tu-siouem a dalšími začali připravovat založení Čínské komunistické strany. V červnu roku 1921 předložili Úřadu pro Dálný východ návrh na zřízení ČKS jako pobočky Kominterny. 23. června 1921 byla Čínská komunistická strana s pomocí dvou příslušníků Úřadu pro Dálný východ Nikolského a Maringa oficiálně zformována.

Komunistické hnutí bylo Číně představeno jako veliký experiment a už tehdy se strana povýšila nad vše ostatní – na své cestě měla snahu podmaňovat si vše. To přineslo Číně nesmírnou katastrofu.

I. ČKS ROSTLA NEPŘETRŽITÝM HROMADĚNÍM PODLOSTI

Zavést v Číně zlo pocházející odjinud, komunistickou stranu, zcela neslučitelnou s čínskou pětitisíciletou historií a tradicí, nebyl jednoduchý úkol. ČKS podvedla národ a vlastenecky naladěné intelektuály, kteří chtěli sloužit zemi na její cestě ke „komunistické utopii“. Aby vytvořila teoretickou základnu, nutnou ke zničení tradiční morálky a způsobu života, ještě více zdeformovala komunistické učení (už tak silně narušené Leninem). Takové teorie pak hrály určující roli při likvidaci všech, kteří byli v rozporu se zájmy ČKS. Strana přijala za svou průmyslovou revoluci, která zničila víru, stejně jako úplný ateismus komunistické ideologie. Z ní převzala i odmítání soukromého vlastnictví a leninské principy násilné revoluce. Také zdědila a nadále ve společnosti upevnila nejhorší aspekty předchozího monarchistického systému.

Napříč historií strany, od jejího založení přes získání a udržování politické moci, byla její zlá vůle čím dál silnější. Během svého vývoje uplatnila devět zděděných povahových rysů, které s sebou přinesl komunistický přízrak: zlo, klam, provokace, poskytnutí volné ruky společenské spodině, špionáž, loupění, boj, čistky a ovládání lidí. Pokračující společenské krize jí umožnily tyto zlovolné charakteristiky naplno rozehrát.

PRVNÍ ZDĚDĚNÝ RYS: ZLO – PŘEVZETÍ ZLÉ FORMY MARXISMU-LENINISMU

Marxismus čínské komunisty zpočátku přitahoval svým vyhlášením o „použití násilné revoluce ke zničení starého státního aparátu a nastolení diktatury proletariátu“. Přesně v tom tkvěl kořen zla marxismu-leninismu.

Marxistický materialismus je založen na omezeném ekonomickém pojetí výrobních sil, výrobních vztahů a hodnotách nadbytku. Během počátečního nerozvinutého stadia kapitalismu pronesl Marx krátkozrakou předpověď, že kapitalismus zanikne a proletariát zvítězí, což je z hlediska

historické i současné reality omyl. Marxisticko-leninská násilná revoluce a diktatura proletariátu usiluje o politickou moc a nadvládu proletariátu. *Komunistický manifest* vztáhl historickou a filozofickou základnu komunistické strany k třídnímu konfliktu a boji. Proletariát se má za účelem uchopení moci „osvobodit od tradičních morálních a společenských vztahů“; učení komunismu je proto odjakživa v rozporu s veškerou tradicí.

Lidské povaze není násilí vlastní. Násilí dělá z lidí necitelné tyranu. Všude a ve všech dobách bylo součástí lidskosti zásadní odmítání toho, co předpokládá teorie násilí komunistické strany. Jde o učení, které nemá obdoby v žádném předchozím historickém způsobu myšlení ani doposud známé filozofii či tradici. Komunistický způsob vlády teroru se snesl na zemi jakoby odnikud.

Čínská komunistická strana hlásá, že lidé mohou ovládnout přírodu a změnit svět. Na své ideály „osvobození všeho lidstva“ a „světové jednoty“ nalákala miliony lidí. Oklamala také mnoho Číňanů, zvláště těch, kteří byli rozčarováni podmínkami, v nichž žijí, a toužili po změně, kterou by zanechali ve společnosti svou vlastní stopu. Komunisté však zapomněli, že vysoko nad jejich hlavami jsou nebesa. Inspirováni přitažlivými, ale klamnými představami o „vybudování nebe na zemi“ pohrdali tradicemi a pohlíželi na životy ostatních svrchu, což nakonec ponížilo je samotné. Všechno to dělali se záměrem oslavit svými skutky stranu a získat si její úctu.

Komunistická strana předkládala svou fantaskní představu „komunistického ráje“ jako pravdivou a vyburcovala lidi, aby za ni bojovali: „Teď právo duní v jícnu temně a výbuch zahřmí naposled.“¹ V zájmu této zcela absurdní myšlenky přetřela strana svazky mezi lidmi a nebesy a odřízla životně důležité pouto, které Číňany pojí s jejich předky a národními tradicemi. Vyzývala lidi, aby svěřili své životy komunismu, čímž posílila svou schopnost páchat zlo.

DRUHÝ ZDĚDĚNÝ RYS: KLAM – ZLO MUSÍ LHÁT, ABY VYPADALO, ŽE JE SPRAVEDLIVÉ

Zlo musí lhát. Aby mohla Čínská komunistická strana využít pracující třídu, propůjčila jí tituly jako „nejpokrokovější třída“, „nesobecká třída“, „vládnoucí třída“ a „průkopníci proletářské revoluce“.

1 Z *Internacionály*, komunistické hymny. (přel. A. Macek a J. Skalák)

Když potřebovala rolníky, slibovala „půdu rolníkům“. Mao rolníky oslavoval a hlásal: „Bez chudých rolníků by nebyla žádná revoluce; odmítat jejich roli znamená odmítat revoluci.“² Když komunistická strana požadovala pomoc kapitalistické třídy, nazvala její příslušníky „spolucestujícími v proletářské revoluci“ a slíbila jim „demokratický republikanismus“.

Když byla komunistická strana Kuomintangem téměř vyhlazena, hlasitě naléhala: „Číňané nebojují s Číňany.“ Avšak co se stalo? Jakmile skončila válka s Japonskem, ČKS se plnou silou obrátila proti Kuomintangu a jeho vládu svrhla. Podobně krátce poté, co strana převzala kontrolu nad celou zemí, zcela odstranila kapitalistickou třídu a rolníky i dělníky proměnila v chudý proletariát.

Myšlenka jednotné fronty byla typickou lží Čínské komunistické strany. Aby vyhrála občanskou válku proti Kuomintangu, odchýlila se strana od svých běžných taktik a přijala „politiku dočasného sjednocení“ s třídami nepřáteli, včetně statkářů a bohatých zemědělců. 20. července 1947 vyhlásil Mao Ce-tung: „S výjimkou několika reakcionářských živlů bychom měli přijmout uvolněnější postoj vůči třídě statkářů..., abychom oslabili nepřátelské prvky.“ Nicméně poté, co ČKS získala moc, statkáři a bohatí zemědělci neunikli genocidě.

Tvrdit jedno a činit druhé je pro komunistickou stranu běžná věc. Když ČKS potřebovala podporu demokratických stran, naléhala, aby všechny strany „usilovaly o dlouhotrvající soužití, jedna na druhou dohlížely, byly k sobě navzájem upřímné a sdílely s ostatními projevy uznání či kritiky“. Když se však Čínská komunistická strana v roce 1949 chopila moci, odstranila každého „protistranického pravičáka“, který promluvil ve jménu demokracie. Kdo nesouhlasil nebo se odmítal přizpůsobit konceptům, slovům, činům nebo organizaci strany, byl odklizen. Marx, Lenin a vůdcové ČKS, ti všichni prohlašovali, že komunistická strana nebude sdílet svou politickou moc s žádnými jinými individualitami či skupinami. Od samého počátku s sebou komunismus přinášel ducha diktátorství. Čínská komunistická strana je despotická a povýšenecká. Nikdy společně neexistovala s žádnou jinou politickou stranou či skupinou v upřímném vztahu. Dokonce i během takzvaného „uvolněného“ období bylo soužití strany s ostatními nanejvýš aranžovaným představením.

2 Z Maovy „Zprávy o vyšetřování rolnického hnutí v Chu-nanu“ (březen, 1927).

Historie nás učí, abychom nevěřili žádným slibům, které Čínská komunistická strana vysloví, a abychom nevěřili ani tomu, že bude splněn některý z jejích závazků. Věřit slovům komunistické strany mohlo a může člověka snadno stát i život.

TŘETÍ ZDĚDĚNÝ RYS: PROVOKACE – OBRATNÉ BURCOVÁNÍ K NENÁVISTI A ROZNĚCOVÁNÍ BOJE MEZI MASAMI

Lež slouží k roznícení nenávisti. Bez nenávisti není boj. Tam, kde nenávist není, je možné ji uměle vytvořit.

Patriarchální rodový systém, hluboce zakořeněný na čínském venkově, se stal základní překážkou průniku politické moci komunistické strany. Zemědělská společnost byla zpočátku v souladu a vztah mezi vlastníky půdy a nájemníky vůbec nebyl sporný. Vlastníci půdy pronajímali pozemky rolníkům, jejichž přežití pak na pronajaté půdě přímo záviselo. Jinými slovy, vlastníci půdy rolníkům propůjčovali prostředky k obživě a rolníci je za to podporovali.

Tento oboustranně závislý vztah byl komunistickou stranou překroucen do vyhoceného třídního nepřátelství a vykořisťování. Jistá harmonie tohoto vztahu byla proměněna v nepřátelství, nenávist a boj. Z rozumného se stalo nerozumné, pořádek nahradil chaos a republikánství krutovláda. Probíhalo vyvlastňování, děly se loupežné vraždy, masakry statkářů, bohatých zemědělců, jejich rodin i celých rodů. Přesto si mnoho rolníků nechtělo přivlastnit cizí majetek. Někteří v noci potají vraceli statkářům to, co jim přes den vzali, ale dočkali se od pracovních brigád strany v zemědělských oblastech tvrdé kritiky za „pokleslé třídní vědomí“.

Aby podnítila třídní nenávist, oklestila komunistická strana tradiční čínské divadlo na nástroj propagandy. *Bělovlasá dívka*³, dobře známý „příběh třídního útlatku“, původně vyprávěl o nesmrtelné bytosti a neměl

3 *Bělovlasá dívka* je čínská lidová pověst o nebeské bytosti, která žila v jeskyni a měla nadpřirozené schopnosti, kterými odměňovala ctnost a trestala špatnost, podporovala spravedlivé a omezovala zlé. V čínském „moderním“ dramatu, opeře a baletu však byla vykreslena jako dívka, která musela utéct do jeskyně, poté co jejího otce ubili k smrti, protože ji odmítal provdat za starého vlastníka pozemku. Vlasy jí zbělely kvůli podvívě. Tento příběh se stal nejznámější „moderní“ divadelní hrou v Číně a měl podněcovat k třídní nenávisti vůči vlastníkům pozemků.

nic společného s třídními konflikty. Pod perem zfanatizovaných autorů se proměnil v „moderní“ drama, operu a balet podněcující třídní nenávisť.

Podněcování mas, aby mezi sebou vzájemně bojovaly, je klasický trik Čínské komunistické strany. ČKS vytvořila formuli třídního zařazení, takzvaných 95 ku 5. Devadesát pět procent populace tvořily třídy ovládané stranou, zatímco zbylých pět procent bylo označeno za třídní nepřátele. Devadesát pět procent národa bylo v relativním bezpečí, ale proti pěti procentům byl zahájen boj. Lidé měli strach – aby se chránili, chtěli být zařazeni do oněch devadesáti pěti procent. Proto v mnoha případech lidé ubližovali jeden druhému a často útočili i na již jednou potrestané nepřátele strany. Strana využívala techniku provokace v mnoha svých politických hnutích; během času ji dovedla k dokonalosti.

ČTVRTÝ ZDĚDĚNÝ RYS: VOLNOST SPOLEČENSKÉ SPODINĚ – KRIMINÁLNÍCI A SPOLEČENSKÁ SPODINA TVOŘÍ ČLENSKOU ZÁKLADNU ČKS

Volnost společenské spodiny vede ke zlu a zlo musí využívat spodinu společnosti. Komunistické revoluce nejednou využily vzpoury nejnižších společenských vrstev. Například Pařížská komuna se neoprostila od vražd, žhářství a násilností vedených společenskou spodinou. Dokonce i Karel Marx se na tento „lumpenproletariát“ díval shora. V *Komunistickém manifestu* doslova říká: „Nebezpečná třída – společenská spodina, ta shnilá masa pasivních lidí vyvrhnutá nejnižšími vrstvami staré společnosti, bude možná tu a tam proletářskou revolucí do hnutí vtažena, i když je spíše náchylná stát se nástrojem reakcionářských sil.“ Rolníci byli na druhé straně Marxem a Engelsem považováni za příliš nekvalifikované, nejednotné a lhostejné na to, aby vytvořili nějakou podstatnou společenskou třídu.

Čínská komunistická strana tuto temnou stránku Marxovy teorie dále rozvíjela. Mao Ce-tung řekl: „Společenská spodina a výtržníci byli vždy

4 Lumpenproletariát, volněji překládáno jako dělníci z chudinských čtvrtí. Tento termín označuje třídu vyvrhelů, zvrhlíků či podzemních živlů, kteří tvoří část populace v průmyslových centrech. Patří sem žebráci, prostitutky, zločinci, osoby, jež byly vyřazeny z průmyslové výroby, a všechny druhy ponížených, degradovaných či zvrhlých osob. Tento termínrazil Marx v knize *Třídní boje ve Francii, 1848–1850*.

společností opovrhování, ale nakonec jsou to oni, kdo je nejstatečnější, nejdůkladnější a nejpevnější v revoluci na venkově.⁵ Lumpenproletariát posílil násilnickou povahu ČKS a v raných fázích ustavil politickou moc komunistické strany ve venkovských oblastech. Slovo „revoluce“ znamená v čínštině doslova „brát životy“, což všem dobrým lidem zní hrůzně a katastroficky. Strana se však usilovně snažila, aby lidé „revoluci“ chápali v pozitivním smyslu. Podobně v diskuzi o termínu „lumpenproletariát“ v období kulturní revoluce komunistická strana cítila, že „lumpen“ nezni dobře, a tak ho jednoduše zkrátila na pouhý „proletariát“.

Dalším projevem společenské spodiny je obhajoba vlastních ničemností. Když byli straničtí činitelé nařčeni z diktátorství, sami odhalili své sklony k násilnostem a nestydatě prohlašovali: „Máte pravdu, to je přesně to, co děláme. Čínská zkušenost nahromaděná za posledních několik desetiletí vyžaduje, abychom uplatnili tuto sílu demokratického diktátu. Je to demokratický diktát lidu.“

PÁTÝ ZDĚDĚNÝ RYS: ŠPIONÁŽ – PRONIKNOUT, ZASÍT NESVÁRY, ROZLOŽIT A NAHRADIT SVÝM

V souvislosti se lhaním, podněcováním k násilí a využíváním společenské spodiny strana uplatňovala techniky špionáže a rozsévání nesvárů. Čínská komunistická strana je v infiltraci velmi zběhlá. Před několika desetiletími pracovali „tři nejvýznačnější“ tajní agenti strany Čchien Čuang-fej, Li Kche-nung a Chu Pej-feng ve skutečnosti pro Čchen Kenga, ředitele špiónážní pobočky číslo 2 Ústředního výboru ČKS. Když byl Čchien Čuang-fej tajným sekretářem a důvěrným podřízeným Sü En-cenga, ředitele Úřadu strany Kuomintang pro vyšetřování, poslal interní poštou Li Kche-nungovi dva dopisy obsahující tajné informace prvního a druhého strategického plánu Kuomintangu k obklíčení provincie Ťiang-si vojsky Kuomintangu. Li Kche-nung tyto dva dokumenty osobně doručil Čou En-lajovi⁶. V dubnu 1930 byla v severovýchodním regionu Číny založena speciální organizace dvojitých agentů financovaná Ústředním odděle-

5 Mao (1927).

6 Čou En-laj (5. března 1898 – 8. ledna 1976) byl v historii ČKS druhým nejdůležitějším mužem po Maovi. Byl vedoucím činitelem ve straně a od r. 1949 až do své smrti premiérem Čínské lidové republiky.

ním strany Kuomintang pro vyšetřování. Oficiálně náležela Kuomintangu a byla řízena Čchien Čuang-fejem, ale v zákulisí byla kontrolována Čínskou komunistickou stranou a vedl ji Čchen Keng.

Li Kche-nung se připojil k ředitelství ozbrojených sil Kuomintangu jako luštitel šifer. Právě Li byl tím, kdo převedl naléhavou zprávu vztahující se k uvěznění a vzpouře ředitele Úřadu bezpečnosti ČKS Ku Šun-čanga⁷. Čchien Čuang-fej okamžitě odeslal dekodovanou zprávu Čou En-lajovi, čímž zabránil, aby byla do sítě chycena celá skupina špiónů.

Jang Teng-jing, zvláštní prokomunistický zástupce šanghajského Ústředního oddělení Kuomintangu pro vyšetřování, měl stranou nařízno uvěznit a popravít ty, které považovala za nespolehlivé. Když jednou starší úředník komunistické strany z provincie Che-nan urazil vysokého funkcionáře strany, jeho vlastní lidé zatahali za nitky, aby ho na několik let dostali do věznice Kuomintangu.

Během čínské občanské války (tzv. „války za osvobození“)⁸ nasadila strana svého tajného agenta také na Čankajška⁹. Byl to člověk, kterého si Čankajšek udržoval v důvěrné blízkosti. Tajný agent strany Liou Pchej, generálporučík a náměstek ministra obrany, byl pověřen, aby armádu Kuomintangu připravil na střet s komunistickými silami. Ještě předtím, než armáda Kuomintangu obdržela rozkazy pro svůj další postup, informace o plánu na její rozmístění již byly doručeny do ústředí ČKS v Jen-anu. Komunistická strana tak měla možnost připravit plán obrany. Siung Siang-chuej, tajemník a důvěrný podřízený Chu Cung-nana¹⁰, vyrazil Chuův plán vtrhnout do Jen-anu Čou En-lajovi. Když Chu Cung-

7 Ku Šun-čang byl původně jedním z nejvyšších představitelů systému speciálních agentů ČKS. V r. 1934 byl Kuomintangem zatčen a pomohl mu při odhalování mnoha komunistických tajných úkrytů. Všech osm členů jeho rodiny bylo později uskraceno a pohřbeno se souhlasem Francie v Šanghaji. Více informací v „Historii atentátů vztahujících se k ČKS“ (<http://english.epochtimes.com/news/4-7-14/22421.html>).

8 Válka mezi ČKS a Kuomintangem v červnu 1946. Tuto válku poznamenaly tři po sobě následující kampaně Liao-si-Šen-jang, Chuaj-Chaj a Peking-Tchien-tin, po nichž strana svrhla vládu Kuomintangu, což vedlo k založení Čínské lidové republiky v říjnu 1949.

9 Čankajšek, vůdce Kuomintangu, se později v exilu stal prezidentem Tchaj-wanu.

10 Chu Cung-nan (1896–1962) pocházel z okresu Siao-feng (dnes součást okresu An-ti) v provincii Če-tiang. Vykonal funkce zástupce velitele, výkonného velitele a náčelníka vojenského velitelství Kuomintangu.

-nan a jeho jednotky k Jen-anu dorazily, byl už Jen-an opuštěný. Čou En-laj to jednou řekl naplno: „Předseda Mao znal Čankajškovy vojenské rozkazy dávno předtím, než se dostaly k jeho vlastním vojenským velitelům.“

ŠESTÝ ZDĚDĚNÝ RYS: LOUPENÍ – NÁSILNÉ DRANCOVÁNÍ SE STÁVÁ „NOVÝM POŘÁDKEM“

Když Čínská komunistická strana organizovala Rudou armádu s úmyslem vládnout Číně vojenskou silou, potřebovala peníze na výzbroj, munici, stravu a výstroj. Posílila proto své finanční fondy především zesílením tlaku na „místní tyrany“, a také rabováním bank, přičemž se její představitelé v ničem nelišili od běžných banditů. Brzy poté se tento způsob „posilování fondů“ stal hlavním úkolem Rudé armády. Například při misi vedené Li Sien-nienem¹¹, jedním ze starších vůdců strany, unesla Rudá armáda z usedlostí v oblasti západní provincie Chu-pej mnoho členů nejbohatších rodů – jednu osobu z každé bohaté rodiny. Oběti únosu ponechala strana naživu, aby je jejich rodiny mohly vykoupit. Výkupné poté posloužilo jako stálý finanční zdroj armády. Únosy a vybírání výkupného trvaly tak dlouho, dokud nebyla Rudá armáda uspokojena nebo dokud nebyly zdroje rodin unesených úplně vydrancovány; teprve pak byli rukojmí propuštěni, mnozí na pokraji smrti. Někteří z nich však byli mučeni tak krutě, že zemřeli dříve, než se mohli vrátit.

Prostřednictvím „rázného zakročení proti místním tyranům a zabavení jejich půdy“ rozšířila komunistická strana své násilné drancování na celou společnost a nahradila tradici „novým pořádkem“. Spáchala při tom snad všechny druhy zločinů, velkých i malých, přičemž za celou dobu neudělala nic dobrého. Nabízela lidem drobné výhody a odměny, ale jen proto, aby vyprovokovala nevráživost a podpořila udávání mezi nimi. Výsledkem bylo, že do té doby přítomné principy soucitu a ctnosti byly nahrazeny rozbroji a vražděním. „Komunistická utopie“ je ve skutečnosti zjemnělý výraz pro násilné drancování.

¹¹ Li Sien-nien (1909–1992), jeden z nejvyšších vůdců ČKS. Byl prezidentem Číny v roce 1983. Hrál důležitou úlohu při pomoci Teng Siao-pchingovi znovu získat moc v říjnu 1976, na konci kulturní revoluce.

SEDMÝ ZDĚDĚNÝ RYS: BOJ – NIČENÍ SYSTÉMU NÁRODA, TRADIČNÍ HIERARCHIE A POŘÁDKU

Klam, provokace, použití společenské spodiny a špionáž jsou tu za účelem loupení a boje. Komunistická filozofie boj podporuje. Její revoluce zcela jistě nebyla jen neorganizovaným násilím, rozvratem či loupeží. Mao řekl: „Hlavními cíli útoku rolníků jsou místní tyrané, zlá cháska a statkáři, kteří stojí mimo zákon, ale postupem času se také úsilí zaměří proti všem projevům patriarchálních myšlenek a institucí, proti zkorumpovaným funkcionářům ve městech a proti zlým praktikám a zvykům ve venkovských oblastech.“¹² Byla to organizovaná snaha s cílem zničit tradiční uspořádání a zvyky venkova.

Součástí komunistického boje je také armáda a ozbrojený boj. „Revoluce není nějaký večírek, psaní eseje či kreslení obrázků nebo vyšívání; nemůže to být tak kultivované, tak poklidné a jemné, tak mírné, laskavé, zdvořilé, zdrženlivé a velkorysé. Revoluce je povstání, akt násilí, kterým jedna třída svrhává druhou.“¹³ Boj je nevyhnutelným prostředkem při pokusu chopit se státní moci silou. O několik desetiletí později použila Čínská komunistická strana stejné charakteristiky boje, aby během kulturní revoluce „vychovala“ další generaci.

OSMÝ ZDĚDĚNÝ RYS: ODSTRANĚNÍ NEPOHODLNÝCH LIDÍ – STRANA ZAVÁDÍ KOMPLETNÍ IDEOLOGII GENOCIDY

Komunismus napáchal za použití krajní krutosti mnoho zla. Intelektuálům strana slíbila „nebe na zemi“ – ale později je označila za „pravičáky“ a zařadila je do nechvalně známé deváté kategorie¹⁴ pronásledovaných lidí, spolu se statkáři a špióny. Připravila kapitalisty o soukromý majetek, vyhubila zámožnou statkářskou třídu, zničila hierarchii a pořádek na venkově, vzala autoritu místním osobnostem, unášela bohaté a od jejich rodin požadovala výkupné, vymývala mozky válečným zajatcům, „převy-

12 Mao (1927).

13 Tamtéž.

14 Když ČKS začala pozemkovou reformu, roztřídila národ. Mezi těmi, které označila za nepřátele, byli intelektuálové, vedle majitelů pozemků, reakcionářů, špiónů a dalších. Všichni byli zařazeni pod číslem 9.

chovávala“ továrníky a kapitalisty, pronikla do Kuomintangu, aby narušila jeho organizaci, odtrhla se od Komunistické internacionály a zradila ji, odstranila všechny disidenty prostřednictvím politických procesů po roce 1949 a konečně páchala násilí i na svých vlastních členech.

Všechny výše zmíněné události byly založeny na teorii genocidy. Každé politické hnutí vyvolané ČKS v minulosti bylo kampaní teroru s úmyslem spáchat masové vraždy. Strana začala budovat teoretický systém genocidy ve své rané fázi jako kombinaci teorie tříd, revoluce, boje, násilí, diktátu a politických hnutí a stran. Tato teorie zahrnuje všechny zkušenosti, které strana nasbírala, zatímco uplatňovala různé způsoby vyhlazování lidí.

Základním prvkem genocidy prováděné stranou je odstraňování svědomí a nezávislého myšlení. Tento způsob hrůzovlády poukazuje na základní zájmy ČKS. Komunistická strana nejenže zlikviduje každého, kdo je proti ní, ale může vás odstranit, dokonce i když jste na její straně. Odstraní každého, kdo podle ní má být odstraněn. V důsledku toho žije každý, kdo je příslušníkem společnosti ovládané ČKS, ve stínu hrůzy a strachu.

DEVÁTÝ ZDĚDĚNÝ RYS: OVLÁDÁNÍ – POVAHA STRANY OVLÁDÁ CELOU STRANU A NÁSLEDNĚ ZBYTEK SPOLEČNOSTI

Všechny zděděné charakteristiky směřují k dosažení jednoho cíle: kontrolovat nejnižší vrstvy společnosti prostřednictvím teroru. Svými zločiny se komunistická strana ukázala jako přirozený nepřítel všech existujících společenských sil. Již od svého počátku se probojovávala jednou krizí za druhou, mezi nimiž byly i ty nejkritičtější – krize o přežití. Čínská komunistická strana žije ve stavu nekonečného strachu o přežití. Jejím jediným cílem je zachovat svou vlastní existenci a sílu, tedy co největší vlastní prospěch. Aby zachovala svůj upadající vliv, je nucena se alespoň na povrchu na běžné úrovni modernizovat. Prospěch strany není prospěchem jejích jednotlivých členů. Prospívá jako celek, v němž je potlačen jakýkoli smysl pro individualitu.

„Povaha strany“ je nejkrutějším rysem tohoto přízraku zla. Povaha strany rozdrtila lidskou povahu natolik, že Číňané již ztratili svou lidskost. Například Čou En-laj a Sun Ping-wen bývali přáteli. Poté co Sun Ping-

-wen zemřel, Čou En-laj adoptoval jeho dceru Sun Wej-š. Během kulturní revoluce byla Sun Wej-š pokárána a později zemřela ve vazbě, v níž ji mučili tak, že jí vráželi do hlavy dlouhý hřeb. Příkaz k jejímu zatčení podepsal její otčím, Čou En-laj.

Jedním z raných vůdců strany byl Žen Pi-š, který měl během války s Japonskem na starost obchod s opiem. Opium bylo v té době symbolem invaze cizinců, Britové využili jeho dovozu do Číny, aby vyčerpali čínskou ekonomiku a vyvinuli u Číňanů závislost na návykových látkách. Žen se, navzdory silnému národnímu postoji proti opiu, odvážil osázet mákem obrovské území, i když tak riskoval všeobecné odsouzení. Obchodování s opiem je ve své podstatě velmi problematické a také nelegální. Komunistická strana proto pro opium použila krycí jméno „mýdlo“. Příjem z nezákonného drogového obchodu se sousedními zeměmi využila k financování svých aktivit. Při příležitosti stého výročí Ženova narození vychvaloval jeden z čínských vůdců nové generace ve svém projevu Ženův „cit pro stranické věci“: „Žen měl vynikající charakter a byl příkladným členem strany. Měl také pevnou víru v komunismus a neomezenou věrnost, pokud šlo o stranu.“

Dalším příkladem praxe zásad strany byl případ Čang S'-tea. Po jeho náhlé smrti strana tvrdila, že byl zabit v důsledku náhlého zřícení vypalovací pece, jiní ale říkali, že zemřel při pražení opia. Ačkoli byl Čang S'-te nepřilíš výrazným členem Ústřední strážní divize a nikdy nepožádal o povýšení, říkalo se, že „jeho smrt má větší váhu než hora Tchaj-šan“¹⁵, čímž se mínilo, že jeho život byl považován za velmi důležitý.

Jiný člen ČKS Lej Feng byl také velice známý jako „šroub, který nikdy nerezaví a dobře slouží stroji revoluce“. Po dlouhou dobu byli Lej a Čang dávání ostatním za vzor a jejich příklad měl vychovávat Číňany k věrnosti straně. Mao Ce-tung řekl: „Síla příkladu je bezmezná.“ Mnoho uměle vytvořených „hrdinů“ sloužilo straně za příklad „železné vůle a principů ducha strany“.

Když Čínská komunistická strana nabývala moci, spustila agresivní kampaň kontroly myšlení ke zformování budoucích generací „nástrojů“

15 Z básně S'-ma Čchien, historika a vzdělance z dynastie Západní Chan. V jeho slavné básni se říká: „Každý musí zemřít; každý zemře buď důstojněji než Tchaj-šan, nebo lehčeji než pírk.“ Tchaj-šan je jedna z nejznámějších čínských velehor.

a „šroubů“. Strana sestavila sadu „vhodných myšlenek“ a stanovila škálu stereotypního chování. Tyto ustanovené zásady byly zprvu uplatňovány uvnitř strany, rychle se však rozšířily na celou veřejnost. „Ve jménu národa“ sloužily k vymývání mozků lidí, aby se přizpůsobili zlu Čínské komunistické strany.

II. HANEBNÉ SKUTEČNOSTI OHLEDNĚ ZALOŽENÍ ČKS

Čínská komunistická strana si činí nárok na významnou historii, takovou, která probíhala od vítězství k vítězství. Jde o pokus přikrášlit a gloriifikovat obraz strany v očích veřejnosti. Ve skutečnosti nemá strana vůbec žádnou slávu, kterou by se mohla chlubit. Byla založena a dodnes udržuje svou moc jen na základě devíti záporných zděděných rysů.

ČÍNSKÁ KOMUNISTICKÁ STRANA BYLA VYCHOVÁNA NA HRUDI SOVĚTSKÉHO SVAZU

„S výstřelem prvního děla během Říjnové revoluce k nám dorazil marxismus a leninismus.“ Takto strana líčila lidem příběh svého založení. Nicméně zpočátku byla jen asijským nástrojem Sovětského svazu – u její kolébky byla zrada.

Během zakládajícího období neměla strana žádné peníze, žádnou ideologii ani zkušenosti. Neměla žádné finanční zázemí. Čínská komunistická strana se připojila ke Kominterně, aby spojila svůj osud s násilnými revolucemi, probíhajícími ve světě. Revoluce ČKS byla jen potomkem Marxovy a Leninovy revoluce. Strana byla jednoduše východní větví sovětského komunismu, nástrojem imperialismu sovětské Rudé armády. Sovětský svaz tajně nařídil násilné politické převzetí moci v Číně a následné svržení stávající intelektuální, politické a organizační linie. ČKS od něj převzala tajné a podvrtné způsoby, jak udržet svou organizaci při životě, které zahrnovaly neustálé sledování a ovládání lidí. Sovětský svaz byl oporou a patronem Čínské komunistické strany.

Kominterneta formulovala stanov Čínské komunistické strany, které byly předneseny na její první konferenci. Obsahovaly marxismus-leninismus, teorii třídního boje a diktátu proletariátu či uspořádání strany. Zá-

klady jim poskytla importovaná ideologie – Ústava Komunistické strany Sovětského svazu. Čchen Tu-siou, jeden z předních funkcionářů strany, měl jiné názory než představitel Kominterny Maring. Ten adresoval Čchenovi několik poznámek, ve kterých prohlásil, že pokud se Čchen považuje za komunistu, musí dodržovat pravidla Kominterny. Přestože byl Čchen Tu-siou jedním ze zakládajících členů strany, nezbylo mu nic jiného než naslouchat a poslouchat rozkazy. On i jeho strana byli ve skutečnosti pouhými podřízenými Komunistické strany Sovětského svazu.

Během třetího sjezdu strany v roce 1923 Čchen Tu-siou veřejně přiznal, že strana je téměř výlučně závislá na příspěvcích sovětské Kominterny. Ta za jeden rok přispěla straně více než 200 000 jüany, ale ani to nepřineslo uspokojivé výsledky. Kominternu pak ovšem Čínskou komunistickou stranu obvinila, že ve svém úsilí nebyla dostatečně pilná.

Podle neúplných statistik z odtajněných stranických dokumentů je dnes známo, že od října roku 1921 do července roku 1922 obdržela strana 16 655 čínských jüanů. V roce 1924 obdržela 1 500 amerických dolarů a 31 927,17 jüanu, v roce 1927 obdržela 187 674 jüanů. Měsíční příspěvek Kominterny činil v průměru okolo 20 000 jüanů. Taktiky, které dnes strana běžně používá, jako je lobbování, metoda zadních vrátek, nabízení úplatků a vyhrožování, byly už tehdy běžné. Kominternu také obvinila ČKS z neustálého lobbování za finanční příspěvky.

„Využívají různé zdroje financování (např. Mezinárodní komunikační úřad, představitel Kominterny, vojenské organizace atd.), aby si zabezpečili finanční prostředky, protože jedna organizace neví, že jiná organizace jim už finanční prostředky přidělila... Zajímavé je, že rozumějí psychologii našich sovětských soudruhů. A co je nejdůležitější, vědí, že mají zacházet odlišně s různými soudruhy, kteří mají na starosti rozdělování finančních prostředků. Když tuší, že je nebudou moci dostat normálními prostředky, odkládají setkání. Nakonec použijí nejhrubší prostředky vydírání, jako například šíření klevet, že někteří řadoví funkcionáři mají konflikty se Sověty, a že peníze jsou poskytovány vojenským diktátorům, a ne ČKS.“¹⁶

16 Jang Kchuej-sung: „Přehled finančních podpor, které Moskva poskytla ČKS v letech 1920 až 1940 (1)“, č. 27, webová edice 21. století (30. října 2004). Web: <http://www.cuhk.edu.hk/ics/21c/supplem/essay/040313a.htm> (čínsky)

PRVNÍ ALIANCE KUOMINTANGU A ČÍNSKÉ KOMUNISTICKÉ STRANY – PARAZIT PRONIKL DO JÁDRA A ZMAŘIL SEVERNÍ TAŽENÍ¹⁷

Komunistická strana čínskému národu vždycky tvrdila, že Čankajšek zradil hnutí Národní revoluce¹⁸ a donutil stranu, aby povstala v ozbrojeném povstání.

Ve skutečnosti se strana chovala jako parazit. V první alianci Kuomintangu a ČKS strana s Kuomintangem spolupracovala, aby zvětšila svůj vliv. Zneužila národní revoluci, a co více, dychtila zahájit revoluci podporovanou Sověty a ujmout se vlády. Její touha po moci ve skutečnosti zničila a zradila národní revoluční hnutí.

Na druhém celostátním sjezdu představitelů strany, který se konal v červenci 1922, převažovali ti, kteří protestovali proti alianci s Kuomintangem, protože toužili získat moc. Nicméně Kominternu ovládala události v zákulisí a vznesené návrhy vetovala. Nařídila, aby se Čínská komunistická strana připojila ke Kuomintangu.

Během první aliance s Kuomintangem uspořádala strana v lednu 1925 čtvrtý celostátní sjezd v Šanghaji. Zde znovu zazněly názory proti alianci s Kuomintangem a byla vznesena aktuální otázka vůdcovství. Krátce nato, 12. března 1925, zemřel vůdčí politik moderní Číny Sunjatsen¹⁹. Kdyby nezemřel, stal by se nepochybně terčem strany namísto Čankajška.

S podporou Sovětského svazu se strana chopila moci uvnitř Kuomintangu. Tchang Pching-šan, jeden z raných funkcionářů ČKS, se stal předsedou Ústředního personálního oddělení Kuomintangu. Tajemníkovi ministerstva práce Feng Ťü-pchovi byla svěřena plná moc při jednání ohledně všech záležitostí vztahujících se k sociálním věcem. Lin Cu-chan se stal předsedou výboru pro záležitosti venkova, zatímco Pcheng Pchaj se stal tajemníkem ministerstva. Mao Ce-tung se ujal

17 Severní tažení byla vojenská kampaň vedená Čankajškem v roce 1927. Jejím cílem bylo sjednotit Čínu pod vládou Kuomintangu a ukončit vládu místních válečníků. Pokud šlo o tyto cíle, bylo tažení velmi úspěšné. Během Severního tažení uzavřela strana s Kuomintangem spojení.

18 Revoluční hnutí během spojení ČKS a Kuomintangu.

19 Sunjatsen (1866–1925), zakladatel moderní Číny.

pozice výkonného předsedy Ministerstva propagandy Kuomintangu. Jedním z hlavních cílů strany bylo vždy ovládnutí vojenských škol a velitelství armád. Místo ředitele politického oddělení Chuangpchuské vojenské akademie zastával Čou En-laj, jejím spoluterem byl Čang Šen-fu. Čou En-laj se stal také ředitelem armádního soudního oddělení a tu a tam nastrčil na různá místa ruské vojenské poradce. Mnoho komunistů zastávalo na vojenských školách Kuomintangu funkce politruků a členů učitelského sboru.

Členové ČKS sloužili také jako představitelé strany Kuomintang v různých funkcích Národní revoluční armády²⁰. Došlo dokonce k tomu, že bez podpisu představitele Čínské komunistické strany nemohl být žádný příkaz považován za platný. Výsledkem tohoto parazitního připoutání komunistů k Národnímu revolučnímu hnutí bylo, že počet členů Čínské komunistické strany mimořádně prudce vzrostl z méně než 1 000 v roce 1925 na 30 000 v roce 1928.

V únoru 1926 začalo tzv. Severní tažení Čínské komunistické strany. Od října 1926 do března 1927 vyvolala strana tři ozbrojená povstání v Šanghaji. Později zaútočila na vojenské ředitelství Severního tažení, ale bez úspěchu. V provincii Kuang-tung každý den docházelo k násilným střetům mezi skupinami demonstrantů a policií. 12. dubna 1927 tato povstání podnítila politickou čistku, kterou provedl Kuomintang v Čínské komunistické straně.²¹

V srpnu 1927 vyvolali členové ČKS uvnitř armády Kuomintangu Nančchangské povstání, které bylo rychle potlačeno. V září strana zahájila Povstání podzimní sklizně, aby zaútočila na Čchang-šan, ale útok byl také odražen. ČKS začala v armádě Kuomintangu provádět systematické kontroly, čímž se „pobočky strany dostaly na úroveň armádních rot“. Později byly kontroly rozšířeny do oblasti Ťing-kang-šanu, kde ČKS ovládla venkov.

20 Národní revoluční armáda řízená Kuomintangem byla národní armádou Číny. Během období, kdy byly ČKS a Kuomintang spojenci, se k Národní revoluční armádě připojili i členové strany.

21 12. dubna 1927 inicioval Kuomintang vedený Čankajškem vojenskou operaci proti ČKS v Šanghaji a v několika dalších městech. V období mezi 12. dubnem a концem roku 1927 bylo pět až šest tisíc členů strany zajato a mnoho z nich bylo zabito.

POVSTÁNÍ ROLNÍKŮ V CHU-NANU – PODNĚCOVÁNÍ SPOLEČENSKÉ SPODINY KE VZPOURĚ

Během tzv. Severního tažení podněcovala strana povstání ve venkovských oblastech, aby se jí podařilo získat moc v době, kdy armádou Kuomintangu zmítal spor mezi vojevůdci.

Povstání rolníků v Chu-nanu v r. 1927 bylo vzpourou lůzy a společenské spodiny. Bylo podobné prvnímu komunistickému povstání slavné Pařížské komuny v r. 1871. Francouzští nacionalisté a cizinci, kteří byli tou dobou v Paříži, později dosvědčili, že Pařížská komuna byla pouze skupinou potulných banditů, kteří vše ničili, neměli žádné ideály, trávili čas ve výstavních budovách a rozlehlých vilách, kde jedli výstřední a přepychová jídla. Jejich jediným zájmem bylo užít si chvilkového štěstí a neznepokojoval se ničím, co přijde. Během povstání Pařížské komuny byla běžná cenzura tisku. Pařížského arcibiskupa Georga Darboye, panovníkova kazatele, vzali komunardé jako rukojmí a později ho zastřelili. Bezostyšně zabili 64 duchovních, zapalovali paláce a ničili vládní kanceláře, soukromé rezidence, monumenty a památné sloupy. Bohatstvím a krásou se hlavnímu městu Francie předtím nevyrovnalo žádné v Evropě. Nicméně během povstání Pařížské komuny zbyl z honosných budov popel a z lidí živé kostry. Jen zřídka kdy v historii docházelo k takovým zvěrstvům a krutostem.

Mao Ce-tung v souvislosti s rolnickým povstáním přiznal: „Je pravda, že venkovští rolníci jsou v určitém smyslu neukázněni. Ze své pozice nejvyšší autority nedovolí společenstvo rolníků majitelům pozemků do ničeho mluvit a ničí jejich prestiž. Sráží je tak až k zemi a snaží se je v takové pozici udržet. Rolníci vyhrožují: ‚Uvedeme vaše jména na dalším seznamu (seznamu reakcionářů)!‘ Pokutují místní tyrany a zlou venkovskou šlechtu, požadují od nich příspěvky a rozbíjejí jejich usedlosti. Lidé drancují domy tyranů a nižší venkovské šlechty, těch, co jsou proti společenství rolníků, porážejí jejich dobytek a konzumují obilí. Dokonce se povalují na slonovinou vykládaných ložích, které patří mladým ženám místních tyranů. Při sebemenší provokaci je zatýkají. Zatčeným nasazují vysoké papírové čepice a vedou je vesnicí, kde jsou všem vystaveni na odív, a křičí: ‚Vy špinaví statkáři, teď aspoň víte, kdo jsme!‘ Tím, že si dělají, co chtějí, obrátili všechno vzhůru nohama a zavedli na venkově teror.“²²

22 Mao (1927).

Mao tyto „vzpourné“ aktivity ve svém prohlášení plně podpořil: „Řečeno bez příkras, je nutné, aby se na nějakou dobu v každé venkovské oblasti zavedl teror, v opačném případě by zde nebylo možné potlačit aktivity kontrarevolucionářů nebo svrhnout moc šlechty. Musí se překročit daná kritéria, aby se nesprávné mohlo označit za správné, jinak nesprávné nemůže být správným. ... Mnoho činů v období revoluce, u kterých se zdálo, že zacházejí příliš daleko, ve skutečnosti revoluce vyžadovala.“²³

Komunistická revoluce tak zavedla režim teroru.

„PROTIJAPONSKÁ“ OPERACE NA SEVERU, TZV. DLOUHÝ POCHOD – ÚTĚK PORÁŽENÝCH

Známý „Dlouhý pochod“ označila Čínská komunistická strana za protijaponskou operaci na severní hranici. „Dlouhý pochod“ podávala jako revoluční pohádku a tvrdila, že to byl „manifest“, „propagační mise“ a „rozsévací stroj“, který skončil vítězstvím strany a porážkou jejích nepřátel.

ČKS si o pochodu na sever vymýšlela zjevné lži. Tvrdím, že bojovala s Japonci, se snažila zamaskovat své neúspěchy. V období od října 1933 do ledna 1934 utrpěla komunistická strana zničující porážku. Během páté operace vedené Kuomintangem, která byla zaměřena na obklíčení a porážku ČKS, ztrácela strana své venkovské pozice jednu za druhou. Jak těchto základů postupně ubývalo, Rudá armáda byla donucena dát se na ústup. To byl pravý původ „Dlouhého pochodu“.

Cílem „Dlouhého pochodu“ ve skutečnosti bylo prorazit si cestu z obklíčení a uniknout do Mongolska a Sovětského svazu. Cesta vedla nejdříve na západ a poté na sever, aby mohla ČKS v případě porážky uniknout do Sovětského svazu. Na cestě do Mongolska se ale strana setkala s velkými překážkami, a tak se její představitelé rozhodli vydat přes Šan-si a Suej-jüan. Na jedné straně tak mohli tvrdit, že pochod severními provinciemi je vlastně „protijaponskou“ akcí, a získat pro sebe místní obyvatelstvo. Na druhé straně byly tyto oblasti bezpečné, neboť japonská armáda byla jinde – okupovala území podél Velké čínské zdi. O rok později, když ČKS konečně dorazila do Šan-peje (severní oblast provincie Šan-si), poklesl počet vojáků hlavních složek Rudé armády z 80 000 na 6 000.

23 Mao (1927).

SIANSKÝ INCIDENT – ČKS ÚSPĚŠNĚ ZASELA NESHODY A PODRUHÉ SE POVĚSILA NA KUOMINTANG

V prosinci 1936 unesli Čang Süe-liang a Jang Chu-čcheng, dva generálové Kuomintangu, Čankajška v Si-anu. Později se začalo říkat této události Sianský incident.

Podle učebnic strany byl incident v Si-anu „vojenským převratem“, který iniciovali Čang a Jang, čímž dali Čankajškovi ultimátum: „buď život, nebo smrt“. Čankajšek byl přinucen zaujmout k japonským okupantům jednoznačný postoj. Čou En-laj byl pak jako zástupce ČKS údajně pozván do Si-anu, aby pomohl vyjednat mírové řešení. Vyjednávání s různými skupinami v Číně skončilo smírem, který znamenal konec desetileté občanské války a počátek sjednocené národní aliance proti Japoncům. V dějepisných učebnicích strany se uvádí, že to Číně přineslo v její krizi rozhodující obrat. ČKS popisuje sebe sama jako stranu vlastenců, která brání zájmy celého národa.

Množství stranických dokumentů dokazuje, že kolem Jang Chu-čchena a Čang Süe-lianga se komunističtí vyzvědači soustředili už předtím, než k Sianskému incidentu vůbec došlo. Jedním z nich byl příslušník tajné služby Liou Ting. Liou sehrál v incidentu natolik významnou roli, že ho Mao Ce-tung později za mimořádné služby jmenovitě pochválil. Mezi těmi, kdo pracovali po boku Jang Chu-čchena, byla i jeho vlastní žena Sie Pao-čen (členka ČKS), která pro něj pracovala v politickém oddělení armády. Sie se za Janga provdala se souhlasem strany v lednu 1928. Váženým hostem v Jangově domě byl v té době jiný člen strany, Wang Pching-nan, který se později stal náměstkem ministra zahraničních věcí. Také oni stáli v pozadí incidentu, vyvolaného Jangem a Čangem.

Ve skutečnosti chtěli komunističtí vůdci zpočátku Čankajška zabít, aby se pomstili za jeho dřívější potlačení Čínské komunistické strany. V té chvíli měla strana v severní provincii Ša-an-si velmi slabou základnu a hrozilo nebezpečí, že bude v další bitvě odstraněna úplně. ČKS zapojila do hry všechny získané podvodné dovednosti a podnítila Čanga a Janga k revoltě a únosu. Stalin, který chtěl zabránit Japoncům v útoku na Sovětský svaz, napsal Ústřednímu výboru Čínské komunistické strany, aby Čankajška nezabýjeli, ale ještě jednou s ním navázali spolupráci. Mao Ce-tung a Čou En-laj si uvědomili, že s omezenou silou strany nemohou

Kuomintang zničit; kdyby Čankajška zabili, byli by poraženi a odstraněni, protože Kuomintang by se za smrt svého vůdce pomstil. Za těchto okolností strana změnila taktiku. Vyhlásila potřebu jednotného odporu proti Japoncům a donutila Čankajška, aby znovu přijal spolupráci s ČKS.

Čínská komunistická strana tak nejdříve podnítila vzpouru a namířila na Čankajška svou zbraň. Později ze sebe udělala hrdinu celého dramatu a přinutila Čankajška, aby se ke straně znovu přidal. Tím nejenže unikla hrozbě úplného rozpadu, ale také využila příležitosti a podruhé se pověsila na vládnoucí Kuomintang. Rudá armáda se pak brzy proměnila v Osmou pochodovou armádu, větší a mocnější než předtím. Jak je vidět, umění Čínské komunistické strany podvádět je opravdu „obdivuhodné“.

VÁLKA S JAPONSKEM – ČÍNSKÁ KOMUNISTICKÁ STRANA ZABÍJÍ VYPŮJČENÝMI ZBRANĚMI A ROSTE

Učebnice strany tvrdí, že to byla Čínská komunistická strana, kdo přivedl Čínu k vítězství ve válce proti Japonsku.

Ve skutečnosti, když vypukla válka proti Japonsku, měl Kuomintang k dispozici více než 1,7 milionu vojáků, lodě o celkovém výtaku 110 000 tun a asi 600 bojových letadel. Ve srovnání s tím nedosahoval celkový stav Čtvrté armády Čínské komunistické strany, nově vytvořené v listopadu 1937, ani 70 000 lidí a její moc byla oslabena vnitřními neshodami. ČKS si uvědomila, že kdyby musela bojovat s Japonci tváří v tvář, mohla by být zničena jedinou nepřátelskou divizí. V očích strany bylo důležitější udržet si moc než zajistit přežití národa. Proto během spolupráce s Kuomintangem uplatnila utajenou vnitřní politiku a upřednostnila „zápas o politickou moc“.

Poté, co Japonci 18. září 1931 obsadili město Šen-jang, a rozšířili tak svou kontrolu nad velkou oblastí na severovýchodě Číny, ČKS prakticky bojovala bok po boku s japonskými okupanty, aby porazila Kuomintang. V prohlášení napsaném jako reakce na japonskou okupaci strana nabádala, aby se místní lidé účastnili povstání, vyzývala pracující ke stávce, rolníky k bouřím, studenty k bojkotu, chudé lidi, aby přestali pracovat, a vojáky ke vzpouře, aby byla svržena vláda nacionalistů.

Ačkoli ČKS vyzývala k odporu proti Japoncům, k dispozici měla jen místní armádní složky a partyzánské skupiny daleko od předních linií.

Kromě několika bitev, včetně jednoho boje u Pchingsingského průsmyku, nebyla strana ve válce proti Japoncům příliš aktivní. Místo toho čerpala energii k rozšíření své vlastní základny. Když se Japonci vzdávali, ČKS integrovala vzdávající se vojáky do své armády a tvrdila, že se rozšířila na více než 900 000 vojáků – k nim přibyly dva miliony členů lidových milic. Když Kuomintang bojoval s Japonci, byl v podstatě v prvních liniích osamocen a v této válce ztratil více než 200 generálů. Velící důstojníci na straně ČKS naproti tomu neutrpěli téměř žádné ztráty. Čínská komunistická strana však v učebnicích dodnes hlásá, že Kuomintang Japoncům neodporoval a že to byla Čínská komunistická strana, kdo Číně přinesl ve válce proti Japoncům vítězství.

NÁPRAVA V JEN-ANU – UPLATNĚNÍ NEJHRŮZNĚJŠÍCH METOD PRONÁSLEDOVÁNÍ

Čínská komunistická strana přitáhla ve jménu boje proti Japoncům do Jen-anu bezpočet mladých vlastenců. Tisíce z nich pak ale pronásledovala během nápravného hnutí. Od té doby, co strana získala moc nad Čínou, nepřestávala popisovat Jen-an jako revoluční „svatou zemi“. Nezmněla se však přitom o žádném ze zločinů, které během oné nápravy páchala.

Nápravné hnutí v Jen-anu byla největší, nejtemnější a nejkrvelačnější hra moci, která kdy byla v lidském světě sehrána. Ve jménu očisty od buržoazních jedů zbavila strana společnost také morálky, nezávislosti myšlení, svobody konání, tolerance a důstojnosti. Prvním krokem k nápravě bylo vytvořit pro každého jednotlivce osobní záznam, který zahrnoval jeho: 1) osobní prohlášení; 2) historii politického života; 3) rodinné zázemí a společenské vazby; 4) životopis a popis ideologické proměny; 5) hodnocení podle stranických zásad.

V osobním záznamu musel člověk uvést všechny své známé od narození, všechny důležité události, a také čas a místo, kde se odehrály. Lidé byli vyzýváni, aby záznamy vyhotovovali opakovaně, bez možnosti nahlednout do předchozích, přičemž jakékoli opomenutí se hodnotilo jako prohřešek. Každý musel popsat společenské aktivity, kterých se kdy zúčastnil, zejména ty, které se vztahovaly ke vstoupení do strany. Důraz byl kladen na myšlení jednotlivce během těchto společenských aktivit. Hodnocení podle stranických zásad bylo ještě důležitější a každý musel přiznat

všechny protistranické myšlenky či chování, které se odrazily v jeho řeči, pracovních postojích, každodenním životě a společenských aktivitách. Pokud šlo o hodnocení vlastního svědomí, každý měl pečlivě prozkoumat, zdali někdy upřednostnil osobní zájmy nad stranickými, zdali pracoval pro stranu, aby dosáhl osobních výhod, jestli někdy zakolísal v důvěře v revoluční budoucnost, zda měl strach ze smrti během válečných střetnutí nebo zda mu během služby v armádě chyběli rodinní příslušníci a manželka. Protože neexistovala nestranná měřítko, každý byl shledán „problematickým“.

Mnoho z těch, kdo byli sledováni a vyšetřováni, bylo donuceno přiznat svou vinu – tak měli být „skrytí zrádci“ vystaveni nátlaku a následně odstraněni. Nespočet falešných obvinění měl za následek záplavu křivých žalob a velký počet kádrů byl pronásledován. Během nápravy byl Jen-an nazýván „místem očisty lidské podstaty“. Pracovní tým např. vstoupil na Univerzitu vojenských záležitostí a politiky, aby zde prošetřil osobní historii kádrů. Tím byl zahájen dvouměsíční krvavý teror. K tomu, aby byla na lidech vynucena doznání, se používaly různé metody. Lidé dostali nařízení, aby se přiznali, a také jim bylo dáno najevo, jakým způsobem se mají přiznat. Existovaly „přesvědčovací skupiny“, „pětiminutová přesvědčování“, soukromé pohovory a „pozvání na kobereček“, podávání hlášení a vyhledávání „redkviček“ (lidí rudých na povrchu, ale bílých uvnitř). Používala se také technika „skupinového fotografování“. Každý byl při tom postaven do řady a detailně prohlížen. Kdo znervóznel, byl okamžitě označen za podezřelého a stal se terčem vyšetřování.

Dokonce i zástupci Kominterny později od metod používaných během nápravy v Číně upustili a uváděli, že situace v Jen-anu byla deprimující. Lidé si netroufali vzájemně spolupracovat. Každý měl „hlavu na špalku“, byl neklidný a třásl se strachem. Nikdo si netroufl říci pravdu nebo zastat se přátel, s nimiž se špatně zacházelo, každý se snažil zachránit si svůj vlastní život. Zkažení lidé, kteří pochlebovali, lhali a uráželi ostatní, byli zvýhodňováni. Ponižování se stalo v Jen-anu každodenní realitou. Lidé byli tlačeni na pokraj šílenství, byli donuceni vzdát se důstojnosti, smyslu pro čest, stud a lásku k bližnímu. Přestali vyjadřovat své vlastní názory a místo nich přednášeli články vedoucích straníků. Stejný systém útisku byl uplatňován ve všech politických aktivitách Čínské komunistické strany od doby, kdy se zmocnila vlády.

TŘI ROKY OBČANSKÉ VÁLKY – ZRADA VLASTI KVŮLI UCHOPENÍ MOCI

Ruská buržoazní revoluce v únoru 1917 byla relativně umírněným povstáním. Car upřednostnil zájmy země a namísto odporu se vzdal trůnu. Lenin se urychleně vrátil z Německa do Ruska, zinscenoval další puč a ve jménu komunistické revoluce zavraždil buržoazní revolucionáře, kteří svrhli cara, a tak potlačil ruskou buržoazní revoluci. Čínská komunistická strana, podobně jako Lenin, sklídila plody nacionalistické revoluce. Poté co válka s Japonskem skončila, zahájila strana v letech 1946–1949 „osvobozenecký“ boj za svržení Kuomintangu, což Číně přineslo další válečnou pohromu.

Strana mistrně ovládala a ovládá manipulaci mas. V několika bitvách s Kuomintangem, včetně bojů v Liao-si-Šen-jang, Peking–Tchien-ťin a Chuaj–Chaj, užila ČKS primitivní, barbarské a nelidské taktiky a obětovala své vlastní občany. Když například obléhala Čchang-čchun, Lidová osvobozenecká armáda (LOA) zakázala lidem opustit město. Veškeré zásoby jídla ve městě byly brzy vyčerpány a během dvou měsíců obléhání Čchang-čchunu zemřelo hladem a mrazem téměř 200 000 lidí. LOA však nedovolila lidem odejít. Po skončení bitvy strana bez jakéhokoli pocitu studu tvrdila, že „osvobodila Čchang-čchun bez jediného výstřelu“.

Mezi lety 1947 a 1948 podepsala Čínská komunistická strana se Sovětským svazem Charpinskou a Moskevskou dohodu, v nichž se zavázala, že se vzdá národního kapitálu a vymění suroviny na severovýchodě země za plnou podporu Sovětského svazu v zahraničních a vojenských záležitostech. Podle těchto dohod měl Sovětský svaz dodat ČKS 50 letadel, poskytnout jí zbraně, ukořistěné od poražených Japonců, a prodat straně za nízké ceny munici a vojenské zásoby, které kontroloval na severovýchodě Číny. Pokud by Kuomintang zahájil vylodění na severovýchodě, Sovětský svaz by armádu Čínské komunistické strany tajně podporoval a pomohl jí získat moc nad Sin-ťiangem. Čínská komunistická strana a Sovětský svaz by vybudovaly spojenecké vojenské letectvo; Sověti by pomohli vyzbrojit 11 divizí armády strany a dopravit jednu třetinu zbraní dodaných Američany v hodnotě 13 miliard dolarů na severovýchod Číny.

Aby si Čína získala podporu Sovětského svazu, přislíbila mu zvláštní výsady na severovýchodě – jak na zemi, tak ve vzduchu. Nabídla mu in-

formace o aktivitách vlády Kuomintangu a americké armády, dala k užívání suroviny severovýchodní oblasti (bavlnu, sóju) a vojenské zásoby výměnou za moderní zbraně. Garantovala Sovětskému svazu přednostní práva na těžbu v Číně a dovolila mu rozmístit armádu na severovýchodě země a v Sin-ťiang. Sovětský svaz dále dostal svolení zřídit v Číně Zpravodajský úřad pro Dálný Východ. V případě, že by v Evropě vypukla válka, strana by poslala Sovětskému svazu na pomoc expediční armádu 100 000 lidí a dvou milionů členů pomocných sil. Navíc ČKS přislíbila v případě nutnosti možnost sloučení zvláštních oblastí v provincii Liaoning se Severní Koreou.

III. UKÁZKA ŠPATNÝCH VLASTNOSTÍ

HISTORII STRANY PROSTUPUJE VĚČNÝ STRACH

Mezi nejvýznačnější rysy Čínské komunistické strany patří její věčné obavy ze ztráty moci. Nejvyšším zájmem ČKS už od jejího vzniku bylo vždy její přežití. Tento její zájem je větší než strach, který je skrytý pod její neustále se měnící fasádou. Strana je jako primární rakovinná buňka, která se rozptýlí a pronikne do celého těla, zasahuje do okolních buněk, likviduje je a nakonec nekontrolovaně vyroste do obrovských rozměrů. Čínská společnost nebyla v tomto časovém období schopna potlačit zmutovaný společenský jev, jakým ČKS byla, a neměla jinou možnost, než ji nechat, aby se podle libosti rozrůstala. Následkem toho jí byla zasažena většina společnosti a stále větší a větší oblasti byly zaplaveny komunismem nebo komunistickými prvky. Tyto prvky ČKS dále zesiluje a využívá je, aby od základu degradovaly morálku a lidskou společnost.

ČKS nevěří v žádné obecně uznávané principy morálky a spravedlnosti. Veškeré své principy používá zcela ve vlastním zájmu. Je od základu sobecká a neexistují žádné prostředky, které by mohly zabránit jejímu egoismu a ovládnout její touhy. Strana, založena na svých vlastních zásadách, se musí ustavičně proměňovat a je nucena si nasazovat nové masky. Na začátku, když bylo v sázce její přežití, připojila se ke Komunistické straně Sovětského svazu, ke Kuomintangu, k jeho vládnoucím orgánům a k Národní revoluci. Když získala moc, byla znovu schopna se sladit s různými formami oportunistu, s myšlením a pocity vlastních obyvatel, přiblížit

se k sociálním strukturám a prostředkům – ke všemu, k čemu bylo třeba. Každou krizi zužitkovala jako příležitost k nahromadění bohatství a posílení prostředků k ovládnutí společnosti.

ZLO JE „KOUZELNOU ZBRANÍ“ ČKS

Čínská komunistická strana tvrdila, že revoluční vítězství závisí na třech „kouzelných zbraních“: budování strany, ozbrojeném boji a jednotné frontě. Zkušenost s Kuomintangem přinesla ČKS další dvě „zbraně“: propagandu a špionáž. Rozmanité stranické „kouzelné zbraně“ jsou nabroušeny jejími devíti zděděnými vlastnostmi: zlem, klamem, provokacemi, využíváním spodiny společnosti, špionáží, loupáním, bojem, likvidací a ovládáním lidí.

Marxismus-leninismus je ve své podstatě zlý. Ironií je, že čínští komunisté mu opravdově neporozuměli. Lin Piao²⁴ řekl, že jen málo členů strany skutečně přečetlo Marxovo nebo Leninovo dílo. Veřejnost například považovala Čchü Čchiou-paje za předního ideologa strany, ale on sám přiznal, že z marxismu-leninismu toho přečetl jen málo. Mao Ce-tungova ideologie byla venkovskou verzí marxismu-leninismu určenou vzbouřeným rolníkům. Socialistická teorie Teng Siao-pchinga obsahovala „kapitalismus“ již v názvu. „Tři reprezentanti“²⁵ Ťiang Ce-mina nevycházeli z čehokoli reálného. Čínská komunistická strana nikdy skutečně nepochopila, co marxismus-leninismus představuje, ale zdědila všechny jeho zlé stránky, k nimž pak přiřadila své, ještě ohavnější.

24 Lin Piao (1907–1971), jeden z nejvyšších vůdců ČKS, sloužil pod Mao Ce-tungem coby člen čínské politbyra, v němž byl místopředsedou (1958); byl také čínským ministrem obrany (1959). Lin je považován za strůjce čínské kulturní revoluce. V roce 1966 byl jmenován Maovým nástupcem, ale v roce 1970 upadl v nemilost. Když si uvědomil svůj pád, byl podle zpravodajů zapleten do pokusu o státní převrat, a jakmile bylo toto údajně spiknutí vyraženo, pokusil se uprchnout do SSSR. Během jeho útěku před soudním stíháním se jeho letadlo v Mongolsku zřítilo a Lin zemřel.

25 O „Třech reprezentantech“ se Ťiang Ce-min poprvé zmínil ve svém projevu v únoru 2000. Podle této doktríny musí strana vždy reprezentovat pokračující trend v pokroku, pokud jde o rentabilitu Číny, orientaci čínské kultury a základní zájmy převážné většiny Číňanů.

Jednotná fronta ČKS je spojením podvodu a krátkodobých výnosů. Cílem spojení bylo posílit moc. Spojením sil v bojích proti Japoncům mohla Čínská komunistická strana vyrůst z outsidera v mocný a obrovský klan. Sjednocení vyžadovalo rozlišit, kdo jsou nepřátelé a kdo přátelé; kdo jsou levičáci, kdo je ve středu, kdo napravo; kdo by se měl ujmout vlády, kdo a kdy by měl být napaden. ČKS snadno přehodnotila dřívější nepřátelé na přátele a zase zpět na nepřátelé. Například během období demokratické revoluce se strana spojila s kapitalisty, během socialistické revoluce je odstranila. Další příklad: vůdci jiných stran, jako Čang Po-ťün a Luo Lung-ťi, byli využiti jako stoupenci strany v době, kdy bojovala o moc v zemi, později však byli perzekvováni jako „pravičáci“.

KOMUNISTICKÁ STRANA JE SOFISTIKOVANÝ PROFESIONÁLNÍ GANG

Komunistická strana má dvousečné strategie, jedna strana je mírná a přizpůsobivá a druhá je tvrdá a nevlídná. Mírnější strategie zahrnují propagandu, sjednocenou frontu, špionáž, rozsévání nedůvěry a dvojí zacházení, úsilí vniknout do myslí lidí, vymývání mozků, lži a podvody, zakrývání pravdy, psychologický nátlak a vytváření atmosféry hrůzy. Přitom Čínská komunistická strana vytváří v srdcích členů strany syndrom strachu, který snadno vede k tomu, aby zapomněli na stranické chyby. Tyto nesčíslné metody potlačují pozitivní rysy lidské povahy a podporují v lidech zlomyslnost. Tvrdé taktiky strany zahrnují násilí, pronásledování, politické čistky, zabíjení a únosy svědků, potlačování odlišných názorů, vojenské útoky, pravidelné tvrdé policejní zákroky atd. Tyto agresivní metody vytvářejí a udržují teror.

ČKS současně používala jak mírné, tak tvrdé postupy. V některých případech byla mírnější, zatímco v jiných byla přísná. Někdy se tvářila navenek mírně, ale ve vnitřních záležitostech byla neoblomná. Když byla atmosféra uvolněná, lidem bylo umožněno, aby svobodně vyjadřovali své názory. Strana to dělala jen proto, aby „vylákala hady z jámy“, ti, kdo promluvili, byli následně stranou tvrdě pronásledováni. Strana často naoko využívala demokratických principů, aby čelila Kuomintangu, ale jakmile intelektuálové z oblastí ovládaných ČKS se stranou nesouhlasili, byli mučeni nebo skončili na popravišti. Stačí uvést nechvalně známý případ

incidentu „Divokých lilí“, ve kterém byl za stejnojmennou esej (obhajující ideály rovnosti, demokracie a humanismu) intelektuál Wang Š'-wej během nápravného hnutí v Jen-anu v r. 1947 vyloučen z ČKS a poté rozsekán sekerami.

Jeden úředník ve výslužbě, který protrpěl během nápravy v Jen-anu mnohá muka, si vzpomněl, že když byl pod intenzivním nátlakem nucen k přiznání, jedinou věcí, kterou mohl udělat, bylo zradit své vlastní svědomí a uchýlit se ke lži. Měl strašný pocit, že zkonstruoval falešná obvinění na své přátele, a nenáviděl sám sebe tak, že si chtěl vzít život. Shodou okolností ležela v té chvíli na vyšetřovatelově stole zbraň. Popadl ji, přiložil ji k hlavě a stiskl spoušť. Zbraň nebyla nabitá! Člověk, který toho muže vyšetřoval, vstoupil dovnitř a řekl: „Je dobré, že jsi uznal, že to, co jsi udělal, bylo chybné. Stranická koncepce je shovívavá. Komunistická strana bude vědět, že jsi dosáhl své hranice, že jsi ‚loajální‘ ke straně, takže jsi složil zkoušku.“ (ČKS takto často líčila na lidi smrtící pasti, a když lidé spadli téměř až na dno a přáli si zemřít, tehdy strana vystoupila, aby jim ve své „dobrotě“ ukázala cestu. Lidé jí za to, že je spasila, měli být vděční. Říkalo se „lepší živý zbabělec než mrtvý hrdina“.) O několik let později se tento úředník dozvěděl o Falun Gongu, praxi čchi-kungu a kultivace, která se v Číně objevila. Cítil, že tato praxe je dobrá. Když však začalo pronásledování Falun Gongu, jeho bolestné vzpomínky z minulosti se znovu objevily a už si netroufl říci, že Falun Gong je dobrý.

Obdobná byla zkušenost císaře Pchu-iho²⁶. Byl uvězněn v komunistických věznicích a přítomen každodennímu zabíjení lidí a byl přesvědčen, že brzy zemře. Aby přežil, svolil k vymývání mozku a spolupracoval s vězeňskými dozorci. Později napsal autobiografii s názvem *První polovina mého života*, kterou ČKS použila jako příkladný popis ideologické proměny.

26 Pchu-i, v mandžuštině Aisin Gioro (1906–1967), byl poslední čínský císař (1908–1912). Po jeho abdikaci mu republikánská vláda přiznala vládní penzi a povolila mu, aby žil do r. 1924 v Zakázaném městě v Pekingu. Po r. 1925 žil v Tchien-finu, který byl tehdy v japonské koncesní správě. V r. 1934 se stal pod jménem K'ang Te císařem japonského loutkového státu Mandžuska. V r. 1945 ho zajali a věznili Sověti. V r. 1946 Pchu-i vypověděl během tokijského soudního procesu ohledně válečných zločinů, že byl nedobrovolným nástrojem japonských militaristů, a nikoli, jak tvrdili Sověti, nástrojem mandžuského sebeurčení. V r. 1950 byl vydán čínským komunistům a byl uvězněn v Šen-jangu až do r. 1959, kdy mu Mao Ce-tung udělil amnestii.

Podle moderních lékařských studií podlehne mnoho obětí pod intenzivním nátlakem pocitu závislosti na svých únoscích – říká se tomu „stockholmský syndrom“. Náklady obětí, jejich štěstí nebo zlost, radost nebo lítost jsou diktovány jejich únosci. Sebemenší náklonnost může být ze strany obětí přijímána s hlubokou vděčností. Existují případy, kdy se oběti do svých únosců dokonce zamilovaly. Tento psychologický fenomén strana již dlouho zná a úspěšně jej využívá proti svým nepřátelům a při ovládnutí myslí svých občanů.

KOMUNISTICKÁ STRANA JE NEJZKAŽENĚJŠÍ

Většina generálních tajemníků strany byla bez výjimky označena za antikomunisty. Je zřejmé, že ČKS má svůj vlastní život a ovládá své úředníky; ne naopak. Když byla ČKS obklíčena armádou Kuomintangu, provedla v „sovětských“ oblastech provincie Ťiang-si vnitrostranické čistky. Popravovala vlastní vojáky, většinou ukamenováním, aby ušetřila náboje. V provincii Ša-an-si, když byla tísněna mezi Japonci a Kuomintangem, zahájila ČKS nápravné hnutí v Jen-anu, při kterém zabila mnoho lidí. Tyto veliké, opakující se masakry straně nezabránily, aby šířila svůj vliv po celé Číně. Samotný vzorec zabíjení převzala Čínská komunistická strana od Sovětského svazu.

ČKS je jako zhoubný nádor, který dodnes bují a rozrůstá se. Jeho ohnisko již neexistuje, ale zkáza pokračuje, aby zachvátila celý organismus. Organismus a části těla, které jsou nádorem zasaženy, se stanou částí rakoviny. Nezáleží na tom, jak dobrý nebo špatný je člověk na začátku, poté, co se připojí ke straně, se stane součástí temné síly. Čím upřímnější člověk na počátku je, tím silnější je posléze ničivá síla, kterou nese. Nádor Čínské komunistické strany se nepřestane šířit, dokud zůstane něco, co ho bude živit. Pak bude muset odumřít.

Jeden ze zakladatelů strany, Čchen Tu-siou, byl intelektuál a vůdce studentského hnutí ze 4. května. Prozradil o sobě, že není přívržencem násilí, a varoval členy ČKS, že pokud se pokusí přimět Kuomintang, aby přijal komunistickou ideologii, nebo budou klást příliš velký důraz na moc, naruší to vzájemné vztahy. Čchen – jeden z nejaktivnějších mužů generace 4. května – byl tolerantní. Proto byl jako první označen za pravicového oportunistu.

Jiný komunistický vůdce Čchü Čchiou-paj věřil, že členové strany by se měli zapojit do bojů, organizovat povstání, svrhávat úředníky a používat nejkrajnějších prostředků, aby vrátili běh čínské společnosti zpět do „normálu“. Před svou smrtí se ale svěřil, že nechce zemřít jako revolucionář, protože hnutí „už dávno opustil“. Povzdechl si, že ho historie zradila, když jeho – intelektuála – přivedla na politickou revoluční scénu a mnoho let ho tam držela. Přiznal se, že stále nepřekonal myšlenky příslušníka nižší venkovské šlechty: „Po tom všem... se nemohu stát válečníkem proletariátu.“

Vůdce strany Wang Ming se na radu Kominterny přimlouval za to, aby se strana ve válce proti Japoncům spojila s Kuomintangem namísto rozšiřování své vlastní základny. Mao Ce-tungovi a Čang Wen-tchienovi se při schůzích ČKS nepodařilo svého soudruha přemluvit, ani odhalit mu pravou podstatu situace – kvůli omezené vojenské síle Rudé armády by nebyli schopni sami Japonce zadržet. Pokud by se ČKS nesmyslně rozhodla bojovat, pak by se dějiny Číny rozhodně změnily. Mao Ce-tung byl donucen na schůzích mlčet. Později byl vypuzen i Wang Ming, nejdříve kvůli odklonu „na levé křídlo“, později byl označen za oportunistu pravicově orientované ideologie.

Chu Jao-pang, další tajemník strany, který byl přinucen v lednu 1987 rezignovat, bojoval za to, aby bylo ospravedlněno mnoho nevinných obětí, které byly během kulturní revoluce označeny za zločince. Chtěl oživit komunismus v srdcích občanů, nakonec se však sám stal obětním beránkem.

Čao C'-jang²⁷, poslední odvolaný generální tajemník Čínské komunistické strany, chtěl straně pomoci v pokračující reformě, což ho přivedlo k neblahým koncům.

Čeho tedy každý z vůdců ČKS dosáhl? Opravdová reforma strany by znamenala její konec, a tak reformátoři nikdy nedošli daleko, strana to prostě nedopustila. Existuje určitá hranice toho, co mohou členové strany dělat, aby její systém změnili. Všechno záleží na moci, kterou jim poskytne sama strana, proto u ní nemůže žádná opravdová reforma uspět.

27 Poslední z deseti generálních tajemníků ČKS byl z funkce odvolán, protože nesoouhlasil s použitím síly během studentské demonstrace na náměstí Tchien-an-men v r. 1989.

Kdyby se všichni její straničtí vůdci stali pro ni nevhodnými, jak by strana mohla šířit revoluci? V mnoha případech, když byla strana na vrcholu, byli i ti nejpodlejší, nejvyšší úředníci zbaveni svých postů. Bylo to proto, že stupeň zla neodpovídal vysokému standardu strany, která si znovu a znovu vybírala jen ty nejpodlejší. Politický život mnoha stranických vůdců skončil tragicky. Čínská komunistická strana ale stále přežívá. Ti, kteří zůstali na svých pozicích, nebyli z těch, kteří by mohli stranu ovlivnit; pochopili pouze její záměry a následovali je. Posílili schopnost ČKS přežít v krizi a sami se straně zcela oddali. Mohli bojovat s nebesy, se zemí a proti lidským bytostem, nikdy se však nemohli postavit proti straně. Stali se zkrocenými nástroji strany a žijí s ní v úplné symbióze s cílem vlastního oboustranného přežití.

Nestydatost je typickou „předností“ dnešní Čínské komunistické strany. Podle ní strana nikdy nedělala chyby, za ně jsou zodpovědní její jednotliví vůdci, např. Čang Kuo-tao nebo „Gang čtyř“²⁸. Mao Ce-tung byl stranou ohodnocen, že ze 30 % chyboval a v 70 % byl úspěšný, zatímco Teng Siao-pching se sám ohodnotil na 40 % chyb a 60 % úspěchu. Strana sama se nikdy nemůže mýlit. Dokonce i když chybuje, tvrdí, že se sama může napravit. Svým členům říká, aby se „dívali dopředu“ a „nezaplétali se s minulostí“. Mnoho věcí se mohlo změnit: komunistický ráj se může proměnit v ubohé socialistické cíle jídla a přístřešku pro všechny; Marx může být zaměněn za „Tři reprezentanty“; lidé by neměli být překvapeni, když zjistí, že ČKS zničehonic propaguje demokracii. Strana může zavést svobodu vyznání, přes noc se zbavit Ťiang Ce-mina nebo ukončit perzekuci Falun Gongu. V základu se však strana nemění: chce přežít a zachovat si moc a nadvládu.

Čínská komunistická strana propojila násilí, teror a obrovský nátlak, aby vytvořila svou teoretickou základnu. Ta se proměnila v zásady strany, ducha jejích vůdců a nakonec v plně funkční mechanismus a způsob chování jejích členů. Systém, jeho vůdci a členové se straně dokonale „ideově přizpůsobili“. ČKS je z oceli a její disciplína má tvrdost železa. Záměry

28 „Gang čtyř“ založila manželka Mao Ce-tunga, Ťiang Čching (1913–1991). Tvořili jej kromě ní úředník oddělení propagandy v Šanghaji Čchang Čchun-čchiao (1917–1991), literární kritik Jao Wen-jüan (1931) a šanghajský bezpečnostní strážce Wang Chung-wen (1935–1992). Během kulturní revoluce (1966–1976) se chopili moci a ovládli čínskou politickou scénu první poloviny 70. let.

všech členů strany musejí být jednotné, jejich činy musejí být plně v souladu s politickou agendou strany.

ZÁVĚR

Proč daly dějiny komunistické straně historickou možnost vládnout Číně? Tento svět se skládá ze dvou různých sil – protipólů. Na jedné straně stojí síly staré a zlé, které chtějí působit zlo a sledují záporné cíle. Na druhé straně je cesta spravedlnosti, práva a dobré vůle. Staré síly si vybraly ČKS za svůj nástroj, protože zachází se vším špatným, co na tomto světě je, ať už je to zlo čínské nebo zahraniční, minulé či současné. ČKS je zástupcem zlovolných sil. Aby lidmi manipulovala, staví na vrozené lidské dobrotě a nevinosti – krůček po krůčku zesiluje svůj ničivý potenciál.

Co měla strana na mysli, když tvrdila, že nová Čína by neexistovala, kdyby nebylo komunistické strany? Od svého vzniku v roce 1921 až do převzetí moci v roce 1949 důkazy jasně dokládají, že bez podvádění a násilí by se Čínská komunistická strana nedostala k moci. Liší se od ostatních politických organizací v tom, že následuje pokřivenou ideologii marxismu-leninismu a dělá, co se jí zachce. Může vznešenými teoriemi vysvětlit vše, co dělá, chytře je vztáhnout k určitým skupinám obyvatelstva, a tím ospravedlnit své činy. Každý den tiskne nebo vysílá svou propagandu, své strategie zaobaluje do různých zásad a teorií a sází na svou věčnou neomylnost.

Vývoj Čínské komunistické strany je procesem hromadění zla. Historie strany dokonale vypovídá o tom, že nemá oprávnění vládnout Číně. Čínský lid si ji nezvolil; to ona v Číně prosadila noční mŕuru komunismu a využila přitom zlé rysy, které zdědila z komunistického hnutí – zlo, klam, provokace, zneužívání nejnižších společenských vrstev, špionáž, loupení, boj, vraždění a ovládnutí lidí.

**KOMENTÁŘ TŘETÍ:
TYRANIE ČÍNSKÉ
KOMUNISTICKÉ STRANY**

ÚVOD

Když mluvíme o tyranii, většina Číňanů si vzpomene na Čchin Š' Chuanga (259–210 př. n. l.), prvního císaře dynastie Čchin, za jehož represivní vlády se pálily filozofické knihy a kdy byli zaživa pochováni konfuciánští učenci. Kruté zacházení s lidmi vycházelo z Čchin Š' Chuangovy taktiky „využít pro své panování všechny zdroje pod nebesy“¹. Svou vládu opřel o čtyři hlavní body: nepřiměřeně vysoké daně, plýtvání lidskými zdroji na megalomanské projekty (které ho měly proslavit), surové mučení podle krutých zákonů a ovládnutí lidských myslí zamezováním svobody myšlení a projevu, pálením knih anebo dokonce pohrbíváním učenců zaživa. Za vlády Čchin Š' Chuanga měla Čína deset milionů obyvatel; z nich císař odvedl více než dva miliony na nucené práce. Čchin Š' Chuang přenesl své kruté zákony do intelektuální sféry prostřednictvím zákazu svobody myšlení v obrovském rozsahu. Během jeho vlády byly zabity tisíce konfuciánských učenců a úředníků, kteří kritizovali vládu.

Dnes je násilí a zneužívání lidí, praktikované Čínskou komunistickou stranou (ČKS), ještě tvrdší než za časů tyranské dynastie Čchin. Většina lidí ví, že filozofie strany je filozofií „boje“. Mao Ce-tung, první vůdce komunistické strany od založení Čínské lidové republiky, to prohlásil velice jasně: „To, co udělal Čchin Š' Chuang, nebylo nic významného. On zaživa pochoval 460 intelektuálů, ale my jsme jich pochovali 46 000. Jsou lidé, kteří vládu Čchin Š' Chuanga a nás označují za diktaturu, a my to přijímáme. Je to tak.“²

Podívejme se na tíživých pětapadesát let Číny pod vládou Čínské komunistické strany. Od chvíle, kdy převzala moc, páchala třídní genocidu a pomocí politiky násilné revoluce dosadila svou vládu teroru. Aby potlačila všechny názory odlišné od komunistické vize, zabíjela lidi a vymývala jim mozky. Organizovala jedno politické hnutí za druhým, aby sebe sama vykreslila jako neomylnou a podobnou božstvu. Následovala svou politiku třídního boje a násilné revoluce – vražděním a podlémy úskoky se zbavovala disidentů a opozičních sociálních skupin, čímž přinutila všechny Číňany, aby se stali poslušnými sluhý její tyranické vlády.

1 Z „Ročenky jídla a komodit“ v *Historii rané dynastie Chan (Chan Šu)*.

2 Z knihy *Orientální kultura* autora Čchien Po-čchenga.

I. POZEMKOVÁ REFORMA – ODSTRANĚNÍ TŘÍDY VELKOSTATKÁŘŮ

Sotva tři měsíce po založení komunistické Číny vyhlásila ČKS úmysl odstranit třídu velkostatkářů (jako jeden z bodů svého celonárodního programu pozemkové reformy). Stranickým sloganem „půdu rolníkům“ podpořila zjištění u těch rolníků, kteří nevladli půdu, povzbuzovala je, aby si násilím brali cizí majetek a nevladli si morálních důsledků svých činů. Nemajetní rolníci byli dokonce vyzýváni k boji s těmi, kteří půdu vlastnili. Tato kampaň, která vyvrcholila zničením třídy velkostatkářů, začala rozdělením venkovské populace do sociálních kategorií. Dvacet milionů venkovanů po celé zemi bylo označeno za „bohaté velkostatkáře“, „reakcionáře“ nebo „zlé elementy“. Tito noví „vyvrhelové“ čelili diskriminaci, ponížování a ztrátě všech občanských práv. Spolu s tím, jak se program pozemkové reformy rozšiřoval do vzdálenějších oblastí a do vesnic s etnickými menšinami, pronikala do všech koutů země také organizace Čínské komunistické strany. Stranické výbory a pobočky byly zřizovány na úrovni měst a obcí. Staly se „hláskou troubou“ instrukcí Ústředního výboru Čínské komunistické strany, stály v první linii třídních bojů a podněcovaly rolníky, aby povstali proti svým velkostatkářům. Během tohoto hnutí zemřelo téměř 100 000 statkářů. V některých oblastech pozabíjeli rolníci pod vedením Čínské komunistické strany celé statkářské rodiny, bez ohledu na pohlaví či věk – šlo o to, úplně tuto třídu vyhladit.

Mezitím strana zahájila první vlnu propagandy a prohlašovala, že „vůdce Mao je velký spasitel lidu“ a že „pouze Čínská komunistická strana může Čínu spasit“. Během pozemkové reformy získali nemajetní rolníci bez velké úsilí vše, co chtěli. Chudí rolníci připisovali straně zásluhu za zlepšení svých životních podmínek, a tak přijali propagandu strany, která tvrdila, že pracuje v zájmu lidí.

Co se týče nových majitelů snadno nabytých pozemků, dobré časy „půdy rolníkům“ netrvaly dlouho. V průběhu dvou let přišla strana s početnými omezeními a praktikami, jako byly skupiny vzájemné pomoci, základní družstva, pokročilá družstva a lidové samosprávy. Sloganem kritizujícím „ženy se svázanými nohama“ – tedy ty s pomalejším tempem – strana rolníky hnala a rok za rokem neustále tlačila k rychlému splynutí se socialismem. Obilí, vlna a olej byly začleněny do jednotného celonárod-

ního systému nákupu a prodeje, takže tyto hlavní zemědělské produkty byly vyloučeny z obchodního řetězce. Navíc Čínská komunistická strana ustavila registrační systém bydlišť, který rolníkům zakazoval odejít do města za prací nebo za bydlením. Ti, kteří měli své bydliště registrováno na venkově, neměli dovoleno kupovat obilí ve státních obchodech a jejich děti měly zákaz vzdělávat se ve městech. Děti rolníků se mohly stát jediné rolníky, a tak bylo 360 milionů vesničanů na počátku padesátých let odsunuto na druhou kolej.

Začátkem roku 1978, v období prvních pěti let po nahrazení systému společného bydlení systémem smluvních domácností, se příjem rolníků o něco zvýšil a jejich společenské postavení se o trochu zlepšilo. Tento skromný přínos se zanedlouho vytratil kvůli zkorumpovaným venkovským úředníkům a cenové nerovnováze mezi zemědělskými a průmyslovými výrobky. V důsledku toho kleslo dnešních 900 milionů rolníků opět do veliké chudoby, zatímco zbytek Číny dosáhl díky ekonomickým reformám vyšší životní úrovně. Rozdíl mezi platy městské a venkovské populace se drasticky zvětšil a stále roste. Vynořili se noví velkostatkáři a bohatí rolníci, aby nahradili ty, kteří byli odstraněni během programu pozemkové reformy. Údaje, které poskytla tisková agentura Sin-chua, tlumočící postoj komunistické vlády, naznačují, že od roku 1977 „příjem rolníků v hlavních obilných oblastech a ve většině venkovských domácností zůstal nezměněný a v některých případech dokonce poklesl“. Poměr mezi příjmy ve městě a na vesnici se zvětšil z 1,8 : 1 v polovině osmdesátých let na 3,1 : 1 dnes.

II. REFORMY V PRŮMYSLU A OBCHODU – ODSTRANĚNÍ TŘÍDY KAPITALISTŮ

Domácí kapitalistická (buržoazní) třída, tedy třída lidí, kteří vlastnili kapitálové investice a sídlili ve městech, byla během vlády Čínské komunistické strany také odsouzena ke zničení. Při reformě čínského průmyslu a obchodu strana tvrdila, že kapitalistická a dělnická třída jsou povahově odlišné: první z nich je vykořisťovatelskou třídou, zatímco druhá nevykořisťuje. Podle této logiky byla kapitalistická třída zrozena, aby vykořisťovala, a nepřestane s tím, dokud se nerozpadne; může být pouze odstraně-

na, ne však reformována. Tato idea byla východiskem stranických praktik zabíjení a vymývání mozků, kterými byli „transformováni“ kapitalisté a obchodníci.

Kapitalisté mohli prosperovat, pokud „šli s dobou“, v opačném případě museli zemřít. Když se vzdali svého majetku ve prospěch státu a podporovali stranu, byli považováni jen za druhořadý problém. Ale jakmile nesouhlasili s postupem strany nebo si stěžovali, byli označeni za reakcionáře a stali se terčem drakonického diktátorství.

Po těchto reformách následovala vláda teroru, během níž se všichni kapitalisté a obchodníci vzdali svého majetku. Mnozí z nich nedokázali snést ponižování, kterému museli čelit, a spáchali sebevraždu. Čchen I, starosta Šanghaje, se každý den ptal: „Kolikpak jsme dnes měli parašutistů?“ – myslel tím, kolik kapitalistů spáchalo sebevraždu skokem z výškové budovy. Tak během několika let komunistická strana zlikvidovala v Číně soukromé vlastnictví.

V průběhu programů pozemkové a obchodní reformy ČKS zahájila mnohá masivní hnutí, během nichž pronásledovala čínský lid. Mezi ně patřilo potlačení „kontrarevolucionářů“, dále kampaně na „reformu myšlení“, čistka antikomunistické skupiny vedené Kao Kangem a Žao Šu-šim a vyšetřování „kontrarevoluční“ skupiny Chu Fenga³. V letech 1951 a 1952 strana iniciovala „Kampaň proti třem zlům“ a „Kampaň proti pěti zlům“ s cílem „odstranit korupci, plýtvání a byrokracii uvnitř strany, vlády, armády a masových organizací“. Ve skutečnosti byla tato hnutí záminkou k brutálnímu pronásledování bezpočtu nevinných lidí.

Čínská komunistická strana měla úplnou kontrolu nad vládními zdroji a v každém z politických hnutí je plně využila. Ve všem spolupracovala se stranickými výbory a pobočkami. Určila vždy tři straníky, ti vytvořili malou bojovou sílu a tyto bojůvky pak pronikaly do všech vesnic a čtvrtí. Byly všudypřítomné a nezůstal po nich kámen na kameni. Hluboko zakořeněná síť kontroly byla dědictvím války Čínské komunistické strany s Japonskem a s Kuomintangem (Národní stranou) a hrála od té doby

3 Kao Kang a Žao Šu-š byli členové Ústředního výboru ČKS. Po neúspěšném vstupu do mocenského zápasu v roce 1954 byli obviněni ze spiknutí, kterým údajně chtěli rozdělit stranu, a následně ze strany vyloučeni. Chu Feng, vzdělanec a literární kritik, se stavěl proti politice doktrinářské literatury v ČKS. Byl vyloučen ze strany v roce 1955 a uvězněn na 14 let.

klíčovou úlohu v pozdějších politických hnutích, včetně dnešního pronásledování jejich vlastních lidí.

III. TVRDÝ ZÁKROK PROTI NÁBOŽENSKÝM SKUPINÁM

Mezi další zvěrstva, kterých se Čínská komunistická strana dopustila, patřilo nelidské potlačení náboženství a úplný zákaz všech mimovládních skupin, který nastal po založení Čínské lidové republiky. V roce 1950 dala strana pokyn svým regionálním vládám, aby zakázaly všechna neoficiální náboženská vyznání a tajné společnosti. ČKS prohlásila, že tyto „feudální“ ilegální skupiny jsou nástroji velkostatkářů, bohatých rolníků, zpátečníků a zvláštních agentů Národní strany. Při celostátním zákroku vláda zmobilizovala třídy, kterým důvěřovala, aby označily a pronásledovaly členy náboženských skupin. Do ničení „pověřivých skupin“ – komunit křesťanů, katolíků, taoistů a buddhistů – byly přímo zapojeny různé vládní úrovně. Všem členům církví, chrámů a náboženských skupin bylo nařízeno, aby se zaregistrovali ve vládních organizacích a vyjádřili lítost nad svými neoficiálními aktivitami. Odmítnutí znamenalo tvrdý trest. V roce 1951 vláda formálně zveřejnila nařízení, které hrozilo doživotním vězením nebo smrtí všem, kteří by pokračovali ve svých aktivitách v neoficiálních skupinách.

Toto hnutí proti náboženským skupinám perzekvovalo mnoho dobrosrdečných a pokojných věřících. Neúplné statistiky naznačují, že komunistická strana v padesátých letech pronásledovala a odsoudila k trestu smrti přinejmenším tři miliony věřících lidí a členů neoficiálních náboženských skupin. Strana prohledala téměř každou domácnost v celé zemi a vyslychala skoro každého, dokonce rozbíjela sošky zpodobňující kuchyňského bůžka, kterého čínští rolníci tradičně uctívali. Popravy ještě posílily poselství strany, že komunismus je jediná legitimní ideologie a jediná uznávaná víra. Zakrátko se objevil koncept „vlasteneckých“ věřících. Skutečnost byla taková, že člověk mohl věřit v jakékoli náboženství, ale musel splnit jediné kritérium: následovat instrukce strany a uznat, že Čínská komunistická strana je nad všemi náboženstvími. Pro křesťana byla ČKS výše než křesťanský Bůh. Kdo byl buddhistou, pro toho se měla ČKS stát nejvyšším Buddhou. Muslimové zase měli ČKS vnímat jako Alláha všech Alláhů.

Když přišlo na určení žijícího Buddha v tibetském buddhismu, strana zasáhla a sama zvolila, kdo jím bude. ČKS nedávala lidem na výběr – člověk musel říkat a dělat to, co po něm žádala. Všichni věřící byli přinuceni plnit cíle strany a své víry se držet pouze formálně. Jinak se ihned stali terčem tvrdé diktatury.

Podle zprávy časopisu *Humanity and Human Rights (Lidskost a lidská práva)* provedlo 20 000 křesťanů průzkum mezi 560 000 křesťany v domácích církvích 207 měst ve 22 čínských provinciích. Průzkumem se zjistilo, že mezi těmi, kteří chodili do kostela, bylo 130 000 lidí pod vládním dohledem. Do roku 1957 zabila Čínská komunistická strana více než 11 000 náboženských stoupců a mnohem více jich svévolně zatkla nebo pokutovala. Odstraněním třídy velkostatkářů a kapitalistů a pronásledováním velkého počtu pokojných a zákony dodržujících věřících dosáhla Čínská komunistická strana toho, že se komunismus stal všeobjímajícím náboženstvím Číny.

IV. ANTIPRAVICOVÉ HNUTÍ – CELONÁRODNÍ VYMÝVÁNÍ MOZKŮ

V roce 1956 zformovala skupina maďarských intelektuálů Petöfiho kroužek, který kritizoval maďarskou vládu a účastnil se různých diskusních fór a debat. Tato skupina podnítila v Maďarsku celonárodní revoluci, která byla téhož roku rozdracena sovětskými vojsky. Mao Ce-tung si z této události vzal ponaučení. V roce 1957 svolal čínské intelektuály a jiné nekomunisty, aby „pomohli Čínské komunistické straně se napravit“. Toto hnutí známé pod názvem „Hnutí sta květů“ následovalo slogan „Ať sto květů rozkvete a sto myšlenkových škol zápasí“. Jeho cílem bylo „vylákat protikomunistické elementy, které žijí mezi lidmi“. V dopise venkovským stranickým šéfům z roku 1957 hovořil Mao o svém záměru „vylákat hady z jejich děr“ tím, že je nechá volně šířit názory, které měly pomoci „napravit stranu“.

Tehdejší slogany povzbuzovaly lidi, aby promluvili, a zároveň jim slibovaly, že za to nebudou žádné postihy: strana nebude nikoho „tahat za culíky, bít holí“, nebude „nasazovat čepce a dodatečně vyrovnávat účty“⁴.

4 „Tahat za culíky“ znamená příliš kritizovat něčí nedostatky; „bít holí“ znamená

Strana vzápětí iniciovala „antipravivové“ hnutí a 540 tisíc lidí, kteří se odvážili promluvit, bylo označeno za „pravičáky“. 270 tisíc z nich ztratilo práci ve státní správě a 230 tisíc bylo označeno za „nástroje pravičáků“ nebo „antisocialistické elementy“. Mao svou politickou lstí povzbudil ty, kteří měli pro režim nepohodlné názory, aby promluvili, obvinil je z uměle vykonstruovaných zločinů a pak je uvěznil bez jakéhokoli soudního procesu. Zatímco na ně vytrvale útočil, prohlašoval, že je vlastně zachraňuje.

Jaké tedy byly ty „zpátečnické“ názory, které mnohým pravivým stoupencům a antikomunistům přinesly téměř třicetiletý exil v dalekých končinách země? Tři hlavní „zpátečnické teorie“, které byly v té době cílem intenzivních útoků, se skládaly z několika projevů Luo Lung-ťiho, Čang Po-ťuna a Chu An-pchinga. Co vlastně hlásaly?

Luo navrhoval, aby se ze zástupců Čínské komunistické strany a různých „demokratických“ stran vytvořily komise na přezkoumání chyb, které se staly během „Kampaně proti třem zlům“ a „Kampaně proti pěti zlům“ a během hnutí na vymýcení reakcionářů. Státní rada často předkládala témata k jednání Politickému poradnímu výboru a Lidovému kongresu; Čang proto navrhoval, aby byly tyto instituce zahrnuty do procesu přijímání rozhodnutí.

Chu navrhoval, že najdou-li se schopní a tvořiví nestraníci se smyslem pro zodpovědnost, není nutné dosazovat na místa vedoucích malých či velkých pracovních skupin komunisty. Také řekl, že není potřeba, aby se všechno, ať velké nebo malé, dělalo jenom a pouze způsobem, který navrhli členové strany. Všichni tři vyjádřili ochotu následovat Čínskou komunistickou stranu a žádný z jejich návrhů nepřekročil hranice vytyčené slavnými slovy spisovatele a kritika Lu Süna (1881–1936): „Můj mistře, vaše roucho se ušpinilo. Prosím, vysvěčte si je, já vám je vyčistím.“ Stejně jako Lu Sünova slova – i jejich proslovy vyjadřovaly poslušnost, poddajnost a úctu.

Žádný z odsouzených pravivých stoupenců nenavrhoval, aby byla Čínská komunistická strana zavržena; nabízeli jen konstruktivní kritiku. Avšak právě kvůli těmto návrhům ztratily desetitisíce lidí svoji svobodu.

trestat někoho fyzicky nebo psychicky; „nasadit čepec“ znamená dát někomu negativní nálepkou; „dodatečně vyrovnat účet“ znamená pomstít se později.

Následovala další hnutí, jako např. „odevzdání se straně“, odhalování zastánců tvrdé linie, nové hnutí „kampaně proti třem zlům“, odsun intelektuálů na venkov, kde byli nuceni tvrdě manuálně pracovat, a zatýkání pravicových stoupců, kteří unikli v prvním kole. Kdo nesouhlasil (byť jen s vedoucím pracoviště), byl označen za antikomunistu. Čínská komunistická strana takové lidi podrobovala neustálé kritice nebo je posílala do pracovního tábora na převýchovu. Někdy strana přesídlila celé rodiny na venkov nebo zakázala jejich dětem jít na vysokou školu či do armády. Tito lidé se nemohli ucházet o práci v oblasti, kde žili, ztratili jistotu zaměstnání a výhody lékařské péče. Byli zařazeni do rolnické třídy a stali se vyvrheli dokonce i mezi nižší třídou občanů.

Po pronásledování intelektuálů si někteří učenci vyvinuli osobnost se dvěma tvářemi. Úzce následovali „Rudé slunce“ (tedy Maa) a stali se „dvorními intelektuály“, kteří udělali cokoli, co jim Čínská komunistická strana řekla. Jiní se zase distancovali od politických záležitostí. Ti čínští vzdělanci, kteří měli pocit zodpovědnosti k národu, byli od té doby jednou provždy umlčeni.

V. VELKÝ SKOK VPŘED – LŽI POMÁHAJÍ ZKOUŠET LOAJALITU LIDÍ

Po antipravicovém hnutí se Čína začala obávat objektivní reality. Každý byl zapojen do naslouchání lžím, jejich šíření, vytváření smyšlených příběhů a zakrývání pravdy pomocí fám. „Velký skok vpřed“ byl celonárodním cvičením ve lhaní. Lidé v celé zemi prováděli pod přízračným vedením komunistické strany množství absurdních věcí. V této kampani lží a nesmyslných činů nakazila Čínská komunistická strana svou zlou energií bohatý duchovní svět čínských lidí. Mnoho z nich tehdy zpívalo píseň propagující „Velký skok vpřed“: „Jsem Velký jadeitový císař, jsem Dračí král, dokážu pohnout horami a řekami, už přicházím.“ Rok co rok byly vyhlašovány plány, jako „dosáhnout v produkci obilí výnosu 75 000 kg z každého hektaru“, „zdvojnásobení produkce oceli“ a „překonáme Velkou Británii za 10 let a USA za 15 let“. Jejich výsledkem byl obrovský celonárodní hladomor, při kterém přišly o život miliony lidí.

Během plenárního zasedání v Lu-šanu v roce 1959 se všichni účastníci shodli na tom, že názor generála Pcheng Te-chuaj⁵ je správný a že Velký skok vpřed iniciovaný Mao Ce-tungem byl nerozumný. Ale nikdo se neodvážil nic říci. Rozhodnutí podpořit či nepodpořit jakýkoli postup, se kterým přišel Mao, se stalo dělicí čarou mezi loajálním člověkem a zrádcem, jinými slovy – mezi životem a smrtí. V dávné historii Čao Kao⁶ tvrdil, že jelen je kůň. Ve skutečnosti uměl rozeznat jelena od koně, ale záměrně udělal chybu, aby vyzkoušel veřejné mínění. Výsledkem zasedání v Lu-šanu bylo, že dokonce i Pcheng Te-chuaj byl přinucen podepsat usnesení, kterým sám sebe odsoudil a vyloučil z ústředí vlády. Podobně v pozdějších letech kulturní revoluce byl Teng Siao-pching přinucen, aby se zaručil, že nikdy nebude protestovat proti rozhodnutí vlády svrhnout ho z jeho pozic.

Lidé se obvykle učí ze svých chyb a zkušeností. Avšak Čínská komunistická strana cenzurovala média, takže lidé neměli možnost poučit se z politických chyb čínské vlády. Byli ovlivněni a jejich schopnost kriticky myslet se oslabil. Během politických hnutí znala každá generace jen stanovisko vlády a o opozičních myšlenkových proudech nevěděla nic. Proto se nová hnutí hodnotila na základě velmi omezené znalosti historie. Čínská komunistická strana se vždy spoléhala na cenzuru, s jejíž pomocí držela lidi v nevědomosti.

5 Pcheng Te-chuaj (1898–1974): čínský komunistický generál a politický vůdce. Pcheng byl náčelníkem v korejské válce, vicepremiérem Státní rady, členem politbyra a ministrem obrany v letech 1954–1959. Byl odstraněn z oficiálních úřadů poté, co nesouhlasil s Maovými levicovými přístupy na stranickém plenárním zasedání v Lu-šanu v roce 1959.

6 Čao Kao (?–210 př. n. l.): hlavní eunuch během dynastie Čchin. V roce 210 př. n. l. po smrti císaře Čchin Š' Chuanga, Čao Kao, premiér Li Si a císařův druhý syn Chu Chaj následovali vůli císaře, ustanovili Chu Chaje novým císařem a přikázali korunnému princovi Fu Su, aby spáchal sebevraždu. Později se konflikty mezi Čao Kaem a Chu Chajem vyostřily. Čao přivedl na královský dvůr jelena a prohlásil, že je to kůň. Jen málo úředníků se odvážilo nesouhlasit a řeklo, že je to jelen. Čao Kao věřil tomu, že tito úředníci jsou proti němu, a odstranil je z vlády.

VI. KULTURNÍ REVOLUCE – OBRÁCENÍ SVĚTA VZHŮRU NOHAMA

Nelze diskutovat o podmanění Číny démonem Čínské komunistické strany, aniž bychom zmínili kulturní revoluci. V roce 1966 se v Číně objevila nová vlna násilí; rudý teror se vymkl kontrole a rozšířil se do každého koutu země. Spisovatel Čchin Mu popisuje kulturní revoluci neutěšenými slovy:

„Byla to skutečně příšerná pohroma: [ČKS] uvěznila miliony lidí kvůli jejich vztahu k určitému členu rodiny, miliony jich zabila, rozbila rodiny a z dětí udělala lotry a chuligány, páčila knihy, bourala starodávne stavby a ničila i místa důstojného odpočinku dávných osvícenců, čímž se ve jménu revoluce dopustila všech možných zločinů.“

Konzervativní odhady tvrdí, že během kulturní revoluce přišlo v Číně o život nepřírozenou smrtí asi 7,73 milionu lidí.

Lidé se často mylně domnívají, že násilí a zabíjení během kulturní revoluce se dělo převážně v průběhu rebelských povstání a že to byly Rudé gardy a rebelové, kdo zabíjel. Tisíce oficiálně vydaných oblastních ročenek nicméně naznačují, že počet nepřírozených úmrtí během kulturní revoluce nebyl nejvyšší v roce 1966, kdy Rudé gardy kontrolovaly většinu vládních organizací, ani v roce 1967, kdy vzbouřenci bojovali v různých ozbrojených skupinách, ale v roce 1968, kdy Mao opět získal kontrolu nad zemí pomocí „revolučních výborů“. V těchto nechvalně proslulých případech byli vrahy často vojenští hodnostáři, vojáci, ozbrojení milicionáři a členové strany na všech vládních úrovních.

Následující příklady ilustrují, že násilí během kulturní revoluce bylo politikou strany a vlády, nikoli jen občasným výstřelkem v chování Rudých gard. Čínská komunistická strana zakrývala svou aktivní účast v podněcování násilí a skutečnost, že její vůdci a vládní úředníci se podíleli na páchání zločinů.

V srpnu 1966 vykázaly Rudé gardy z Pekingu všechny, kteří byli v předcházejících hnutích zařazeni mezi „velkostatkáře, bohaté rolníky, reakcionáře, zlé elementy a pravičáky“ – byli do jednoho posláni na venkov. Neúplné oficiální statistiky uvádějí, že bylo prohledáno 33 695 domů a že 85 196 obyvatel Pekingu bylo vykázáno z města do vesnic, odkud pocházeli jejich předkové. Rudé gardy uplatňovaly tento postup v celé zemi

a přesunuly na venkov více než 400 tisíc obyvatel měst. Dokonce i vysoce postavení úředníci (původem z rodin bohatých statkářů) čelili odsunu do exilu.

Ve skutečnosti ČKS plánovala tuto kampaň přesunů ještě před tím, než kulturní revoluce začala. Bývalý starosta Pekingu Pcheng Čen vyhlásil, že „obyvatelé Pekingu by měli být ideologicky tak čistí jako „skleněné tabule a křišťály“. V praxi to znamenalo, že všichni občané se špatným politickým zařazením (tzn., že oni nebo jejich rodiče byli označeni za „velkostatkáře, bohaté rolníky, zpátečníky, zlé elementy nebo pravičáky“) byli z města vyhnáni. V květnu 1966 Mao přikázal svým podřízeným, aby „chránili kapitál“, a zřídil „tým pro práci s kapitálem“, který vedli Jie Ťi-en-jing, Jang Čcheng-wu a Sie Fu-č'. Jedním z úkolů týmu bylo vykázat z města prostřednictvím policie lidi se špatným „třídním původem“.

Pohled do pozadí událostí nám umožňuje vyjasnit, proč vláda a policie nezasáhly proti Rudým gardám, ale naopak je podporovaly v prohledávání domů a vyhnání více než dvou procent obyvatel Pekingu z města. Ministr veřejné bezpečnosti Sie Fu-č' vyžadoval, aby policie nezasahovala do akcí Rudých gard, ale aby jim poskytovala rady a informace. Vláda jednoduše použila Rudé gardy, aby uskutečnila plánovanou akci, a pak se rozhodla se jich zbavit. Někteří jejich členové byli na konci roku 1966 označeni za kontrarevolucionáře a uvězněni, jiní byli posláni na venkov, aby se tam „reformovali prací“. Státní rada nakonec vydala přímá nařízení vedoucí k potlačení Rudých gard.

Poté, co byli občané Pekingu se špatným politickým zařazením násilně odsunuti na vesnici, čelili zde ještě intenzivnějšímu pronásledování. 26. srpna 1966 přednesl Sie Fu-č' svůj projev na pracovním setkání policejního úřadu v Ta-singu. Přikázal policii, aby asistovala Rudým gardám při prohledávání domů „pěti černých tříd“ a aby jim poskytla rady a informace, potřebné k jejich přepadávání. Neblaze proslulý masakr v Ta-singu⁷ začal na přímý rozkaz policejního oddělení; organizátory byli ředitel a stranický tajem-

⁷ Masakr v Ta-singu se odehrál v srpnu 1966 během výměny stranických vůdců v Pekingu. V té době ministr veřejné bezpečnosti Sie Fu-č' pronesl projev na setkání s Úřadem veřejné bezpečnosti v Pekingu týkající se nezasahování do útoků Rudých gard proti „pěti černým třídám“. Tento projev byl zanedlouho přednesen na schůzi Stálé komise Úřadu veřejné bezpečnosti v Ta-singu. Po schůzi Úřad veřejné bezpečnosti v Ta-singu okamžitě zareagoval a vytvořil plán na podnícení mas v Ta-singu na zabití „pěti černých tříd“.

ník policejního oddělení, přičemž samotné vraždění prováděli milicionáři, kteří neušetrili ani děti.

Mnozí lidé byli za své „vzorné chování“ během vraždění lidí přijati do Čínské komunistické strany. Na základě nekompletních statistik provincie Kuang-si se zabíjení zúčastnilo asi 50 000 členů strany. Více než 9 000 z nich bylo přijato do strany krátce poté, co někoho zabili. Více než 20 000 spáchalo vraždu potom, co byli do strany přijati, a přes 19 000 se nějakým způsobem na vraždění podílelo.

Během kulturní revoluce byla teorie tříd použita i při bití. Špatní si zasloužili, aby je dobří zbili. Pro špatného člověka bylo ctí zbit jiného špatného člověka. Pokud dobrý člověk zbil jiného dobrého člověka, šlo o nedorozumění. Tato teorie, s kterou přišel Mao, se rozšířila uvnitř povstaleckých hnutí. Násilí a zabíjení se rozšířilo jako výsledek smýšlení, že nepřátelé třídního boje si zaslouží jakékoli násilí.

Od 13. srpna do 7. října 1967 povraždili milicionáři z oblasti Tao provincie Chu-nan místní členy „pěti černých tříd“ a organizace „Siangfianský vítr a hrom“. Vraždění trvalo 66 dní, během nichž bylo zabito více než 4 519 lidí v 2 778 domácnostech 36 samosprávných obcí v deseti okresech. V celé prefektuře bylo zavražděno celkem 9 093 lidí, z nichž 38 % bylo z „pěti černých tříd“ a 44 % tvořily jejich děti. Nejstarší oběti bylo 78 let, nejmladší 10 dní.

Toto je jenom jeden případ, který se odehrál během kulturní revoluce v jedné malé oblasti. Začátkem roku 1968 byl ve Vnitřním Mongolsku zřízen „revoluční výbor“, který v rámci třídního boje a vykonstruované očisty „Lidové revoluční strany Vnitřního Mongolska“ zabil více než 350 000 lidí. V roce 1968 se desítky tisíc lidí v provincii Kuang-si zúčastnily masového vraždění členů vzbouřenecké „Organizace 4,22“, při kterém bylo zabito 110 000 občanů.

Tyto případy dokazují, že obrovské zločiny kulturní revoluce se odehrávaly za přímé podpory a z vůle vůdců strany, kteří využívali a schvalovali násilí, aby mohli pronásledovat a zabíjet své spoluobčany.

Během pozemkové reformy použila Čínská komunistická strana rolníky, aby svrhli velkostatkáře a získali tak půdu, během průmyslové a obchodní reformy potřebovala dělnickou třídu, aby svrhla kapitalisty a získala pro stranu majetek, a během antipravického hnutí zase odstranila všechny intelektuály, kteří měli jiné názory. Tento boj, podnícený mezi lidmi v průbě-

hu kulturní revoluce, ukazuje, že strana na žádnou třídu nespolehala. Ať už jste sloužil straně jako dělník nebo rolník, pokud jste měl jiné názory než strana, váš život byl okamžitě v nebezpečí. Takže o co vlastně šlo?

Cílem bylo zavést komunismus jako jediné všezahrnující náboženství s absolutní kontrolou nejen těla, ale i myšlení.

Kulturní revoluce vynesla kult Čínské komunistické strany a Mao Ce-tunga až na vrchol. Maova teorie vládla všemu a vize jediného člověka byla implantována do myslí desítek milionů lidí. Kulturní revoluce jako událost neměla obdoby, bylo pro ni typické, že lidem záměrně nevymezovala, co by se nemělo dělat. Namísto toho zdůrazňovala, co se může dělat a jak. Cokoli mimo tyto hranice se dělat nesmělo a bylo zakázáno o tom vůbec uvažovat.

Během kulturní revoluce všichni vykonávali náboženský rituál – ráno žádali stranu o instrukce a večer jí skládali účty ze svých skutků. Bylo povinností několikrát denně pozdravit předsedu Maa a popřát mu bezmeznou dlouhověkost. Téměř každý gramotný člověk zažil psaní sebekritických a „myšlenkových“ prohlášení. Maovy citáty, např.: „Zuřivě bojovat proti každé sobecké myšlence“ a „Vykonávat příkazy bez ohledu na to, zda rozumím jejich cíli, pochopím ho později v průběhu jejich vykonávání“, byly opakovány stále dokola.

Jen jeden „bůh“ (Mao) byl uctíván, jen jeden druh „posvátné knihy“ (Maova učení) mohl být studován. Později se proces „zbožštění“ rozvinul do stavu, kdy si lidé nemohli koupit jídlo bez toho, aby zarecitovali Maův citát nebo mu poslali pozdrav. Při nákupu, cestování v autobuse nebo telefonování musel člověk uvést jeden z Maových citátů, dokonce i když nesovisel s danou situací. Při těchto rituálních proslovech se lidé chovali buď fanaticky, nebo cynicky, ale každý už byl pod kontrolou komunistického démona. Lži, tolerování lži a spoléhání se na lži se stalo součástí života Číňanů.

VII. ÉRA EKONOMICKÝCH REFORM – NÁSILÍ POKRAČUJE

Kulturní revoluce byla obdobím krveprolití, zabíjení, křivd, ztráty svědomí a překroucením správného a nesprávného. Po skončení kulturní re-

voluce se šestkrát za sebou měnily státní transparenty, když Čínská komunistická strana a její vláda vyměnila šest vůdců během dvaceti let. Do Číny se vrátilo soukromé vlastnictví, rozdíl mezi životní úrovní ve městech a na venkově vzrostly, dramaticky se zvětšila oblast pouště, řeky vysychají a rozšířila se prostituce a užívání drog. Všechny zločiny, proti kterým komunistická strana bojovala, jsou nyní opět povoleny.

Nemilosrdnost strany, její nevyzpytatelná povaha, zločinnost a schopnost ničit celou zem vzrostly. Při masakru na náměstí Tchien-an-men strana zmobilizovala armádu a vojáci v tancích zabíjeli protestující studenty. Kruté pronásledování namířené proti praktikujícím Falun Gongu je ještě horší. V říjnu 2004 zmobilizovala vláda 1 600 policistů, aby zakročili při rolnických protestech ve městě Jü-lin v provincii Ša-an-si. Mnoho účastníků těchto protestů proti zabírání půdy bylo zatčeno, 50 z nich bylo zastřeleno. Politická moc čínské vlády je stále založena na stranické filozofii zápasu a prosazuje násilí. Dnes je ještě zákeřnější než kdykoli předtím.

TVORBA ZÁKONŮ

Čínská komunistická strana nikdy nepřestala vytvářet konflikty mezi lidmi. Odsoudila velký počet občanů jenom proto, že nesli nálepky „zpátečníků, antisocialistů, zlých elementů a členů ďábelských kultů“. Totalitní povaha strany způsobuje konflikty se všemi ostatními skupinami a organizacemi. Ve jménu „udržování společenského řádu a stability“ strana neustále mění nařízení, zákony a omezení a pronásleduje jako zpátečníky všechny, kteří s její vládou nesouhlasí.

V červenci 1999 učinil Ťiang Ce-min (proti vůli většiny členů politbyra) osobní rozhodnutí, že do tří měsíců odstraní Falun Gong. Zemi opět zahltily pomluvy a lži. Poté co Ťiang Ce-min v rozhovoru pro francouzský list *Le Figaro* označil Falun Gong za „zlý kult“, čínští propagandisté rychle následovali jeho příklad a vydali články, kterými vyvíjeli nátlak na všechny lidi v zemi, aby se obrátili proti Falun Gongu. Nakonec byl Národní lidový kongres donucen ke schválení „rozhodnutí“, které se týkalo zlých kultů; krátce nato Nejvyšší lidový soud a Nejvyšší lidová prokuratura společně vydaly „vysvětlení“ k „rozhodnutí“.

22. července 1999 publikovala tisková agentura Sin-chua projevy vůdců Organizačního oddělení a Oddělení propagandy Čínské komunistické

ké strany, kteří veřejně podpořili Ťiangovo pronásledování Falun Gongu. Číňané byli do tohoto pronásledování zapleteni jen z rozhodnutí strany; mohou pouze poslouchat příkazy a neodvažují se vznést námitky.

V průběhu následujících pěti let vláda použila čtvrtinu finančních zdrojů země na pronásledování Falun Gongu. Každý člověk musel projít zkouškou. Kdo se přiznal k praktikování Falun Gongu a odmítl se ho vzdát, ztratil zaměstnání a byl odsouzen k nuceným pracím. Praktikující neudělali nic špatného – nestavěli se proti vládě, jen věřili v pravdivost, soucit a snášenlivost. Přesto jich byly stovky tisíc uvězněny. I když se čínský režim snaží zabránit zveřejnění těchto informací, více než 1 143 rodin⁸ potvrdilo, že jejich příbuzní byli umučeni. Počet nepotvrzených úmrtí je daleko vyšší.

ZPRAVODAJSTVÍ

15. října 2004 oznámil hongkongský deník *Wen Wej-pchao*, že čínský satelit spadl při návratu na Zem na dům Chuo Ťi-jüa v okrese Pcheng-laj, v provincii S'čchuan, oblasti Ta-jin. Zpráva citovala vedoucího vládního úřadu oblasti Ta-jin, Aj Jü-čchinga, který oznámil: „Máme potvrzeno, že ‚černý meteorit‘ je satelit.“ (Aj byl jmenován zástupcem ředitele projektu sledujícího na místě návratu satelitu). Ale když o stejné události informovala agentura Sin-chua, oznámila, že šlo o dvacátý vědecko-technický satelit, který se vrátil do Číny, a neřekla ani slovo o tom, že satelit zničil dům. Toto je typický příklad, jakým způsobem pracují čínská média: řeknou pouze dobrou část zprávy a (v souladu s instrukcemi strany) tu špatnou část zatají.

Lži a pomluvy publikované v novinách a v televizi výrazným způsobem pomáhaly straně při prosazování předcházejících politických čistek. Na její příkaz všechna média v zemi prohlašovala přesně to, co strana chtěla. Když chtěla začít antipravicové hnutí, všechna média v zemi začala psát o zločinech pravicových stoupenců. Když chtěla založit lidové komuny, všechna média v zemi začala vychvalovat přednosti lidových komun. Během prvního měsíce pronásledování Falun Gongu veškerá média v hlavním vysílacím čase opakovaně pomlouvala Falun Gong, aby lidem

8 K 19. prosinci 2004.

byla vnucena lež a aby ji v mysli přijali jako pravdu. Od té doby Ťiang využíval všechna média, aby o Falun Gongu šířila lži a očerňovala jej. To zahrnovalo podněcování celonárodní nenávisti proti Falun Gongu rozšiřováním falešných zpráv o tom, jak praktikující Falun Gongu vraždili a páchali sebevraždy. Příkladem takové falešné zprávy je incident „sebeupálení“ na náměstí Tchien-an-men, který byl kritizován např. nevládní organizací International Educational Development (Mezinárodní rozvoj vzdělanosti) jako vládou zinscenovaná akce na oklamání lidí. V uplynulých pěti letech žádné čínské noviny ani televizní stanice neinformovaly o Falun Gongu pravdivě.

Čínští lidé jsou na lživé zprávy zvyklí. Dlouholetý reportér tiskové agentury Sin-chua jednou řekl: „Jak můžete věřit zprávám ze Sin-chua?“ Lidé dokonce označují čínské tiskové agentury za hlídacího psa strany. Existuje lidová píseň: „Je to pes cvičený stranou, co hlídá její dvoreček. Pokouše každého, na koho strana ukáže, a pokouše ho tolikrát, kolikrát strana chce.“

ŠKOLSTVÍ

V Číně se školství stalo dalším nástrojem k ovládnutí lidí. Původně měli ze škol vycházet intelektuálové, kteří mají vědomosti a správný úsudek. Vědomosti se vztahují k chápání informací, dat a historických událostí; úsudek se vztahuje k procesu zkoumání a schopnosti analyzovat a přehodnocovat vědomosti a povzbuzuje duchovní rozvoj. Ty, kdo měli vědomosti bez schopnosti úsudku, lidé označovali za knihomoly. Intelektuálové se správným úsudkem byli vždy v čínské historii považováni za svědomí společnosti. Avšak pod nadvládou Čínské komunistické strany je po celé zemi mnoho intelektuálů s vědomostmi, ale bez úsudku, nebo takových, kteří se neodvažují svůj úsudek vyjádřit. Vzdělávání ve školách se omezuje na to, že studenti jsou vedeni k tomu, aby nedělali věci, které strana nechce. V posledních letech začaly všechny školy vyučovat politiku a historii Čínské komunistické strany podle jednotných učebnic. Učitelé nevěřili obsahu textů, ale museli je vyučovat i proti své vůli. Studenti nevěřili textům ani svým učitelům, ale museli si pamatovat všechno, co se učili, aby prošli zkouškami. Nedávno byly do vstupních pohovorů na univerzity a střední školy zahrnuty i otázky o Falun Gongu. Když se student

odváží říci pravdu, bude okamžitě vyloučen ze školy nebo ztratí jakoukoli šanci na další vzdělání. Ve veřejném vzdělávacím systému se vlivem novin a vládních dokumentů mnoho sloganů a frází považuje za pravdu, jako např. Maovo „My prosazujeme to, co náš nepřítel odmítá, a odmítáme vše, co on podporuje“. Taková rezolutní vyhlášení mají široký negativní dopad; otrávil srdce lidí, zadusila lidskou slušnost a zničila morální principy života v míru a harmonii.

Čínské informační centrum analyzovalo v roce 2004 průzkum, který provedly internetové stránky Sina Net. Statistiky ukázaly, že 82,6 % čínské mládeže souhlasilo s tím, že člověk může během války týrat zajatce, včetně žen a dětí. Tento výsledek je alarmující. Odráží však způsob myšlení Číňanů, zejména mladé generace, které chybí základní pochopení tradičního kulturního konceptu laskavé vlády a představa univerzálního principu lidskosti.

11. září 2004 ve městě Su-čou pořežal jeden fanatický muž nožem 28 dětí. 20. září téhož roku muž v provincii Šan-tung pobodal nožem 25 žáků základní školy. Někteří učitelé základních škol nutili děti ručně vyrábět zábavnou pyrotechniku, aby tak zvýšili finanční zdroje školy. Následkem toho došlo k výbuchům, při nichž několik dětí přišlo o život.

USKUTEČŇOVÁNÍ VLÁDNÍCH NAŘÍZENÍ

Vůdci Čínské komunistické strany často používali hrozby a donucování, aby si zajistili realizaci svých nařízení. Jedním z takových prostředků byly politické slogany. Po dlouhou dobu strana používala množství hesel, která určovala kritéria pro hodnocení „politického přínosu člověka“. Během kulturní revoluce Peking za jedinou noc zalilo „rudé moře“ plakátů s nadpisy „Pryč s vládnoucími kapitalisty ve straně“. Na venkově je lidé ironicky zkrátili na „Pryč s vládnoucí stranou“.

Lesnický výbor nedávno kvůli propagaci zákona na ochranu a vysazování lesů přísně určil přesný počet sloganů, které mají být vyvěšeny, jinak by to bylo považováno za nesplnění úkolu. V důsledku toho vylepily vládní úřady na nižší úrovni množství hesel, např.: „Kdokoli zapálí kopec, půjde do vězení.“ V rámci nedávných projektů kontroly porodnosti se objevily ještě děsivější slogany, např.: „Poruší-li zákon jediný člověk, celá vesnice bude sterilizována“, „Raději další hrob než další dítě“ nebo „Jestli

se muž nedá sterilizovat, zboříme mu dům; jestli žena nepůjde na potrat, vezmeme jí krávy a zabavíme rýžová pole“. Objevily se i další slogany, které odporují lidským právům a čínské ústavě, např.: „Když nezaplatíš daně dnes, zítra budeš spát ve vězení“.

Slogan, jednoduše řečeno, je druhem reklamy, ale mnohem přímějším a opakovanějším. Proto ho čínská vláda často používá jako způsob propagace politických myšlenek, hodnot a postojů. Na politická hesla se také můžeme dívat jako na slova, kterými vláda hovoří ke svým lidem. Z hesel, kterými prosazuje svou politiku ČKS, číší násilí a krutost.

VIII. VYMÝT CELÉ ZEMI MOZEK A UDĚLAT Z NÍ „VĚZENÍ MYSLI“

Nejsmrtonosnější zbraní, kterou Čínská komunistická strana používá na udržení své tyranské moci, je její systém ovládnutí lidí. Dobře organizovaným způsobem vnucuje každému občanovi mentalitu poslušnosti. Nezáleží na tom, jestli sama sobě odporuje nebo jestli neustále mění svá nařízení, pokud dokáže zařídit, aby lidé nemohli uplatnit ani svá základní lidská práva. Vládní chapadla jsou všudypřítomná. Ať žijí na venkově nebo ve městě, občané jsou pod správou místních, uličních nebo městských výborů strany. Svatba, rozvod nebo narození dítěte – to vše muselo ještě donedávna projít jejím schválením. Stranická ideologie, způsob myšlení a organizace, sociální infrastruktura, mechanismy propagandy a její administrativní systémy – to vše je nástrojem její diktatury. Strana prostřednictvím vládních systémů řídí nejen činy jednotlivce, ale i jeho myšlenky.

To, jak brutálně komunistická strana ovládá lidi, se neomezuje jenom na mučení jejich těl. Strana zároveň lidi nutí, aby ztratili svou nezávislou mysl a stali se zbabělci, kteří jsou ze strachu o sebe sama neschopni říci, co si myslí. Vláda vymývá vlastním občanům mozky, aby přemýšleli a mluvili stejně jako strana a dělali to, co strana propaguje.

Říká se: „Nařízení strany jsou jako měsíc – mění se každých 15 dní.“ Bez ohledu na to, jak často strana mění svá nařízení, všichni lidé je musejí neustále dodržovat. Člověk, kterého strana používá, aby skrz něj ubližovala druhým, musí straně děkovat, že ocenila jeho schopnosti. Bylo-li člověku ublíženo, měl by být straně vděčný, že mu „dala lekci“. Je-li člověk

neprávem utlačován a strana to později odčiní, musí jí poděkovat za její velkorysost, otevřenost a schopnost napravovat své chyby. Čínská komunistická strana provozuje svou tyranii v nepřetržitých cyklech pronásledování a následného odškodňování.

Po 55 letech tyranie ČKS uvěznila mysl národa a uzavřela ji do stranou povolených mezí. Myslet mimo hranice stranického myšlení se považuje za zločin. Po opakovaných společenských konfliktech se hloupost vychvaluje jako moudrost a zbabělost jako prostředek k přežití. V moderní společnosti, kde je hlavním médiem pro výměnu informací internet, strana žádá své občany, aby se cvičili v disciplíně a nečetli zprávy zvenčí a aby nevyhledávali webové stránky s klíčovými slovy jako „lidská práva“ a „demokracie“.

Kampaň ČKS na vymývání mozků je absurdní, brutální a opovržením hodná, avšak přesto je všudypřítomná. Čínská komunistická strana překroutila morální hodnoty a principy společnosti a úplně přepsala normy chování a životního stylu společnosti. Psychické a fyzické mučení posiluje její diktátorský režim, strana je absolutní autoritou, všezahrnujícím „náboženstvím“.

ZÁVĚR

Proč musí Čínská komunistická strana neustále bojovat, aby si udržela svou moc? Proč věří tomu, že pokud existuje život, boje nikdy neskončí? Aby strana dosáhla svého cíle, neváhá vraždit nebo ničit ekologický systém, a nevdá jí, že většina zemědělců a mnozí obyvatelé měst žijí v chudobě.

Je to kvůli komunistické ideologii, že strana prochází nekonečnými boji? Odpověď je ne. Jediným principem komunistické strany je odstranit soukromé vlastnictví; o to se pokoušela, když se dostala k moci. Tehdy věřila, že soukromé vlastnictví je hlavní příčinou všeho zla. Ale po ekonomické reformě v osmdesátých letech bylo soukromé vlastnictví v Číně opět povoleno a ochráněno ústavou. Až lidé prohlédnou její lži, uvědomí si, že v průběhu pětapadesátiletého vládnutí strana jen inscenovala drama na přeskupování majetku. Po několika obdobích bojů jednoduše přeměnila kapitál druhých na svůj vlastní majetek.

ČKS se sama označuje za „předvoj dělnické třídy“. Jejím cílem je odstranění kapitalistické třídy. Místní nařízení teď ale kapitalistům jednoznačně

umožňují vstup do strany. Členové už nevěří straně ani komunismu. Z komunistické strany zůstala jenom prázdná skořápka bez údajného obsahu.

Uspěla strana ve svém zápasu o udržení svého členstva bez korupce? Ne. Padesát pět let potom, co strana získala moc, jsou korupce, zpronevěra, nezákonné chování a činy, které poškozují národ a občany, mezi komunistickými úředníky po celé zemi velmi běžné. V posledních letech bylo osm z celkových dvaceti milionů stranických úředníků v Číně trestáno za zločiny související s korupcí. Každý rok si asi jeden milion lidí oficiálně stěžuje na zkorumpované úředníky, kteří dosud nebyli prošetřováni. Od ledna do září 2004 vyšetřoval Čínský úřad pro zahraniční obchod ilegální přesuny peněz v 35 bankách a 41 podnicích a zjistil zločinné transakce v objemu 120 milionů amerických dolarů. Podle statistik z minulých let mnozí vládní úředníci zpronevěřili a ukradli finanční zdroje v hodnotě stovek milionů dolarů.

Bylo cílem těchto bojů zlepšit vzdělanost, rozšířit povědomí lidí a vzbudit jejich zájem o národní záležitosti? Odpověď je znovu ne. V dnešní Číně se projevují nespoutané materialistické touhy a lidé ztrácejí tradiční ctnosti, jako je upřímnost. Je běžné, že lidé lžou svým příbuzným a podvádějí své přátele. Co se týká důležitých problémů, jako jsou lidská práva nebo pronásledování Falun Gongu, mnohé Číňany to buď nezajímá, nebo o tom odmítají mluvit. Nechávat si své myšlenky pro sebe a zapřít pravdu – to je v Číně jediný prostředek k přežití. Mezitím ČKS při vhodných příležitostech opakovaně podněcuje sentiment vlastenectví. Například podněcuje lidi, aby házeli kameny na velvyslanectví USA nebo pálili americké vlajky. Číňané byli bráni jako poslušná masa nebo násilnický dav, ale nikdy ne jako občané, kteří mají svá lidská práva. Podle Kchang Jou-weje (1858–1927), důležitého reformního myslitele období pozdní dynastie Čching, morální principy Konfucia a Mencia po tisíce let ustavovaly základnu pro společenský pořádek a moc státu. „Jestliže budou tyto principy opuštěny, lidé nebudou mít zákony, které by následovali, a nebudou rozlišovat dobro a zlo. Ztratí svůj směr... Tao bude zničeno.“⁹

Cílem třídních bojů komunistické strany je neustále vytvářet chaos, díky němuž se prezentuje jako jediná vládnoucí strana v Číně – použi-

9 Kchang Jou-wej, *Sborník politických spisů*.

vá stranickou ideologii k řízení čínského lidu. Vládní instituce, armáda a média, to jsou nástroje, kterými strana udržuje svou moc. Čínská komunistická strana, která přinesla do Číny nevyléčitelné choroby, je dnes na pokraji zániku a její kolaps je nevyhnutelný.

Někteří lidé se obávají, že země by se zmítala ve zmatku, kdyby se strana rozpadla. Kdo nahradí vedoucí úlohu strany v Číně? V čínské pětistileté historii je 55 let vládnutí Čínské komunistické strany tak krátkých, jako když prchavý oblak přejde nebem. Naneštěstí během tohoto kratičkého časového období otrásla ČKS čínskými tradičními vírami a hodnotami, zničila tradiční morální principy a sociální struktury, změnila péči a lásku mezi lidskými bytostmi za boj a nenávisť, nahradila úctu k nebesům a zemi arogancí „lidí podmaňujících si přírodu“. Toto ničení zpusťovalo sociální, morální a ekologické systémy a zanechalo Čínu v hluboké krizi.

V čínské historii považoval každý shovívavý vládce lásku k lidem, jejich obživu a vzdělávání za svou povinnost. Lidská podstata je laskavá a úkolem vlády je povzbuzovat tuto vrozenou lidskou vlastnost. Mencius řekl: „Toto je cesta lidí: ti, kdo budou svou zemí stále podporováni, budou mít stálá srdce, zatímco ti ostatní mít stálá srdce nebudou.“¹⁰ Vzdělávání bez prosperity nebylo účinné; tyranskými vůdci, kteří nemilovali svůj lid, ale zabíjeli nevinné, Číňané opovrhovali.

V pětistileté historii byli v dávných časech shovívaví panovníci, jako např. císař Jao a císař Šun, císař Wen a císař Wu dynastie Čou, císař Ťing dynastie Chan, císař Tchang Tchaj-cung v dynastii Tchang a císař Kchang-si a císař Čchien-lung v dynastii Čching. Prosperita, kterou tyto dynastie přinesly, byla výsledkem toho, že vláda následovala nebeské Tao, zlatou střední cestu a usilovala o mír a harmonii. Znakem dobrého vládce je podpora ctnostných a hodných lidí, kteří přinášejí zemi užitek, otevřenost vůči různým názorům, prosazování spravedlnosti a míru a zajišťování toho, co lidé potřebují. Pak budou občané ctít zákony, udržovat si smysl pro slušnost, žít šťastně a pracovat efektivně.

Když sledujeme světové události, často se ptáme, kdo určuje, jestli bude stát prosperovat, nebo zanikne – přestože víme, že vzestup a pád země má svoje příčiny. Po pádu Čínské komunistické strany můžeme očekávat, že

10 Z Mencia.

se do Číny vrátí mír a harmonie. Lidé budou opět pravdiví, shovívaví, skromní a tolerantní a stát se bude znovu starat o základní potřeby lidí a všechna povolání budou vzkvétat.

**KOMENTÁŘ ČTVRTÝ:
ČÍNSKÁ KOMUNISTICKÁ STRANA
JE SILOU, KTERÁ SE STAVÍ PROTI VESMÍRU**

ÚVOD

Číňané si velmi váží „Taa“ neboli „Cesty“. V dávných dobách byl krutý císař nazýván „hloupým vládcem, který postrádá Tao“. O chování, které se neřídilo standardem morálky (která je v čínštině vyjádřena dvěma znaky „Tao“ a „ctnost“), se říkalo, že „nenásleduje princip Taa“. I bouřící se rolníci měli transparenty, které hlásaly: „Dosáhnout Cesty (Taa) ve prospěch nebes“. Lao-c¹ řekl: „Existuje něco tajemného a všezahrnujícího, co existovalo již před nebem a zemí. Tiché, bez formy, úplně a nikdy se nemění. Žije věčně a všude, v dokonalosti, je matkou všech věcí. Neznám toho jméno; nazývám to „Cesta.“ Toto napovídá, že svět byl stvořen z „Taa“.

Ale v posledních sto letech zahájil náhlý vpád komunistického přízraku útlak přírody a lidskosti, čímž způsobil bezmeznou bolest a agónii, která zatlačila lidskou civilizaci na pokraj zničení. Spáchal všechny možné druhy zvěrstev, která se odklánějí od Taa a odporují nebesům a zemi; stal se mimořádně zlou silou, která se staví proti vesmíru.

„Člověk následuje zemi, země následuje nebesa. Nebesa následují Tao a Tao následuje to, co je přirozené.“² V dávné Číně lidé věřili v soulad a soužití s přírodou. Lidstvo je v souladu s přírodou a závisí na ní. Tao vesmíru se nemění. Vesmír funguje v souladu s Taem. Země následuje nebeský řád, a proto po sobě následují čtyři roční období. Když bude lidstvo respektovat nebe a zemi, bude se těšit z harmonického života plného vděčnosti a požehnání. Z tohoto důvodu si Číňané váží „příznivého nebeského načasování, vhodných podmínek na zemi a souladu mezi lidmi“³. Astronomie, zeměpis, kalendářní systém, medicína, literatura, a dokonce i společenské uspořádání – to vše, podle Číňanů, následuje toto pojetí.

Ale komunistická strana povyšuje člověka nad přírodu a prosazuje filozofii boje s nebem, zemí a přírodou. Mao Ce-tung řekl: „Protivte se nebesům, jak to jen jde, vychutnejte si boj se zemí, jak jen to je možné, s největší radostí odhazujte svou lidskost.“ Komunistická strana si možná tyto boje vychutnává, lidé však těmito boji strašlivě trpí.

1 Lao-c' (také známý jako Lao Tzu, Li Er či Li Dan), čínský filozof, žil v 6. stol. př. n. l. Je mu přisuzováno autorství *Tao-te-ťing*, původní knihy taoismu.

2 *Tao-te-ťing*, kapitola 25.

3 Tato úsloví pocházejí od Mencia (*Knihy druhá*).

I. BOJ S LIDMI A ODSTRANĚNÍ LIDSKÉ PŘIROZENOSTI

PŘEVŘÁCENÍ PRINCIPŮ DOBRA A ZLA A ZNIČENÍ LIDSKOSTI

Lidská bytost by měla v první řadě žít v souladu s přírodou a pak v souladu se společností. „Člověk je při narození přirozeně dobrý“⁴ a „soudit je přirozený všem lidem“⁵ jsou základní vodítka, která si lidé s sebou při narození přinášejí. Jsou to principy, jež umožňují člověku rozeznat dobré od zlého. ČKS naopak věří, že lidské bytosti jsou jako zvířata, nebo dokonce jako stroje, a že buržoazie a proletariát jsou jen fyzické síly.

ČKS chce lidi ovládat a postupně je přeměnit na rebely a revoluční surovce. Marx řekl: „Fyzické síly mohou být přemoženy pouze fyzickou silou.“ A dále: „Teorie se také stává fyzickou silou – ve chvíli, kdy ovládne masy lidí.“⁶ Věřil, že celá lidská historie je pouze nepřetržitým vývojem lidské povahy a že člověk přirozeně patří k určité společenské třídě. Věřil, že nic není vrozené, že vše se odvíjí od vlivu prostředí. Marx tvrdil, že lidská bytost je především „tvor společenský“, a nesouhlasil s pojetím „přírodního člověka“, které předkládal Feuerbach.

Lenin věřil, že marxismus nemůže uprostřed proletariátu vzniknout přirozeně, ale že mu musí být vštěpen zvenčí. Lenin všemožně usiloval o to, aby dělníci vyměnili ekonomické boje za boj o politickou moc, který mířil přímo na její převzetí. Toho ale nakonec nedocílil. Vložil své naděje do „teorie podmíněného reflexu“, jak ji předkládal držitel Nobelovy ceny Ivan Petrovič Pavlov. Lenin prohlásil, že tato teorie „hraje důležitou roli pro proletariát na celém světě“. Trockij⁷ dokonce marně doufal, že podmíněný reflex by člověka změnil nejen psychologicky, ale také fyzicky. Očekával, že stejně jako pes, který začne slintat, když uslyší zvonek ohlašující čas oběda, vojáci, když uslyší výstřely, se pohnou vpřed, budou se chovat hrdinštěji a položí svůj život za komunistickou stranu.

4 Verše *tří* (*San-c'ťing*), tradiční čínský text pro základní vzdělání.

5 Mencius, *Knihy šestá*.

6 Karel Marx, *Příspěvek ke kritice Hegelovy filozofie pravdy*.

7 Lev Trockij (1879–1940), ruský teoretik komunismu, historik, vojevůdce, zakladatel ruské Rudé armády. Zavražděn 22. srpna 1940 Stalinovými agenty v Mexico City.

Od pradávnych dob lidé věřili, že odměna přichází po velkém úsilí a že za tvrdou práci je člověk odměněn blahobytem. Lidé opovrhovali leností a věřili, že sklizení zisků bez odvedené práce je nemorální. Komunismus se rozšířil po celé Číně jako mor a na výzvu strany si lidská spodina a nezaměstnaní rozdělili půdu, rozkradli soukromé majetky a tyranizovali lidi. Toto se odehrávalo veřejně a pod záštitou zákona.

Každý ví, že mít v úctě své rodiče a starat se o své děti je dobré; pokud nebereme ohled na starší a na učitele, je to špatné. Starobylé Konfuciovo učení se skládalo ze dvou částí: *Siao Süe* (Malé učení) a *Ta Süe* (Velké učení). Učení *Siao Süe* člověk získával před patnáctým rokem života a zaměřovalo se především na kulturu, společenské chování a řeč. Učení *Ta Süe* zdůrazňovalo sebeovládání a osvědčení se k vyšší moudrosti. Během kampaní ČKS na očernění Lin Piaa a Konfuciových učení byla hlášána neucta k učitelům a strana vymazala z myslí mladých lidí veškeré morální zásady.

Starobylé rčení říká: „Byl jeden den mým učitelem, a já jej budu respektovat jako otce po zbytek svého života.“

5. srpna 1966 byla Pien Čung-jün, učitelka střední dívčí školy patřící pod Pekingskou pedagogickou univerzitu, svými studentkami donucena chodit po městě v šatech umazaných od černého inkoustu, s potupnou čepicí na hlavě. Na krku měla pověšenu ceduli s urážkami, studentky kolem ní bubnovaly na popelnice. Nakonec ji donutily pokleknout, byly jí holí pobíty hřebíky a polévaly vařící vodou. Po tomto mučení zemřela.

Ředitelku jiné střední školy, patřící pod Pekingskou univerzitu, studenti donutili tlouci na rozbité umyvadlo a křičet: „Jsem špinavý živel.“ Aby ji ponížili, ostříhali jí vlasy, poté ji silně bili do hlavy, až se jí z ní řinula krev, a nutili ji plazit se po zemi.

Každý je rád, když je čistý, a má za špatné, když je špinavý. Ale ČKS propaguje „budte od bláta od hlavy až k patě, dělejte těžkou práci a mějte ruce pokryté tvrdými mozoly“. Strana říká, že není na škodu, když jsou vaše „ruce černé a chodidla ulepená od kravského hnoje“. Myslí si, že takoví lidé mají nejvyšší morální úroveň, že by měli chodit na univerzitu, stát se členy strany, být povýšeni, a nakonec by měli dosáhnout až na nejvyšší posty v jejím vedení.

Vždy, když lidstvo udělalo krok dopředu, bylo to díky získaným vědomostem. ČKS však považuje sbírání vědomostí za špatné. Intelektuálové byli (na stupnici od jedné do devíti) považováni za odsouzeněhodnou de-

vátou kategorií. Měli se učit od negramotných a museli být převychováváni a vzdělávání rolníky – než mohli začít nový život. V průběhu převychovy intelektuálů byli přednášející z Univerzity Tsinghua vyhoštěni na Kapří ostrov v Nan-čchangu v provincii Ťiang-si. V této oblasti se velmi rozšířila schistosomióza⁸, a dokonce i místní pracovní tábor musel být z této oblasti přestěhován. Profesori byli infikováni hned, jakmile přišli do styku s vodou v řece, a rozvinula se u nich cirhóza. Kvůli tomu už nebyli více práce schopní a nějaký čas nato zemřeli.

Na podnět bývalého čínského předsedy vlády Čou En-laje vedla v Kambodži tamní komunistická strana (Rudí Khmerové) pronásledování intelektuálů až k hranicím svých možností. Všichni věřili, že kdo má nezávislé myšlení, musí být napraven, a to jak duševně, tak fyzicky. Od roku 1975 do roku 1978 byla jedna čtvrtina kambodžské populace vyvražděna. Někteří lidé byli zabiti pouze proto, že na tvářích měli patrné známky toho, že nosili brýle.

Po vítězství komunismu v Kambodži v roce 1975 začal Pol Pot zakládat socialismus – „nebe v lidské společnosti“ –, který propagoval společnost bez tříd, bez městských a venkovských rozdílů, bez jakékoliv peněžní měny a komerčních obchodů. Nakonec byla rozbita struktura rodiny a vznikly mužské a ženské pracovní týmy. Všichni museli pracovat a jíst pohromadě a nosit stejné černé, revolucionářské nebo vojenské uniformy. Manželé se směli setkat jen jednou týdně, a to pouze se svolením strany.

Komunistická strana prohlašuje, že se ničeho, co se vztahuje k nebesům a zemi, nebojí. Marně doufala, že nebe i zemi přemění, a naprosto opovrhovala spravedlivými prvky a silami uvnitř vesmíru. Když Mao Ce-tung studoval v Chu-nanu, napsal:

„Všechny národy pořádal velké revoluce. Staré bylo smyto a věci byly prostoupeny duchem nového. To zahrnovalo velké změny principů života a smrti. Se zničením vesmíru je to stejné. Zničení vesmíru není určitě posledním zničením, a zničení zde bude znamenat zrození na druhé straně. Všichni jdeme vstříc zničení vesmíru, protože zničením

8 Schistosomióza je nemoc způsobená parazitickými červy. Infekce se objevuje po styku s kontaminovanou vodou. Průvodními znaky nemoci jsou horečka, nachlazení, kašel a bolest svalů. Ve vážnějších případech nemoc způsobuje poškození jater, střev, plic a močového měchýře, ve vzácných případech záchvaty, ochrnutí nebo zánět míchy.

starého vesmíru dostaneme vesmír nový. A nebude snad nový vesmír lepší než ten starý?!”

Náklonnost je přirozený cit manželů, dětí, rodičů a přátel. Rodinné a mezilidské vztahy jsou přirozenou součástí společnosti. ČKS však svými nepřetržitými politickými kampaněmi změnila lidi ve vlky, nebo spíš ve zvířata, která jsou ještě krutější a zuřivější. Ani tygři nejedí svá mláďata, přestože jsou krutí a divocí. Za vlády ČKS se vyzrazování tajemství rodičů a dětí nebo manžela či manželky stalo velmi běžným jevem, stejně jako úplné zřeknutí se rodinných vztahů.

Na základní škole v Pekingu v polovině 60. let dala jedna učitelka v testu, který připravovala pro své studenty, nechtěně dohromady slova „pád“ a „socialismus“. Studenti na její čin upozornili úředníky ČKS, což způsobilo, že byla kritizována a studenti ji každý den fackovali. Její dcera se jí zřekla. Kdykoliv se „třídní boj“ ve škole přiosťřil, dcera během politických schůzí poukazovala na matčiny údajné „nové třídní potyčky“. Několik let po tomto nešťastném incidentu bylo učitelčinou jedinou prací každodenní uklízení školy včetně školních záchodů.

Lidé, kteří zažili kulturní revoluci, by neměli nikdy zapomenout na Čang Č'-sin, která byla poslána do vězení, protože otevřeně kritizovala Maa za jeho selhání ve Velkém skoku vpřed. Vězeňská policie jí často svlékala šaty, spoutávala jí ruce za zády a vhažovala ji do mužské cely, kde ji vězni hromadně znásilňovali, až z toho zešílela. Když nadešel den její popravy, vězeňští dozorcí měli obavy, že by při popravě mohla křičet nějaké slogany, a tak jí přitlačili hlavu na zeď a prořízli jí hrdlo.

Také v posledních letech ČKS použila stejné prostředky na podněcování nenávisti a násilí při pronásledování Falun Gongu.

Komunistická strana potlačuje ctnostnou lidskou povahu a podněcuje a využívá zlé lidské stránky, aby posílila svou vládu. V jedné kampani za druhou se lidé se svědomím kvůli strachu z možného násilí bojí promluvit. Komunistický systém úplně ničí univerzální morální standardy a převrací pojetí dobrého a zlého a cti a hanby, které lidstvo udržovalo po tisíce let.

ZLO, KTERÉ PŘEKRAČUJE PRINCIP VZÁJEMNÉ ROVNOVÁHY

Lao-c' řekl: „Celý svět ví, co je krásné, díky tomu, že existuje zkaženost; ví, co je laskavost, díky tomu, že existuje nevládnost. To je důvod, proč

se mít a nemít navzájem doplňují, obtížné a jednoduché k sobě směřuje, proč se dlouhé a krátké od sebe liší, vysoké a nízké k sobě kloní, hlas a zvuk spolu souzní a vpředu a vzadu se řadí jedno za druhé.“

Jednoduše řečeno, v lidském světě existuje princip vzájemné rovnováhy. Nejenom, že se lidé rozdělují na dobré a zlé, dobro a zlo také existuje uvnitř každého jednotlivého člověka.

Tao Č', idol banditů ve starověké Číně, řekl svým stoupencům: „I bandité by měli následovat Tao.“ Dále to vysvětlil a rozvedl tak, že být banditou také znamená být „čestný, odvážný, spravedlivý, moudrý a dobrotivý“. Myslel tím, že ani bandita nemůže svévolně řídit. Také on musí následovat určitá pravidla.

Při zpětném pohledu na historii ČKS můžeme říci, že je plná zrad a intrik. Bandité například nejvíce uznávali to, co je „spravedlivé“. Dokonce i místnost, kde si rozdělávali lup, nazývali „síň spravedlnosti“. Ale soudruzi uvnitř ČKS – kdykoliv se objeví krize – začnou donášet jeden na druhého a vznášet na sebe falešná obvinění.

Vezměme si například generála Pcheng Te-chuaj⁹. Mao Ce-tung, který se dříve věnoval zemědělství, samozřejmě věděl, že je nemožné vyprodukovat 130 tisíc řin¹⁰ zrní na mu¹¹ a že Pchengova kritika Maova Velkého skoku vpřed je oprávněná. Věděl také, že Pcheng neměl žádný záměr převzít jeho moc, nehledě na skutečnost, že Pcheng mu několikrát zachránil život, když během války ČKS proti Kuomintangu bojoval proti 200tisícovému vojsku Chu Cung-nana pouze s 20 tisíci vojáky. Nicméně hned, jak Pcheng vyjádřil svůj nesouhlas s Maem, Mao vybuchl vzteky a okamžitě hodil do smetí oslavnou báseň, kterou o Pchengovi napsal: „Kdo tryskem jede na koni a přitom svírá meč – pouze náš generál Pcheng!“ Mao byl rozhodnut Pchenga nechat zabít, navzdory Pchengově ušlechtilosti a tomu, že Maovi několikrát zachránil život.

ČKS, než aby vládla dobrotivou politikou, raději brutálně zabíjí, pronásleduje své vlastní lidi a je zaměstnána hledáním těch svých členů, kteří

9 Pcheng Te-chuaj (1898–1974), čínský komunistický generál a politický vůdce. Pcheng byl hlavním velitelem v korejské válce, místopředsedou ve Státní radě, členem politbyra, ministrem obrany v letech 1954–1959. Z oficiálních postů byl sesazen poté, co nesouhlasil s Maovými levicovými postoji na Lušanském plénu ČKS v roce 1959.

10 „Řin“ je čínská měrová jednotka váhy. 1 řin = 0,5 kg.

11 „Mu“ je čínská jednotka pro měření plošného obsahu. 1 mu = 667,7 m².

„pohrdají soudružstvím a osobní loajalitou“. Když se jí to hodí, s lehkým srdcem se vzdává čínského území a jedná přitom ostudně jako zbabělec. Je nepřitelem spravedlivé mysli a víry, postrádá prozíravost a moudrost; opakovaně organizuje masová hnutí, což odporuje způsobu, jakým by moudrý člověk vládl národu. Když to celé zvážíme, ČKS zašla tak daleko, že upustila dokonce i od základního požadavku, že „i bandité by měli následovat Cestu“. Její zlo dalece překračuje principy vzájemné rovnováhy ve vesmíru. ČKS se staví proti přírodě a lidskosti v největší možné míře, účelově způsobila zmatek v tom, co je dobré a zlé, a převrací principy vesmíru. Její nezkontrolovatelná arogance dosáhla vrcholu a je odsouzena k úplnému zhroucení.

II. BOJ SE ZEMÍ PORUŠUJE PRINCIPY PŘÍRODY A ZPŮSOBUJE NEDOZÍRNÉ POHROMY

TŘÍDNÍ ROZBROJE DOSAHUJÍ AŽ K PŘÍRODĚ

Ťin Sün-chua, který ukončil studia na šanghajské střední škole v roce 1968 a byl členem stálého výboru středoškolské Rudé gardy v Šanghaji, byl v březnu 1969 poslán na venkov do provincie Chej-lung-ťiang. 15. srpna 1969 se z horských oblastí přivalily divoké povodně a brzy zaplavily oblasti v okolí řeky Šuang. Ťin, ve snaze zachránit dva elektrické kabely unášené proudem, skočil do prudkých proudů povodně a utopil se.

Zde jsou dva Ťinovy deníkové zápisy předtím, než zemřel.

4. července

Začínám pociťovat vážnost a napjatost třídního boje na venkově. Jako člen Rudé gardy předsedy Maa stojím plně připraven bojovat proti zpátečnickým silám s nepřemožitelnou Myšlenkou Mao Ce-tunga jako svojí zbraní. Jsem k tomu odhodlán, i kdyby to znamenalo obětovat svůj život. Budu bojovat, bojovat a bojovat ze všech sil, abych upevnil diktaturu proletariátu.

19. července

Třídní nepřátelé v pracovní brigádě jsou stále arogantní. Vzdělaná mládež přišla na venkov právě proto, aby se zapojila do tří hlavních revolučních hnutí na venkově, a především do třídního boje. Měli bychom se spolehnout

na třídu chudých a na nižší střední vrstvu zemědělců, mobilizovat masy a potlačit aroganci nepřátel. My, vzdělaná mládež, bychom měli vždy držet velké transparenty s Mao Ce-tungovou Myšlenkou, nikdy nezapomenout na třídní boj a nikdy nezapomenout na diktaturu proletariátu.

Ťin šel na venkov s představou, že bude bojovat proti nebi a zemi a že přetvoří lidskost. Jeho zápisky odhalují, že jeho mysl byla plná „bojů“. Rozšířil myšlenku třídního boje na zápas s nebem a zemí, a nakonec za to položil život. Ťin je typický případ filozofie boje a zároveň je bezpochyby její obětí.

Engels jednou řekl, že svoboda je poznání nevyhnutelnosti. Mao Ce-tung k tomu přidal: „... a přeměna světa“. Tento poslední dodatek úplně odhalil pohled ČKS na přírodu jako na něco, co je třeba měnit. Samotná podstata a původ „nevyhnutelnosti“ leží za hranicemi chápání komunistů. Ti věří, že příroda a lidstvo mohou být podrobeny, a to zmobilizováním subjektivního lidského vědomí k pochopení objektivních principů. Komunisté ve svém úsilí o změnu přírody zpustošili dvě své pokusné oblasti – Rusko i Čínu.

Lidové písně z doby Velkého skoku vpřed ukazují aroganci a hloupost ČKS: „Ať se hory skloní a řeky ustoupí stranou“; „Žádný Jadeitový císař v nebi není a na zemi není Dračí král. Já jsem Jadeitový císař a já jsem Dračí král. Já rozkážu třem horám a pěti roklinám, aby ustoupily, a tady přicházím!“

Tak tedy komunistická strana přišla! A s ní i ničení původně harmonického světa a narušení rovnováhy přírody.

NICENÍ PŘÍRODY ZPŮSOBUJE, ŽE ČKS SKLÍZÍ, CO ZASELA

Obilí tvoří programový základ politiky ČKS, strana proto bez jakýchkoliv omezení proměnila rozlehlé oblasti horských svahů a pastvin v ornou půdu a ze stejného důvodu zasypala mnoho čínských řek a jezer. Jaký byl výsledek? ČKS tvrdila, že produkce obilí v roce 1952 přesáhla produkci za vlády Národní strany; co ČKS neřekla, bylo, že až do roku 1972 celková produkce obilí nepřesáhla úroveň, které země dosahovala za mírumilovné vlády Čchien-lunga z dynastie Čching. Dokonce i dnes je průměrná produkce obilí na jednoho obyvatele stále o hodně nižší než za dynas-

tie Čching. V porovnání s dynastií Sung, kdy byla zemědělská produkce v Číně na vrcholu, jde o necelou jednu třetinu tehdejší obilné produkce.

Bezohledné kácení stromů, umělé změny toku řek a vysoušení jezer vyústilo v Číně v drastické narušení životního prostředí. Dnes jsou čínské ekosystémy na pokraji zhroutilí. Vysoušení řeky Chaj a Žluté řeky a znečištění řeky Chuaj a Jang-c' přerušilo životně důležitou linii, na které od nepaměti záviselo přežití čínského národa. Spolu se zmizením pastvin v oblastech Kan-su, Čching-chaj, Vnitřního Mongolska a Sin-ťiang si do centrálních plošin prodraly cestu písečné bouře, přinášející obrovské množství písku.

V 50. letech 20. stol. postavila ČKS pod vedením sovětských expertů vodní elektrárnu na Žluté řece. Tato elektrárna dosahuje výrobní kapacity pouze na úrovni středně velké řeky, přestože Žlutá řeka je druhou největší řekou Číny. Co je ještě horší, tento projekt způsobil, že se ve vrchních úsecích řeky hromadí bahno a písek, což zvedlo nadmořskou výšku řečiště. Proto i mírná záplava způsobí na obou stranách řeky obrovské ztráty na životech a majetku. V roce 2003 došlo k záplavám na řece Wej, jejíž maximální průtoková rychlost tehdy dosáhla 3 700 kubických metrů za sekundu. To je rychlost, ke které může dojít jednou za tři až pět let, přesto však způsobila katastrofu, která neměla obdoby za posledních padesát let.

V kraji Ču-ma-tien v provincii Che-nan bylo postaveno velké množství rozsáhlých přehrad. V roce 1975 se hráz těchto přehrad v rychlém sledu za sebou zřítily. Během pouhých dvou hodin se utopilo 60 000 lidí a celkový počet obětí dosáhl 200 000.

To, jak si ČKS ve svém hospodaření bezohledně počíná na čínské zemědělské půdě, vyžaduje pozornost. Přehrada na řece Jang-c' a projekt „přemístění jižních vod na sever“ jsou pokusy ČKS o změnu přírodních ekosystémů: investice do nich čítají stovky miliard dolarů, nehledě na malé a středně velké projekty pro „boj se zemí“. Mimoto ČKS jednou navrhla, že použije atomovou bombu k prudkému otevření průsmyku na Čchingchajsko-tibetské plošině, aby tak změnila přirozené životní prostředí západní Číny. Přestože pohrdání ČKS svou zemí a její arogance šokovaly svět, nikoho ve skutečnosti nepřekvapily.

V hexagramech (*Pa Kua*) *Knihy proměn* považovali čínští předkové nebe za Čchien neboli tvořivé a uctívali je coby nebeské Tao. Zemi pova-

žovali za Kchun neboli vnímající a vážili si vnímajících bytostí a mocností.

Kchun, hexagram, který následuje Čchien, je v *Knize proměn* vysvětlen takto: „V hexagramu Kchun se země bude rozprostírat a rezonovat, ozývat se v odpověď. V souladu s tím ji budou osvětlené bytosti štědrě a moudře spravovat a udržovat ji.

Konfuciovy poznámky ke *Knize proměn* říkají: „Dokonalá je velikost Kchun; poskytuje zrození všem bytostem.“

O povaze Kchun Konfucius dále říká: „Kchun je nejjemnější, avšak v pohybu je pevná. Je neklidnější, avšak ve své povaze energická. Následuje a udržuje si svého pána, přesto však neztrácí svou přirozenost, a tak přetrvává. Zahrnuje všechno a je oslnivá ve svých proměnách. Tak existuje Kchun – jak je poddajná, když nese nebesa, a jak přitom plyne s časem...“

Jednoduše řečeno, jedině ve vnímající moci matky země, měkkosti, klidu a ve vytrvalém následování nebe mohou všechny zdejší věci trvat a vzkvétat. *Knihy proměn* nás učí správnému postoji k nebeskému Tau a pozemským ctnostem a žádá nás, abychom následovali nebe, chovali věrnost k zemi a měli úctu k přírodě.

Avšak ČKS nemá Čchien a Kchun v úctě a staví na „boji s nebem a zemí“. Po libosti plní přírodní zdroje země. Nakonec bude nevyhnutelně potrestána nebem, zemí a zákonem přírody.

III. BOJ S NEBESY, POTLAČOVÁNÍ NÁBOŽENSTVÍ A ZAVRŽENÍ VÍRY V BOHA

JAK MŮŽE OMEZENÝ ŽIVOT POCHOPIT NEKONEČNÝ ČASOPROSTOR?

Einsteinův syn Edward se jednou svého otce zeptal, jak to, že je tak slavný. Einstein ukázal na slepého brouka na koženém míči a odpověděl, že brouk neví, že cesta, po které leze, je zakřivená, ale „Einstein to ví“. Einsteinova odpověď měla opravdu hluboký dosah. Jedno čínské přísloví vyjadřuje podobný smysl: „Ty nevíš, jaký je skutečný vzhled hory Lu, právě proto, že sám jsi uvnitř hory.“ Aby člověk porozuměl systému, musí z něj vystoupit a pozorovat jej zvenčí. Se svými omezenými představami lidstvo nikdy nepochopí skutečnou podstatu nesmírného časoprostoru, a tak vesmír navždy zůstane pro lidstvo záhadou.

Sféra, kterou věda nedokáže přesáhnout, patří do metafyziky či duchovna, jež přirozeně spadají do oblasti víry.

Víra, myšlenková aktivita, která zahrnuje zkušenost a pochopení života, vesmírného času a prostoru, se nachází za hranicemi toho, co je lidem schopna zprostředkovat jakákoli politická strana. „Dejte tedy císaři, co je císařovo, a Bohu, co je Boží.“¹² Avšak ČKS, když vychází ze svého ubohého a absurdního pochopení vesmíru a života, nazývá vše, co je mimo její teorie, „pověrami“. Ti, kteří věří v Boha, musejí podstoupit vymývání mozku a jsou nuceni ke konverzi. Ti, kteří se odmítají své víry vzdát, jsou napadáni nebo dokonce zabíjeni.

Opravdoví vědci mají velmi jasno ohledně vesmíru a nikdy by nepopírali obrovité „neznámo“ svými omezenými teoriemi. Proslulý vědec Newton ve své knize *Principy matematiky*, vydané v roce 1678, detailně popsal zákony mechaniky, zákonitosti přílivu a odlivu a pohybu planet a stanovil mechaniku nebeských pohybů uvnitř solárního systému. Newton, který byl tak neobyčejně vzdělaný, opakovaně prohlásil, že jeho kniha nabízí pouze neúplný popis povrchních jevů a že se naprosto neodvážil hovořit o skutečném úmyslu nejvyššího Boha při stvoření vesmíru. V druhém vydání *Principů matematiky* Newton o své víře napsal: „Tento nejkrásnější systém Slunce, planet a komet může fungovat jen na příkaz, z uvážení a pod vládou inteligentní a mocné bytosti... Tak jako slepý muž nemá představu o barvách, tak ani my nemáme žádnou představu o způsobu, jakým vševědoucí Bůh chápe a vnímá všechny věci.“

Nechme teď stranou otázky, zdali existují nebeská království, která přesahují tento vesmírný čas, a zdali ti, již hledají Cestu, se mohou navrátit zpět ke svým vznešeným počátkům a skutečným původním já. Na jedné věci se však všichni shodneme: ti, již mají spravedlivou víru, všichni věří, že dobro bude odměněno dobrem a že zlo bude potrestáno. Spravedlivá náboženství hrají velmi důležitou roli v udržování lidské morálky na určité úrovni. Od Aristotela po Einsteina vždy lidé věřili v existenci vyššího zákona ve vesmíru. Lidstvo nikdy nepřestalo pátrat rozličnými prostředky po pravdě vesmíru. Proč nemůže být vedle vědy uznáno také náboženství, víra a kultivace jako způsob a prostředek, kterým můžeme odhalit univerzální pravdu?

12 Bible, Matouš, 22:21.

ČKS NIČÍ SPRAVEDLIVOU VÍRU LIDSTVA

Všechny národy tradičně věří v Boha. Právě díky víře v Boha a v karmickou příčinnou souvislost dobra a zla lidstvo usměřovalo sebe sama a udržovalo společenskou mravnost. Ve všech dobách a napříč světem učila pravověrná náboženství na Západě a konfucianismus, buddhismus a taoismus na Východě, že opravdové štěstí pochází z víry v Boha, úcty k nebesům, z dobroty k lidem, spokojenosti s tím, co člověk má, a z vděčnosti za požehnání, kterého se člověku dostává.

Základním předpokladem komunismu je ateismus – přesvědčení, že neexistuje žádný Buddha, Tao nebo minulé životy, že není příští život, žádná odplata. A tak všichni komunisté v různých zemích říkali chudině a lumpenproletariátu¹³, že nemusejí věřit v Boha, že nemusejí platit za to, co dělají, dodržovat zákony a chovat se slušně. Naopak, mohou užívat lsti a násilí, aby získali bohatství.

Císaři ve starověké Číně, kteří byli považováni za nejvýše vznešené, stále ještě sami sebe umísťovali níže než nebesa a nazývali se „syny nebes“. Vedení a usměřování „vůlí nebes“ čas od času vydali císařský edikt, ve kterém sami sebe haněli a káli se nebi. Komunisté se rozhodli, že budou vůlí nebes ztělesňovat sami. Takto, neomezování žádnými pravidly ani zákony nebes – si mohou dělat, co chtějí. Ve výsledku místo „pozemského ráje“ vytvářeli na zemi jedno peklo za druhým.

Marx, praotec komunismu, věřil, že náboženství je duchovním opiem lidstva. Obával se, že lidé budou věřit v Boha a jeho komunismus nepřijmou. Samotná první kapitola Engelsovy *Dialektiky přírody* obsahuje kritiku metafyziky a mystiky.

Engels prohlásil, že všechno v průběhu středověku či před ním musí ospravedlnit svou existenci před soudem lidského rozumu. Ve své poznámce považoval sebe a Marxe v takovém soudu za nejprůhodnější soudce. Bakunin, anarchista a Marxův přítel, hovořil o Marxovi ve stejném duchu: „K lidem se choval, jako by byl bůh. Neuznával žádného boha kromě sebe. Chtěl, aby jej lidé podle toho uctívali a prokazovali mu pocty jako modle. V opačném případě je slovně napadal či pronásledoval.“

Tradiční pravověrná náboženství stavějí přirozené překážky komunikace aroganci.

13 Viz *Komentář druhý*, pozn. 4.

ČKS ztratila při horečném pronásledování náboženství všechnu soudnost. Během kulturní revoluce bylo svrženo mnoho chrámů a mešit a mniši byli potupně hnáni v průvodech ulicemi měst. Devadesát procent tibetských chrámů bylo poškozeno. Kung Pchin-mej, šanghajský katolický kněz, byl kvůli své víře těžce pronásledován. Tyranský režim jej odsoudil za mříže takřka na půl století, z čehož byl více než třicet let vězněn v izolaci. ČKS na něj nejednou tlačila, aby se zřekl své víry a uznal vedení „vlasteneckého výboru Trojí soběstačnosti“¹⁴ výměnou za své propuštění. Kung odmítl. Když byl na konci 80. let z vězení propuštěn, odešel do Spojených států. Zde ve svých více než devadesáti letech zemřel a zanechal za sebou závět, v níž stálo: „Až ČKS nebude u moci, přesuňte můj hrob zpět do Šanghaje.“

Dokonce i dnes pokračuje ČKS v pronásledování nábožensky založených lidí a zatýká desítky tisíc křesťanů chodících do kostela.

Tvrdý zákrok probíhající v posledních letech proti praktikujícím Falun Gongu, kteří zastávají principy „pravdivosti, soucitu a snášenlivosti“, je rozšířením stranické doktríny „zápasu s nebem“, jakož i nevyhnutelným výsledkem násilného obracení lidí proti jejich vůli.

Ateističtí komunisté mají radost ze zápasení s nebem a pokoušejí se potlačit víru lidí v Boha. Absurdita tohoto úsilí nemůže být vyjádřena slovy; pojmy jako arogance či zpupnost nevystihují ani zlomek skutečnosti.

ZÁVĚR

Komunistická praxe v celém světě selhala. Ťiang Ce-min, bývalý vůdce posledního velkého komunistického režimu na světě, řekl v březnu 2001 zpravodaji listu *The Washington Post* toto: „Když jsem byl mladý, věřil

14 Vlastenecký výbor Trojí soběstačnosti (nebo také Vlastenecká církev Trojí soběstačnosti) je uskupení ČKS. „Tři soběstačnosti“ znamenají „samosprávná, soběstačná, sebepropagující“. Tato církev požaduje po čínských křesťanech, aby zpřetrhali pojítka s křesťany mimo oblast Číny. Má pod kontrolou všechny oficiální domácí církve. Církve, které se jí nepodřídily, byly násilně zlikvidovány. Vůdcové a následovníci nezávislých náboženských skupin jsou pronásledováni a často odsouzeni k odnětí svobody.

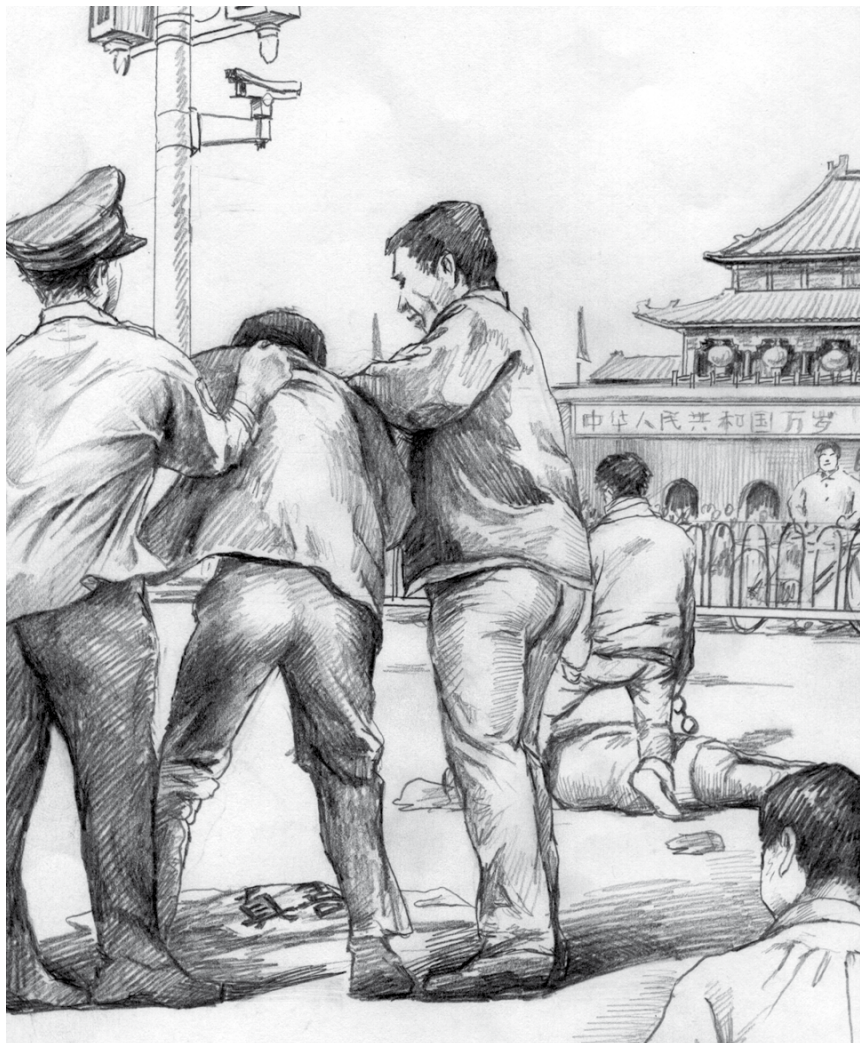
jsem, že komunismus brzy zvítězí. Teď už si to nemyslím.“ V současnosti je počet těch, kteří opravdově věří v komunismus, velmi malý.

Komunistické hnutí je předurčeno k zániku, protože porušuje zákon vesmíru a odporuje nebesům. Takováto síla protivící se principům vesmíru bude bezpochyby potrestána vůlí nebe a božskými bytostmi.

Přestože ČKS opětovně přežila krize tím, že změnila tvář a chytala se posledních stébel, která by ji mohla zachránit, její nevyhnutelný konec je dnes už všem zřejmý. ČKS odhazuje své půvabné převleky jeden po druhém a odkrývá svou pravou podstatu plnou chtivosti, násilí, nestoudnosti, zbabělosti a odporu k vesmíru. Přesto dodnes pokračuje v ovládnutí mysli lidí, křiví lidskou etiku, a tak pustoší lidskou morálku, mír a pokrok.

Rozlehlý vesmír s sebou nese nezvratitelnou vůli nebes, jež může být nazvána také vůlí bohů nebo zákonem a silou přírody. Lidstvo bude mít budoucnost, jen pokud budou lidé respektovat vůli nebes, následovat běh přírody, dodržovat zákony vesmíru a milovat všechny bytosti pod nebem.

KOMENTÁŘ PÁTÝ: TAJNÁ DOHODA ŤIANG CE-MINA S ČKS O PRONÁSLEDOVÁNÍ FALUN GONGU

ÚVOD

38-letá paní Čang Fu-čen byla pracovnice parku Sian-che ve městě Pching-tu, provincie Šan-tung. V listopadu byla unesena státními orgány, když jela apelovat za Falun Gong do Pekingu. Podle ověřených zpráv ze zdrojů, které jsou s případem obeznámeny, byla policií mučena a ponižována – vysvlékli ji donaha a oholili jí hlavu. Připoutali ji k posteli s roztáhnutými končetinami. Takto svázána byla nucena vykonávat i základní lidské potřeby. Policisté jí vstříkli toxickou látku neznámého složení. Po injekci u ní nastaly kruté bolesti, ze kterých téměř zešilela. S bolestí zápasila, dokud jí nakonec nepodlehla. Celý proces sledovali zástupci místního Úřadu 610. (Zpráva z 31. května 2004, <http://en.minghui.org>.)

34-letá paní Jang Li-žung z města Ting-čou v provincii Che-pej prakticovala Falun Gong. Z toho důvodu byla její rodina často zastrašována a pronásledována policií. Policejní razie, která se odehrála v noci na 8. února 2002, manžela paní Jang velmi rozrušila. Také se bál, že ztratí svou práci řidiče v Meteorologickém ústavu. Nesnesl psychický nátlak, který na něj policie vyvíjela, a druhý den ráno, když prarodiče nebyli doma, svou ženu uskrtil. Tragicky zemřelá Jang Li-žung po sobě zanechala desetiletého syna. Muž krátce nato ohlásil incident na policii, která přispěchala na ještě teplém těle vykonat pitvu. Vyňali z těla paní Jang mnoho orgánů, a zatímco je vyjímali, její tělo stále vyzařovalo teplo a bez přestání krvácelo. Zaměstnanec Úřadu veřejné bezpečnosti v Ting-čou k tomu řekl: „To nebylo zkoumání mrtvého těla, ale pitva zaživa!“ (Zpráva z 25. září 2004, <http://en.minghui.org>.)

V táboře nucených prací Wan-ťia v provincii Chej-lung-ťiang byla žena v sedmém měsíci těhotenství zavěšena na dřevěný trám. Ruce měla svázané silným provazem, který byl provlečen přes kladku. Policisté odkopli stolicí, která ženu podepírala, a ta zůstala viset ve výšce tří až čtyř metrů nad zemí. Jeden konec lana procházel kladkou a druhý drželi v ruce dozorcí vězňice. Když dozorcí lano popotáhli, zůstala viset ve vzduchu. Když lano pustili, spadla na zem. Tímto způsobem ženu mučili, dokud nepotratila. Jejího muže donutili, aby toto mučení sledoval. (Z rozhovoru s paní Wang Jü-č', která byla mučena po dobu více než 100 dní v pracovním táboře Wan-ťia – zpráva z 15. listopadu 2004, <http://en.minghui.org>.)

Tyto šokující a tragické příběhy se odehrály v dnešní moderní Číně. Jde pouze o několik z nespočetného množství případů, které se za posledních pět let brutálního pronásledování Falun Gongu odehrály.

Od 70. let, kdy Čína zahájila své ekonomické reformy, se ČKS snažila před mezinárodním společenstvím ukazovat, jak je dobrotivá a liberální. Teprve iracionální, brutální a krvavé pronásledování Falun Gongu dalo v posledních pěti letech světové veřejnosti možnost opět spatřit její pravou tvář. Je to největší hanba v historii potlačování lidských práv Čínskou komunistickou stranou. U čínské veřejnosti postupně převládl názor, že se ČKS zlepšuje a dělá pokroky, lidé si zvykli, že zvěrstva páchaná domácí justicí byla svalována na nízkou morálku policistů. Brutální a systematické pronásledování Falun Gongu, které prosáklo všemi společenskými vrstvami země, však tuto iluzi přeměny zcela zničilo. Mnoho lidí teď uvažuje nad tím, jak vůbec mohlo k takovému bestialnímu pronásledování dojít. Společenský řád země se po chaotickém období kulturní revoluce (před dvaceti lety) stabilizoval, proč tedy Čína musela vstoupit do další, podobně děsivé etapy? Proč je Falun Gong, který vyznává principy „pravdivosti, soucitu a snášenlivosti“ a svobodně se cvičí ve více než 100 zemích světa, pronásledován pouze v Číně a nikde jinde? Jaký je vztah mezi Ťiang Ce-minem a komunistickou stranou v této perzekuci?

Ťiang Ce-min postrádá nejen schopnosti, ale i morální bezúhonnost. Bez precizně vyladěného a lží poháněného vražedného stroje, jakým je ČKS, by nebyl schopen spustit tuto genocidu – genocidu, která je celostátní, a v některých případech dokonce sahá za hranice Číny. Stejně tak samotná ČKS by se nevydala proti proudu historie, směru dosavadních ekonomických změn a snah navázat kontakt se světem, kdyby zde nebyl tvrdohlavý diktátor, který trval na tom, že udělá věci po svém. Tajná dohoda mezi Ťiang Ce-minem a ČKS, jejich spolupráce a vzájemné souznění zesílily zvěrstva pronásledování do nevídaných rozměrů.

I. STEJNÁ HISTORIE A STEJNÝ PŮVOD PŘINÁŠEJÍ STEJNÉ KATASTROFICKÉ DŮSLEDKY

Ťiang Ce-min se narodil v roce 1926 – v roce plném nepokojů. Stejně jako ČKS maskuje svou krvavou historii, tak i Ťiang Ce-min skrývá před

komunistickou stranou a čínskou veřejností skutečnost, že byl zrádcem svého národa.

V době, kdy mu bylo 17 let, byla 2. světová válka v plném proudu. Když mladí vlastenci jeden po druhém odcházeli na frontu bojovat proti Japonsku za záchranu Číny, Ťiang Ce-min se rozhodl jít studovat na vysokou školu. Od roku 1942 navštěvoval Centrální univerzitu v Nan-ťingu, která byla založena loutkovým režimem Wang Ťin-weje a byla pod kontrolou Japonců. Vyšetřování různých zdrojů napovídá, že skutečným důvodem toho bylo, že Ťiangův biologický otec – Ťiang Š'-fün – byl v době, kdy Japonsko okupovalo čínskou provincii Ťiang-su, vysokým hodnostářem na oddělení protičínské špionáže v japonské armádě. Ťiang Š'-fün byl zrádcem Číny.

Co se týče zrady a podvodu, jsou Ťiang Ce-min a ČKS stejní. Cit a pochopení pro čínský lid jim chybí do takové míry, že se opovažují bezstarostně vraždit nevinné lidi.

Aby Ťiang povýšil a finančně si pomohl, až ČKS vyhraje občanskou válku, vymyslel si, že byl adoptován a vychován svým strýcem Ťiang Šang-čhingem. Ten vstoupil do strany už jako mladík a později byl zastřelen bandity. Díky své šikovně zkonstruované rodinné historce byl Ťiang zanedlouho povýšen z funkce místního úředníka na náměstka ministra elektronického průmyslu. Ťiang nezískal povýšení díky svým schopnostem, ale díky kontaktům, které měl. Během svého funkčního období tajemníka ČKS v Šanghaji usilovně podlézal stranickým hodnostářům Li Sien-nienovi a Čchen Jünovi, kteří sem každoročně přijížděli na Jarní festival. Již jako tajemník strany dokonce čekal několik hodin ve sněhových závějích, jen aby mohl Li Sien-nienovi osobně předat narozeninový dort.

Masakr na náměstí Tchien-an-men 4. června 1989 byl dalším zlomem v životě Ťiang Ce-mina. „Vyhoupl“ se do funkce generálního tajemníka ČKS, a to tak, že nechal zrušit liberální deník *Hlasatel světové ekonomiky*, dal uvěznit předsedu Lidového kongresu Wan Liho a navíc masakr všestranně podpořil. Krátce před začátkem masakru poslal Ťiang Ce-min tajný dopis Teng Siao-pchingovi, v němž žádal, aby byla proti studentům použita „rázná opatření“, protože jinak „by strana i národ byly v ohrožení“. Během uplynulých 15 let nechal Ťiang ve jménu „stability strany jako naprosté priority“ bezohledně potlačit a vyvraždit všechny disidenty a skupiny obyvatelstva, které měly odlišné názory.

Od roku 1991, kdy Rusko a Čína začaly mapovat společnou hranici, Ťiang Ce-min uznal výsledky vpádů carského Ruska a bývalého Sovětského svazu do Číny a přijal všechny nerovné smlouvy mezi Ruskem a Čínou. Tím způsobil, že Čína ztratila území o ploše větší než milion čtverečních kilometrů.

Ťiang Ce-min zfalšoval osobní minulost a předstíral, že je sirotkem mučedníka ČKS, přičemž ve skutečnosti byl nejstarším synem čínského zrádce. Následoval tak příklad podlosti ČKS. Svou podporou masakru ze 4. června a potlačením demokratických hnutí a náboženství přijal za své vyhlazovací praktiky strany. Pod dojmem toho, že Čína je pod nadvládou Sovětského svazu „zástupcem Komunistické internacionály pro Dálný Východ“, rozdával Ťiang „jen tak“ území své vlasti a následoval tak zrádcové chování komunistické strany.

Ťiang Ce-min a ČKS se dělí o stejně hanebný původ a historii. Stejně tak vždy sdíleli i pocity strachu a nejistoty ohledně toho, jak dlouho budou ještě u moci.

II. ŤIANG CE-MIN A ČKS SE BOJÍ „PRAVDIVOSTI, SOUCITU A SNÁŠENLIVOSTI“

Historie komunistických hnutí ve světě je psána krví milionů lidí. Téměř každá komunistická země prošla procesem podobným Stalinovu kontrarevolučnímu útlaku v Sovětském svazu, během něhož byly vyvražděny desítky milionů nevinných lidí. V devadesátých letech se Sovětský svaz rozpadl a východní Evropa prošla obrovskými změnami. Komunistický blok tak „přes noc“ ztratil více než polovinu svého území. ČKS se z této lekce poučila a uvědomila si, že přestat s útlakem a umožnit svobodu slova znamená kopat si vlastní hrob. Kdyby lidem byla dovolena svoboda projevu, jak by potom mohla ČKS ukrývat zvěrstva, která spáchala? Jak by mohla ospravedlnit svou falešnou ideologii? Pokud by utlačování lidí skončilo a oni přestali být zastrašováni, nevybrali by si snad jiný způsob života, než nabízí komunismus? Jak by si potom mohla strana udržet sociální základnu nezbytnou pro své přežití?

ČKS zůstává ve své podstatě stále stejná, bez ohledu na to, jaké změny provedla na povrchu. Po masakru 4. června dal Ťiang Ce-min příkaz „zlikvidovat všechny elementy způsobující nestabilitu hned v počáteční fázi“.

Vystrašen na nejvyšší míru se rozhodl, že nikdy nepřestane veřejnosti lhát do očí a že bude pokračovat v jejím útlaku, dokud nebude zcela paralyzována.

Právě během tohoto období byl v Číně představen Falun Gong. Zpočátku ho mnozí považovali za druh čchi-kungu s výjimečně dobrým účinkem na udržení zdraví a dobré kondice. Později lidé zjistili, že podstata Falun Gongu není jen v pěti jednoduchých cvičeních. V základu vede lidi k tomu, aby se stali lepšími, a to skrze hodnoty „pravdivosti, soucitu a snášlivosti“.

FALUN GONG UČÍ „PRAVDIVOST, SOUCIT A SNÁŠENLIVOST“, KOMUNISTICKÁ STRANA ŠÍŘÍ „LEŽ, NENÁVIST A BOJ“

Falun Gong učí lidi, aby byli pravdivými: tedy, aby mluvili pouze pravdu a konali čestně a pravdivě. ČKS se opírá o lži, s jejichž pomocí vymývá lidem mozky. Kdyby každý začal mluvit pravdu, veřejnost by se dozvěděla, jak se ČKS dostala k moci; o únosech, vraždách, pěstování opia, zbabělosti a manipulaci s informacemi v době války proti Japonsku, o čistkách ČKS apod. ČKS kdysi tvrdila: „Bez lži se nedá dosáhnout ničeho významného.“ Potom, co se chopila moci, zahájila politické boje a způsobila si mnoho krvavých dluhů. Šíření pravdivosti by proto pro ČKS znamenalo jistou zkázu.

Falun Gong hlásá soucit, to znamená: brát ohled na druhé a být za každých okolností laskavý k ostatním. ČKS vždy prosazovala „tvrdou ruku“ a bezohledně si razila cestu vpřed. Vzorný hrdina ČKS Lej Feng svého času řekl: „K našim nepřátelům musíme být neúprosní a bezcitní jako krutý mráz.“ Ve skutečnosti ČKS nezacházela takovým způsobem jen se svými nepřáteli; k lidem z vlastních řad se nechovala o nic lépe. Ať už šlo o samotné zakladatele strany, velitele armády či ministry, nebo dokonce o prezidenta země – všichni byli svou vlastní stranou nemilosrdně vyslýcháni, brutálně bití a mučeni. Tyto čistky takzvaných „třídních nepřátel“ byly tak odporové, že se z toho člověku ježily vlasy na hlavě. Kdyby ve společnosti vládl soucit, k ničemu takovému by nikdy nedošlo.

V knize Marxe a Engelse *Komunistický manifest* se uvádí, že „dějiny každé společnosti jsou dějinami třídního boje“. Tato slova reprezentují komunistické pojetí dějin a světa. Falun Gong naopak zdůrazňuje, že dojde-

-li k nějakému sporu, měl by se člověk nejdříve podívat do sebe a hledat nedostatky v sobě. Tato introspekce a sebeovládání úplně odporuje útočné povaze ČKS.

Zápas byl pro komunistickou stranu vždy hlavním prostředkem k získání moci a k přežití. Aby „oživila svého revolučního ducha“, pravidelně vyvolává politické tlaky. Ty mají potlačit odlišně smýšlející skupiny lidí. Tento proces násilí a lži se stále opakuje, obnovuje a posiluje strach v lidech a utužuje moc komunistické strany. Filozofie, o kterou se komunistická strana opírá, je úplným protikladem toho, co učí Falun Gong.

ČKS SE SPOLÉHÁ NA LIDSKÝ STRACH, ABY SI UDRŽELA SVOU MOC. LIDÉ SE SPRAVEDLIVÝM SMÝŠLENÍM SE VŠAK NEBOJÍ

Lidé, kteří rozumějí pravdě, nemají strach. Křesťanství bylo pronásledováno po více než 300 let. Mnoho křesťanů bylo popraveno, upáleno, utopeno nebo posloužilo za potravu lvům. Svě víry se však nevzdali. Když buddhismus procházel problematickým údobím v dějinách, buddhisté zůstali pevní ve své víře.

Záměrem ateistické propagandy je dosáhnout toho, aby lidé nevěřili v existenci nebe, pekla a karmické odplaty, takže lidé úplně ztratí morální zábrany. Místo toho se zaměřují jen na majetek a vlastní pohodlí jako na realitu tohoto světa. Slabosti lidské povahy potom mohou být lehce manipulovatelné a komunistická strana může použít metody zastrašování nebo pokoušení, aby získala úplnou kontrolu nad lidmi. Lidé se silnou vírou jsou však schopni vidět za život a smrt a iluze tohoto světa s nimi nepohnou. Pokoušení a hrozby pozemského světa berou zlehka, a tak je strana nemůže nijak ovládat.

ČKS PŘEKÁŽEJÍ VYSOKÉ MORÁLNÍ PRINCIPY FALUN GONGU

Po červnovém masakru v roce 1989 ideologie ČKS zcela upadla. V srpnu 1991 se zhroutila Komunistická strana Sovětského svazu a následovaly dalekosáhlé změny režimů ve východní Evropě. ČKS byla kvůli těmto událostem pod obrovským tlakem. Život strany byl ohrožen, doma i v zahraničí zažila obrovské krize. V té době už nebyla schopna svést svoje členy dohromady učením marxismu, leninismu a maoismu. Místo toho

se tedy zkorumpovala a začala si jejich věrnost kupovat. Kdokoliv se stane jejím členem, získá osobní výhody pomocí korupce a zpronevěry – takové, které jiní mít nemohou. Především po Teng Siao-pchingově cestě jižní Čínou v roce 1992 se bujně rozrostla korupce a profitování vládních úředníků zejména v oblasti trhu s nemovitostmi a obchodu s cennými papíry. Legální mnohoženství, pašeráctví a obchodování na černém trhu se rozmohly po celé zemi, stejně jako pornografie, hazard a drogy. Přestože by nebylo fér tvrdit, že všichni členové strany jsou špatní, veřejnost ztratila důvěru ve vládní protikorupční aktivity a je jí zřejmé, že více než polovina státních úředníků na vyšších místech samosprávy je zkorumpovaná.

Ve stejné době oslovila srdce milionů lidí vysoká morální úroveň, kterou vykazují praktikující Falun Gongu na základě principů „pravdivosti, soucitu a snášenlivosti“. Falun Gong nastavuje zrcadlo pocestnosti, v němž se přirozeně odráží špatnost komunistické strany.

ČKS NEMOHLA SNĚST ZPŮSOB, JAKÝM SE FALUN GONG ŠÍŘIL A ORGANIZOVAL

Falun Gong se předává jedinečným způsobem – od člověka k člověku, od srdce k srdci. Má volnou organizační strukturu, každý může kdykoli přijít nebo odejít, jak si přeje. Úplně se tak liší od přísné organizace ČKS. Navzdory přísné organizaci ČKS jsou její politická studia a skupinové schůze (i když se odehrávají i několikrát týdně) pouhou formalitou. Jen málo členů skutečně přijalo ideologii strany. V protikladu k tomu studenti Falun Gongu vědomě následují principy „pravdivosti, soucitu a snášenlivosti“. Díky blahodárnému vlivu Falun Gongu na psychické i fyzické zdraví člověka vzrůstal počet lidí praktikujících Falun Gong obrovskou rychlostí. Žáci dobrovolně studovali a šířili knihy pana Li Chung-č' na vlastní náklady. V krátkém období sedmi let se zvýšil počet praktikujících Falun Gongu z 0 na 100 milionů. Když Číňané po ránu vyšli, aby si zacvičili Falun Gong, hudbu ke cvičení bylo možno slyšet téměř v každém parku v zemi.

Komunistická strana prohlásila, že Falun Gong s ní „soupeří o masy lidí“, a tvrdila, že jde o náboženství. Ve skutečnosti to, co Falun Gong přináší lidem, je kultura a způsob života. Je to kultura předků a základ čínských tradic, které čínský lid kdysi dávno ztratil. Ťiang Ce-min a komu-

nistická strana se Falun Gongu báli, protože věděli, že kdyby tyto tradiční mravní zásady veřejnost přijala, nic by nemohlo zabránit jejich velmi rychlému šíření. Tradiční čínské víry byly komunisty jednoduše odstaveny a desítky let pošlapávány. Návrat k tradicím by byl volbou historie. Byla by to cesta návratu, kterou by si velká většina lidí po letech strádání a utrpení vybrala zcela samozřejmě. Pokud by takovou možnost dostali, lidé by nepochybně rozlišili dobro od zla a pravděpodobně by přestali dělat zlé věci. A to by zcela jistě znamenalo naprosté popření a opuštění toho nejzákladnějšího, co šíří ČKS. Bylo by to jako zaútočit na smrtelnou slabinu ČKS. Když počet lidí cvičících Falun Gong překročil počet členů strany, dovedete si představit hluboký strach a závist ČKS.

V Číně má strana plnou kontrolu nad každou společenskou vrstvou. Na venkově má své buňky v každé vesnici. Ve městech ji najdeme na každém úřadě. Prosakuje až ke kořenům každé státní instituce či podniku. Absolutní monopol a manipulace jsou základní opatření ČKS na udržení režimu. Čínská ústava tento jev eufemisticky pojmenovává tak, že „si strana musí udržovat svou vůdčí pozici“. Studenti Falun Gongu se však očividně více než ke straně přikláněli k „pravdivosti, soucitu a snášenlivosti“. ČKS v tom viděla ohrožení své vůdčí pozice, a to pro ni bylo absolutně nepřijatelné.

KOMUNISTICKÁ STRANA POVAŽUJE TEISMUS FALUN GONGU ZA HROZBU PRO EXISTENCI REŽIMU

Skutečná teistická víra je pro komunistickou stranu závažnou překážkou. Komunistický režim je založen na tzv. „dialektickém materialismu“ a přání vytvořit „nebe na zemi“. Za jeho vytvoření je zodpovědný „předvoj lidstva“ – tedy sama strana. Ateismus komunistické straně umožnil, aby si sama definovala, co je ctnostné, co je dobré a co zlé. Důsledkem toho nemůže být ani řeč o nějaké morálce nebo rozlišování mezi dobrým a zlým. Jediné, co si lidé musí pamatovat, je, že strana je vždy „úžasná, velkolepá a správná“.

Teismus však dává člověku neměnný standard pro rozlišení dobra a zla. Praktikující Falun Gongu rozlišují dobro a zlo měřítky „pravdivosti, soucitu a snášenlivosti“. Tím narušují nepřetržitě úsilí komunistické strany o „sjednocení myšlení lidí“.

Kdybychom pokračovali v této analýze, našli bychom ještě mnoho dalších důvodů. Ale jakýkoliv z pěti výše zmíněných je pro ČKS osudný. Ťiang Ce-min ve skutečnosti Falun Gong potlačuje právě z těchto důvodů. On sám vystavěl svou kariéru na lži o vlastní minulosti, proto je jasné, že se bojí „pravdy“. Utlačováním lidí se stal rychle úspěšným a silným – proto má strach ze „soucitu“. Svou moc si udržel díky politickým rozběrům ve straně – je tedy jasné, že neuznává „toleranci“.

Na malé příhodě můžeme vidět Ťiang Ce-minovu neuvěřitelnou malichernost a závistivost. Muzeum kulturních pozůstatků Che-mu-tu (7 000 let staré ruiny vesnice, objevené roku 1973, které zachycují čínskou kulturu z období mladší doby kamenné) ve městě Jü-jao v provincii Če-ťiang jsou významnou chráněnou historickou a kulturní památkou. Čchiao Š', bývalý předseda Národního lidového kongresu, v něm původně nechal umístit pamětní desku. Když Ťiang Ce-min v září 1992 při návštěvě muzea spatřil nápis od Čchiao Š'a, jeho tvář zkameněla. Personál, který Ťianga doprovázel, znervózněl. Všichni věděli, že Ťiang Čchiao Š'a nesnáší, a věděli také, jak rád se předvádí – Ťiang po sobě zanechal pamětní desku všude, kam přišel – dokonce i když navštívil úřad okresní dopravní policie v Ťi-nanu. Nikdo si nedovolil omezenému Ťiang Ce-minovi oponovat. A tak byla pamětní deska v muzeu v květnu 1993 (pod záminkou renovace) vyměněna.

Mao Ce-tung údajně napsal „čtyři svazky vážných a velkolepých spisů“, zatímco *Vybraná díla Teng Siao-pchinga* zahrnují „teorii o kočce“¹, která má pragmatický podtón. Ťiang Ce-min namáhal svůj mozek, jak jen to šlo, aby vyprodukoval pouhé tři věty, i když bude tvrdit, že napsal „Tři reprezentanty“. Jeho dílo vyšlo v podobě knihy a bylo distribuováno do všech vrstev vládních organizací. Kniha se však prodávala jen proto, že lidé byli donuceni si ji koupit. Respekt členů strany si Ťiang nikdy nezískal. Šířili pomluvy o jeho aféře se zpěvačkou, o jeho trapném výstupu, když na zahraniční cestě zpíval „O sole mio“, nebo o tom, jak se česal v přítomnosti španělského krále. Když zakladatel Falun Gongu, pan Li Chung-č', který se narodil, žil a pracoval jako běžný občan, pořádal své přednášky, přednáš-

1 Teng jednou prohlásil: „Ať je kočka černá, nebo bílá, je dobrá, pokud chytá myši,“ což znamenalo, že účelem ekonomických reforem je přinést prosperitu lidem a není důležité, zda budou mít socialistickou, nebo kapitalistickou formu.

ková síň byla zaplněna profesory, experty různých odvětví a čínskými intelektuály studujícími v zahraničí. Lidé s doktoráty a akademickými tituly cestovali tisíce kilometrů, aby se mohli zúčastnit jeho přednášek. Když pan Li vyučoval na pódiu několik hodin, mluvil plynule a bez jakýchkoliv poznámek. Jeho přednášky byly později přepsány a vydány ve formě knihy. Všechno toto nemohl závistivý Ťiang Ce-min strávit.

Ťiang Ce-min žije marnotratným a chlípným životem. Utratil 900 milionů jüanů (asi 2,3 miliardy Kč) za luxusní letadlo pro vlastní potřeby. Často vybíral peníze z veřejných fondů (ve výši desítek miliard) a sponzoroval jimi podnikatelské aktivity svého syna. Protekcí protlačil své známé a různé patolízaly do vysokých funkcí a uchýlil se k zoufalým a extrémním opatřením, aby zakryl zločiny a zkorumpovanost některých z nich. Toto jsou důvody, proč se Ťiang bojí morální síly Falun Gongu. Ještě více se obává, že nebe a peklo jsou skutečné a že princip „dobro je opláceno dobrem a zlo zlem“, který Falun Gong hlásá, je pravdivý.

I když Ťiang soustředil do svých rukou největší moc v ČKS, protože mu chyběly schopnosti a talent politika, často se obával, že bude přinucen odstoupit pod tlakem neúprosných vnitrostranických bojů o moc. Byl velmi citlivý na svou pozici – být středobodem moci. Aby odstranil rozbroje, zosnoval plány na odstavení svých politických nepřátel Jang Šang-kchuna a jeho bratra Jang Paj-pchinga. V roce 1997 na zasedání 15. sjezdu a v roce 2002 na zasedání 16. sjezdu výboru komunistické strany Ťiang přinutil své oponenty, aby se vzdali svých postů. On sám však ignoroval platné předpisy a své funkce se nadále držel zuby nehty.

V roce 1989 uspořádal Ťiang coby nový generální tajemník ČKS konferenci pro domácí i zahraniční novináře. Francouzský novinář se zeptal na událost, kdy byla studentka vysoké školy kvůli své účasti na nepokojích ze 4. června transportována do provincie S' -čchuan, kde byla nucena tvrdě pracovat na stavbě a kde také byla opakovaně znásilňována místními dělníky. Ťiang odpověděl: „Nevím, jestli to, co říkáte, je pravda nebo ne, ale ta žena je výtržnice. I kdyby to pravda byla, zaslouží si to.“ Čang Č' -sin, žena z kruhu intelektuálů, kterou ČKS umučila během kulturní revoluce za to, že otevřeně vyslovila svůj názor, byla během vazby skupinově znásilňována a poté jí bylo proříznuto hrdlo, aby nevyzradila pravdu. Ťiang Ce-min by asi i v tomto případě argumentoval, že si to zasloužila, což vypovídá o jeho kruté a úchylné povaze.

Ve stručnosti: Ťiangova zvrácená mentalita, hlad po diktátorské moci, krutost a strach z „pravdivosti, soucitu a snášenlivosti“ jsou příčinami, které ho přiměly k zahájení iracionální kampaně na likvidaci Falun Gongu. Takový postup byl zcela v souladu s běžnými praktikami ČKS.

III. TAJNÁ DOHODA ŤIANG CE-MINA S ČKS

Ťiang Ce-min je známý svými politickými podvody a předváděním se. Stejně známá je i jeho nekompetentnost a ignorance. I když si z celého srdce přál zlikvidovat Falun Gong, nepodařilo se mu to, protože Falun Gong je hluboce zakořeněn v čínské kultuře. Lidé si ho už oblíbili a vytvořil si širokou společenskou základnu. ČKS měla také v úmyslu Falun Gong vykořenit. Ťiang Ce-min využil své pozice generálního tajemníka strany a osobně tvrdý zákrok proti Falun Gongu zahájil. Efekt spolupráce a vzájemného souznění Ťiang Ce-mina a ČKS se dá přirovnat k lavině, kterou způsobí horolezec svým křikem.

Předtím, než Ťiang vydal rozkaz, aby bylo zakročeno proti Falun Gongu, ČKS už začala s vyšetřováním, monitorováním a konstruováním obvinění proti Falun Gongu. Zkorumpovaná strana se instinktivně cítila ohrožena „pravdivostí, soucitem a snášenlivostí“, a také tím, jak se Falun Gong nepředvídatelně rychle rozšířil. Tajní agenti Veřejné bezpečnosti pronikli mezi praktikující Falun Gongu již v roce 1994, ale nepodařilo se jim zjistit nic podezřelého, a někteří z nich dokonce začali Falun Gong sami cvičit. Roku 1996 deník *Kuang-ming* (*Guangming Daily*) porušil „tři omezení“, vládní opatření týkající se čchi-kungu (tj., že stát aktivity čchi-kungu nepodporuje, nezasahuje do nich ani je neodsuzuje), tím, že publikoval článek, který tvrdil, že Falun Gong je politicky orientovaný. Od té doby politici a „vědci“ spjatí s Veřejnou bezpečností neustále způsobovali Falun Gongu těžkosti. Na začátku roku 1997 dal Luo Kan – tajemník Politického a soudního výboru Ústředního výboru ČKS – ústředí Veřejné bezpečnosti příkaz k celostátnímu vyšetřování Falun Gongu se záměrem najít důkazy potřebné k jeho zákazu. Potom, co přišly zprávy z celé země o tom, že „žádné důkazy nebyly dosud nalezeny“, Luo Kan vydal přes první kancelář Ministerstva veřejné bezpečnosti (také známé jako Úřad politické bezpečnosti) oběžník č. 555 – „Upozornění na zahájení vyšetřování Falun Gongu“. Poprvé

označil Falun Gong za „zlý kult“ a dal rozkaz policejním oddělením po celé zemi na jeho systematické vyšetřování a nasazení tajných agentů na shromáždění důkazů proti němu. Vyšetřování však nepřineslo žádný důkaz, který by jeho obvinění potvrdilo.

Předtím, než ČKS na Falun Gong tvrdě udeřila, potřebovala najít tu správnou osobu, která by spustila mechanismy perzekuce. Bylo na Ťiangovi, aby se jako hlava ČKS k této otázce nějak postavil. Vůdce ČKS měl jako jednotlivec svou dobrou i špatnou stránku. Kdyby se přiklonil ke straně dobra, mohl na nějakou dobu zlou povahu ČKS umírnit; rozhodl se však jinak a povaha ČKS se opět projevila.

Během studentského demokratického hnutí v roce 1989 Čao C'-jang, generální tajemník Ústředního výboru ČKS, neměl v úmyslu studenty potlačit, ale osm starších členů strany, kteří měli v rukou moc ČKS, trvalo na rázném zásahu proti studentům. Teng Siao-pching tehdy řekl: „Raději zabijeme 200 000 lidí výměnou za dvacet let stability.“ Těch „20 let stability“ vlastně znamenalo dalších dvacet let pod nadvládou strany. Tato myšlenka byla v souladu se základním cílem diktatury ČKS, takže ji strana přijala.

V případě Falun Gongu byl Ťiang Ce-min jediným ze sedmi členů Stálé komise Ústředního výboru ČKS, který trval na „vyhlazení“ Falun Gongu. Svě jednání odůvodnil tím, že je nevyhnutelné pro „přežití strany i národa“, a to zapůsobilo na nejcitlivější nerv ČKS a probudilo její bojovnost.

Snahy Ťiang Ce-mina o udržení osobní moci a snahy ČKS udržet si svůj diktát se v tomto bodě zcela sjednotily. V podvečer 19. července 1999 Ťiang Ce-min předsedal konferenci nejvýše postavených státních úředníků. Osobně „sjednotil“ porozumění všech sedmi členů Stálé komise Ústředního výboru ČKS, povznesl vlastní politickou moc nad zákony země a sám rozhodl o tvrdém zákroku proti Falun Gongu. Zakázal ho ve jménu čínské vlády a systémem lži začal klamat veřejnost. Kruté mechanismy ČKS byly naplno použity ve zdrcujícím potlačení milionů nevinných praktikujících Falun Gongu.

Kdyby byl generálním tajemníkem ČKS v té době někdo jiný než Ťiang Ce-min, možná by k potlačení Falun Gongu nikdy nedošlo. V tomto ohledu je možné říct, že ČKS Ťiang Ce-mina využila.

Na druhé straně – kdyby si ČKS svou krvelačnou a dravou povahou nenadělala otřesné a krvavé dluhy, nebyl by pro ni Falun Gong hrozbou.

Bez úplné a všudypřítomné kontroly každé společenské vrstvy by Ťiang Ce-minův úmysl potlačit Falun Gong nezískal zázemí organizační, finanční a propagandistické, podporu diplomatů, zaměstnanců věznic, policie, Státní bezpečnosti a vojska ani tzv. „podporu“ ze strany náboženství, vědy a technologií, demokratických stran, dělnických organizací, svazáckých výborů, ženských svazů atd. Z tohoto pohledu lze zase říci, že Ťiang Ce-min využil ČKS.

IV. JAK ŤIANG CE-MIN POUŽIL ČKS NA PRONÁSLEDOVÁNÍ FALUN GONGU

Ťiang Ce-min zneužil zásadu ČKS, že „všichni členové strany musejí být podřízeni Ústřednímu výboru“, a využil k pronásledování Falun Gongu státní mašinérii. Její součástí je mnoho subjektů: vojsko, média, oddělení Veřejné bezpečnosti, policie, polovojenská policie, státní bezpečnostní ozbrojené síly, soudní systém, Lidový kongres, diplomatický sbor, jakož i pseudonáboženské skupiny. Vojsko a polovojenská policie se přímo zúčastňovaly únosů a zatýkání praktikujících. Čínská média zase pomáhala Ťiang Ce-minovu režimu v rozšiřování lži a očerňování Falun Gongu. Státní bezpečnostní systém Ťiang Ce-min využil na shromažďování a šíření informací, vymýšlení lží a dezinformací pro zpravodajské služby. Lidový kongres a soudní systém se tvářily, že „jsou na straně zákona“, a pomocí právních principů kryly zločiny spáchané Ťiang Ce-minem a ČKS, čímž velmi účinně podváděly veřejnost. Přeměnily se v prostředek, který Ťiang Ce-minovi sloužil a kryl ho. Ve stejné době čínská diplomacie rozšiřovala lži u mezinárodní veřejnosti a politicky i ekonomicky motivovala zahraniční vlády, jejich nejvyšší činitele i mezinárodní média, aby mlčeli o otázce pronásledování Falun Gongu.

V průběhu pracovní konference Ústředního výboru, na které bylo nařízeno potlačení Falun Gongu, Ťiang Ce-min řekl: „Jednoduše nevěřím, že ČKS nemůže porazit Falun Gong.“ Také objasnil tři body svého postupu proti praktikujícím: „Zničte jejich pověst, zruinujte je finančně a zlikvidujte fyzicky.“ Kampaň na potlačení Falun Gongu byla následně spuštěna v plném rozsahu.

VYUŽÍVÁNÍ MÉDIÍ NA BLOKOVÁNÍ TOKU INFORMACÍ

Politiku „zničení pověsti praktikujících“ zahájila vládní média 22. července 1999 – třetí den po odstartování kampaně na zatčení přívrženců Falun Gongu – a následovala příklad Centrální čínské televize v Pekingu (CCTV), která ve zbývajících měsících roku 1999 vysílala sedm hodin denně vykonstruovanou očerňující propagandu. Producenti těchto pořadů začali s překrucováním slov pana Li Chung-č, zakladatele Falun Gongu, potom se vrhli na případy takzvané sebevraždy, vraždy a smrti, způsobené odmítnutím léků. Udělali všechno možné, aby co nejvíce očernili Falun Gong a jeho zakladatele.

Nejpublikovanější případ se týkal vyjmutí slova „ne“ z projevu pana Li Chung-č, který pronesl jednou na veřejnosti: „Událost takzvané exploze Země neexistuje.“ Program televize CCTV obrátil toto prohlášení na „Událost takzvané exploze Země existuje“ a „dokumentoval“ tak, že Falun Gong hlásá teorie o konci světa. Překrucování se používalo i v případech, kdy se zločiny běžných kriminálních svalovaly na praktikující Falun Gongu. Vražda vykonaná duševně nemocným Fu I-pinem v Pekingu a smrtelná otrava žebráka v provincii Če-ťiang byly nespravedlivě svaleny na Falun Gong.

Více než 2 000 novinových titulů, 1 000 časopisů a stovky místních televizních a rozhlasových stanic začaly pod vedením ČKS ostrou kampaň na pošpinění Falun Gongu. Propagandistické programy byly šířeny dále mimo Čínu přes oficiální tiskovou agenturu Sin-chua, Čínskou zpravodajskou agenturu, Čínskou zpravodajskou agenturu v Hongkongu a ostatní zahraniční média kontrolovaná ČKS. Podle dostupných statistik bylo v krátkém období šesti měsíců uveřejněno nebo odvysíláno více než 300 000 zpravodajských článků a programů zaměřených na očerňování Falun Gongu. Nesčetné množství lidí tak bylo podvedeno a jejich myslí byly otráveny lživou propagandou.

Na čínských velvyslanectvích v zahraničí bylo vystaveno obrovské množství alb, CD a publikací, které Falun Gong kritizovaly a očerňovaly. Na webové stránce čínského Ministerstva zahraničních věcí bylo uveřejněno množství podobně laděných článků.

Během konference Asijsko-pacifického hospodářského společenství (APEC) na Novém Zélandu, která se konala na konci roku 1999, jsme

mohli vidět, jak Ťiang Ce-min horlivě rozdává letáky očerňující Falun Gong každému představiteli více než deseti zemí zúčastněných na konferenci. Při návštěvě Francie Ťiang Ce-min na tiskové konferenci označil Falun Gong za „kult zla“; snažil se tak zničit jeho pověst v zahraničí.

Temný mrak útlaku šokoval celou zemi. Naznačoval, že opět začíná drastické období, v mnohém podobné kulturní revoluci.

Nejodpornější z pokusů očernit Falun Gong byl takzvaný incident „sebeupálení“, zosnovaný v lednu 2001, který byl neslýchanou rychlostí šířen do celého světa tiskovou agenturou Sin-chua. Od té doby, kdy byl tento incident zveřejněn, jej vyšetřovaly různé mezinárodní organizace, včetně Agentury pro mezinárodní výchovu a rozvoj při OSN v Ženevě. Ta jej hodnotila jako zinscenovaný vládou s úmyslem klamat veřejnost. V rozhovoru později jeden člen televizního štábu CCTV přiznal, že vysílaný záznam o incidentu byl sestaven ve studiu.

Lež má vždycky krátké nohy. Zatímco ČKS šířila fámy a vymýšlela lži, vynaložila veškeré své úsilí a moc, aby blokovala informační kanály. Nemilosrdně tak bránila pronikání jakýchkoli zpráv o Falun Gongu a jeho aktivitách ze zahraničí a znemožňovala jeho spravedlivou obhajobu. Všechny knihy a ostatní materiály Falun Gongu byly bez výjimky zničeny. Byla přijata rázná opatření proti pokusům zahraničních médií uspořádat rozhovory s čínskými praktikujícími. Ta zahrnovala násilnou deportaci novinářů z Číny, nátlak vyvíjený na zahraniční média a výhrůžky, že jim bude jednou provždy odepřen vstup do Číny nebo zakázáno působit na jejím území.

Praktikující Falun Gongu v Číně, kteří se snažili zahraničí informovat o skutečné situaci a předat dál materiály, zachycující nelidský nátlak úřadů, byli ČKS umlčeni. Li Jen-chua, šedesátiletá paní z města Ta-š' -čchien v provincii Lien-ning, byla 1. února 2001 unesena policií, když roznášela materiály s informacemi o pronásledování Falun Gongu, a policie ji ubila k smrti. Aby zakryli svůj zločin, policie prohlásila, že žena zemřela, protože ji Falun Gong „očaroval“.

Přes deset učitelů a studentů z renomované Univerzity Tsinghua bylo posláno na dlouhý čas do vězení za to, že rozdávali materiály týkající se Falun Gongu. Z důvodů šíření faktů o znásilnění, které utrpěla ve vazbě paní Wej Sing-jen (praktikující Falun Gongu a absolventka Čchung-čchingské univerzity), bylo sedm praktikujících Falun Gongu v Čchung-čchingu obviněno z trestného činu a na dlouhou dobu posláno do vězení.

UKLÁDÁNÍ POKUT A PLENĚNÍ DOMŮ BEZ SOUDNÍHO PROCESU

Celý státní aparát Čínské komunistické strany se zapojil do politiky „ruinování učedníků Falun Gongu po finanční stránce“. Během více než pěti let pronásledování byly stovky tisíc praktikujících Falun Gongu pokutovány částkami od tisíce po desítky tisíc jüanů ve snaze způsobit jim těžké finanční ztráty. Místní státní správa, policejní stanice a oddělení Veřejné bezpečnosti uvalovaly na praktikující tyto pokuty svévolně a bez jakéhokoli oprávnění. Ti, kteří je byli nuceni zaplatit, nedostali na vydané prostředky žádná potvrzení ani jim nebylo vysvětleno, jaké zákony údajně porušili, o řádném soudním procesu ani nemluvě.

Dalším způsobem pronásledování jsou vloupání do domovů praktikujících a jejich následná plnění. Ti, kteří zůstávají pevní ve své víře, musejí čelit neoprávněným prohlídkám a policie plení jejich obydlí a zabavuje jim bez jakéhokoli oprávnění peníze a jiné cennosti. Na venkově zabírají úřady praktikujícím potraviny a uskladněné obilí. Žádné ze zabavených věcí nebyly zdokumentovány ani za ně v náhradu nebylo vydáno žádné potvrzení. Ti, kteří majetek „úředně zabavovali“, si ho obvykle nechali pro sebe.

Mnoho praktikujících bylo propuštěno ze zaměstnání. Na venkově je praktikujícím Falun Gongu vyhrožováno konfiskací pozemků. ČKS přitom nebere ohled ani na praktikující v důchodovém věku. Vláda jim zastavuje vyplácení důchodů a vystěhovává je z jejich domovů. Některým praktikujícím Falun Gongu, kteří podnikali, byl zabaven majetek a jejich bankovní účty byly zmrazeny.

ČKS zapojila do svých trestných činů také společnost v okolí praktikujících. Vydala nařízení, že jestli budou praktikující Falun Gongu objeveni v jakékoli pracovní jednotce nebo ve státním podniku, vedoucí a zaměstnanci těchto podniků nedostanou prémie a nebudou povýšeni. Takto se ČKS snaží ve společnosti podnítit nenávisť proti praktikujícím Falun Gongu. Členové jejich rodin a příbuzní čelí výhrůžkám propuštění z práce, vyloučení dětí ze škol a vystěhování z bydliště. Všechna tato opatření slouží stejnému účelu: odříznout praktikující od jakéhokoliv možného zdroje příjmu, a tak je přinutit, aby se vzdali své víry.

KRUTÉ ZPŮSOBY MUČENÍ A SVĚVOLNÉ ZABÍJENÍ

Strašná politika „fyzické likvidace praktikujících Falun Gongu“ je vykonávána v první řadě policií, prokurátory a čínským soudním systémem. Na základě statistik z internetové stránky Minghui bylo za posledních pět let zabito nejméně 1 143 praktikujících Falun Gongu. Úmrtí se vyskytla ve více než 30 provinciích, samosprávných regionech a městech, za něž je zodpovědná čínská vláda. K 1. říjnu 2004 byla provincií s nejvyšším počtem úmrtí Chej-lung-ťiang, následovaly provincie Ťi-lin, Liao-ning, Che-pej, Šan-tung, S'-čchuan a Chu-pej. Nejmladší oběti bylo jen 10 měsíců, nejstarší 82 let. Ženy tvořily 51,3 %. Starších 50 let bylo 38,8 %. Funkcionáři ČKS v soukromí přiznali, že skutečný počet praktikujících, kteří zemřeli na následky pronásledování, je mnohem vyšší.

Na praktikující jsou používány různé způsoby mučení. Bití, bičování, mučení elektrickými šoky, vystavování teplotám pod bodem mrazu, svazování provazy a věšení na strop, pálení cigaretami, ohněm nebo rozžhavenými předměty, vtlokání ostrých bambusových hůlek kladivem pod nehty, sexuální zneužívání a znásilňování – tento výčet zdaleka nezahrnuje vše. V říjnu 2000 v táboře nucených prací Ma-san-ťia v provincii Liao-ning dozorcí strhali šaty z osmnácti žen praktikujících Falun Gong a vhodili je do mužských vězeňských cel, aby je trestanci znásilnili a zneužili podle libosti. Všechny tyto zločiny jsou plně zdokumentovány a jsou příliš početné na to, aby mohly být i jen vyjmenovány.

Další běžnou formou nelidského mučení je použití „psychiatrického léčení“. Normální, racionální a zdraví praktikující Falun Gongu jsou protizákonně zavíráni do psychiatrických zařízení, kde jsou jim vstřikovány neznámé drogy, které poškozují centrální nervový systém. Následkem toho někteří utrpěli částečné nebo úplné ochrnutí. Někteří zcela ztratili zrak či sluch. Některým selhaly svaly či vnitřní orgány. Někteří částečně či zcela ztratili paměť a stali se mentálně retardovanými. Někteří praktikující utrpěli vážné poškození vnitřních orgánů. Několik studentů se úplně duševně zhroutilo. Někteří dokonce krátce po vstříknutí drog zemřeli.

Statistiky ukazují, že případy praktikujících Falun Gongu, kteří byli pronásledováni „psychiatrickým léčením“, byly potvrzeny ve 23 z 33 čínských provincií, samosprávných regionů a obcí. Do pronásledování se zde zapojilo na 100 místních psychiatrických zařízení. Z těchto statistik

a z počtu případů vyplývá, že protizákonné používání toxických látek na přívržencích Falun Gongu bylo dobře naplánovanou, systematicky provedenou likvidační metodou. Nejméně 1 000 duševně zdravých praktikujících bylo proti své vůli posláno do psychiatrických zařízení nebo do drogových rehabilitačních center. Mnohým z nich byly násilně vpichnuty nebo podány drogy, které poškozují centrální nervový systém. Praktikující Falun Gongu byli také spoutáni provazy a mučeni elektrošoky. Přinejmenším 15 z nich tímto způsobem přišlo o život.

ÚŘAD 610 PŘEKRAČUJE RÁMEC ZÁKONA

7. června 1999 Ťiang Ce-min neopodstatněně očernil Falun Gong na politickém sjezdu ČKS. Klasifikoval otázku Falun Gongu jako „třídní boj“ a praktikující Falun Gongu označil za politické nepřátele ČKS. Podráždil bojovný reflex ČKS a vydal rozkaz, aby byl v Ústředním výboru zřízen „Úřad pro vyřešení otázky Falun Gongu“. Ten byl založen 10. června, a odtud dostal název „Úřad 610“. Postupně byly Úřady 610, sloužící k pronásledování Falun Gongu, založeny po celé zemi na všech úrovních státní správy, od nejvyšší po nejnižší. Politické a soudní komise, média, orgány Veřejné bezpečnosti, prokurátoři, lidové soudy a národní bezpečnostní orgány jsou podřízeni výboru strany a slouží jako její nájemní vrahové a profesionální zabijáci. Úřad 610 sice formálně podléhá Státní radě, ale ve skutečnosti jde o stranickou organizaci, která existuje mimo rámec státu a čínské vlády. Je osvobozen od zákonných omezení, nařízení a nepodléhá národní politice. Jde o všemocnou organizaci podobnou gestapu v nacistickém Německu – její pravomoci převyšují soudní systém a ona svévolně nakládá se zdroji celé země. 22. července 1999 uveřejnila tisková agentura Sin-chua projevy funkcionářů Ústředního ministerstva vnitra a Ústředního ministerstva propagandy ČKS, v nichž tito lidé vyjádřili svou podporu pronásledování Falun Gongu. Všechny tyto subjekty v této věci dále spolupracovaly v rámci organizačního systému ČKS a uskutečňovaly Ťiang Ce-minův nenávistný plán.

V mnoha případech vyšlo najevo, že nejen oddělení Veřejné bezpečnosti, ale ani prokurátoři či lidové soudy nemají žádnou moc se v jakémkoli případě, který se týkal Falun Gongu, samostatně rozhodnout. Musejí jednoduše dodržovat příkazy Úřadu 610. Když si rodiny praktikujících,

kteří byli zatčeni, zadržováni či umučeni, stěžovaly na Veřejnou bezpečnost, prokuraturu a lidové soudy, bylo jim řečeno, že všechna rozhodnutí jsou vykonávána Úřadem 610.

Existence Úřadu 610 však nemá žádný právní základ. Když vydával rozkazy všem orgánům v systému ČKS, nebyly to obyčejné písemné příkazy nebo oznámení, vše probíhalo na bázi ústní komunikace. Kromě toho bylo všem, kdo rozkazy poslouchal, zakázáno pořizovat zvukové nebo obrazové nahrávky – nebylo dokonce ani dovoleno dělat si písemné poznámky.

Použití dočasného nástroje diktatury je taktika, kterou strana používala, kdykoli potřebovala, a úplně přitom ignorovala zákon. V průběhu všech předcházejících politických čistek opakovaně zřizovala dočasné orgány, jako např. „Ústřední tým Velké kulturní revoluce“, aby vedly a šířily tyranii Čínské komunistické strany po celé zemi.

ČKS vytvořila během své dlouhodobé tyranie a „vlády železné ruky“ nejsilnější a nejhorší systém státního teroru, který v sobě zahrnuje násilí, lži a omezování svobody slova a práva na informace. Její nelidskost a způsoby, jakými klame a podvádí lidi, jsou skutečně na vysoce „profesionální“ úrovni. Míra a rozsah špatných skutků strany nemají ve světě obdoby. ČKS se ve všech předcházejících politických hnutích a čistkách systematicky zdokonalila v efektivních metodách trestání, ubližování a zabíjení lidí, k nimž používá nejpromyšlenější, nejkrutější a nejpodvodnější způsoby, jaké si jen lze představit. V případě zmiňovaném dříve nemohl muž vydržet výhrůžky ze strany policie a uškrtil svou dobrou a hodnou ženu. Takové je ovoce státního teroru ČKS, který zahrnuje mediální podvádění lidí, politické tlaky, vyhrožování a falešné obviňování za účelem zdeformování lidské povahy a podněcování nenávisti.

STRANA PŘI PERZEKUCI POUŽÍVÁ ARMÁDU A FINANČNÍ ZDROJE ZEMĚ

Strana kontroluje všechny státní ozbrojené síly, a to jí dovoluje bez obav vyvíjet nátlak na lidi a dělat věci tak, jak se jí zlíbí. Při pronásledování Falun Gongu Ťiang Ce-min nepoužil jen policii a její polovojenské složky, během července a srpna 1999 – kdy stovky tisíc, a dokonce miliony obyčejných lidí z celé země zamýšlely jít s prázdnýma rukama do Pekingu apelovat za Falun Gong – okamžitě zaktivizoval i ozbrojené vojenské síly.

Všechny hlavní ulice v Pekingu byly lemovány vojáky s nabitými zbraněmi. Ti ve spolupráci s policií zastavovali a zatýkali praktikující, kteří přišli apelovat. Ťiang Ce-min povolal ozbrojené síly ČKS, aby dláždily cestu ke krvavému pronásledování.

Strana kontroluje státní finance, což Ťiang Ce-minovi poskytlo finanční oporu pro toto pronásledování. Vysoce postavený úředník soudního oddělení provincie Liao-ning jednou na konferenci v táboře nucených prací Ma-san-tia řekl: „Finanční zdroje použité na potlačení Falun Gongu již přesáhly výdaje na válku.“

Zatím není jasné, kolik zdrojů ze státního rozpočtu a z daní vybraných od lidí strana na pronásledování Falun Gongu použila. Jde však o obrovskou sumu. V roce 2001 ukázaly informace zevnitř Oddělení veřejné bezpečnosti ČKS, že pouze na jednom místě – na náměstí Tchien-an-men – dosáhly výdaje na zatýkání praktikujících Falun Gongu 1,7 až 2,5 milionu jüanů za den, tj. 620 až 910 milionů jüanů za rok. V celé zemi, od měst až k vzdáleným venkovským oblastem, od policie na policejních stanicích a odděleních Veřejné bezpečnosti až k zaměstnancům všech složek Úřadu 610, Ťiang Ce-min zaměstnal nejméně milion lidí na pronásledování Falun Gongu. Samotné náklady na mzdy a odměny státních úředníků za pronásledování dosáhly výšky několika miliard jüanů. Ťiang Ce-min navíc použil obrovskou částku na rozšiřování táborů nucených prací, aby měl praktikující Falun Gongu kde věznit, investoval i do vybudování center a stanic na vymývání mozků. Například v prosinci 2001 investoval Ťiang 4,2 miliardy jüanů na vybudování těchto center, ve kterých měli být praktikující „napravováni“. Utratil obrovskou sumu i na podněcování a nabádání velkého počtu lidí k účasti v pronásledování. V mnoha oblastech byla odměna za dopadení praktikujícího několik tisíc nebo dokonce deset tisíc jüanů. Tábor nucených prací Ma-san-tia v provincii Liao-ning je jedním z nejhorších míst určených k likvidaci praktikujících Falun Gongu. Strana odměnila ředitele tohoto tábora Sua 50 tisíci jüany a jeho zástupce Šaa 30 tisíci jüany.

Ťiang Ce-min – bývalý generální tajemník ČKS – je tím, kdo spustil pronásledování Falun Gongu, a tím, kdo celý proces zosnoval a řídil. Použil k tomu mechanismy Čínské komunistické strany a nese za tento historický zločin nevyhnutelnou zodpovědnost. Kdyby však nebylo ČKS a jejich mechanismů násilí, zformovaných během mnoha politických

kampaní, Ťiang Ce-min by nemohl takovému obludnému pronásledování začít a uskutečnit.

Ťiang Ce-min a ČKS využívají jeden druhého. Svým postupem proti „pravdivosti, soucitu a snášenlivosti“ riskují všeobecné odsouzení. Nekalá spolupráce Ťianga a ČKS je pravou příčinou tohoto tragického a absurdního zločinu proti lidskosti.

V. ŤIANG CE-MIN ROZKLÁDÁ ČKS ZE VNITŘ

Ťiang Ce-min, motivován svými osobními zájmy, využil zlo vlastní ČKS, aby zahájil rozsáhlé pronásledování zaměřené na nevinné lidi, kteří následují „pravdivost, soucit a snášenlivost“. Začal boj proti společenské síle, která byla vysoce prospěšná zemi i společnosti a nikomu neškodila. Toto pronásledování nejenže vtáhlo celou zemi a lidi do zločinů a katastrof, ale také zničilo stranu v jejích samotných základech.

Ťiang Ce-min využil stranu, aby zapojila všechny druhy zlých prostředků z historie na skoncování s Falun Gongem. Právo, morálka a lidskost utrpěly velkou újmu, čímž se od základu podlomila všechna důvěryhodnost režimu, nutná pro zachování jeho moci.

Ťiangův režim použil všechny dostupné finanční, materiální a lidské zdroje, aby Falun Gong potlačil – to způsobilo celé zemi a společnosti obrovské zatížení a ohromný tlak na finanční systém. Strana už nedokáže dlouhodobě podporovat tak masivní pronásledování. Aby ho udržela, může použít už jen úspory svých řadových občanů, vydávat státní dluhopisy a lákat zahraniční investory.

Strana a Ťiang Ce-min použili celý repertoár nástrojů propagandy, aby vytvářeli fámy a pomluvy, očeřňovali Falun Gong a ospravedlnili nátlak a pronásledování. Avšak lež má krátké nohy – až budou všechny lži definitivně odhaleny, zlo odhaleno a všem ozřejmeno, jejich propagandě už nikdo neuvěří. Strana definitivně ztratí důvěru a srdce lidí.

Na začátku represe proti Falun Gongu v roce 1999 Ťiang Ce-min zamýšlel „vyřešit“ otázku Falun Gongu za „tři měsíce“. Strana podcenila sílu Falun Gongu, sílu tradice a víry.

Od dávných dob zlo nikdy nedokázalo zvítězit nad poctivostí. Nedokáže vykořenit dobrotu z lidských srdcí. Uplynulo pět let, a Falun Gong je

stále Falun Gongem. Ba co víc, rozšířil se do celého světa. Ťiang Ce-min a strana utrpěli v tomto zápase dobra se zlem krutou porážku. Jejich nečestná a krutá povaha se úplně odhaluje. Nechvalně známý Ťiang Ce-min je obklíčen problémy doma i v zahraničí a čelí mnoha soudním procesům a žalobám, které žádají, aby byl postaven před soud.

Strana původně zamýšlela použít tvrdý zákrok na upevnění své tyranie. Místo toho se do krajnosti vyčerpala. Stranu už teď nelze nijak oživit. Je jako shnilý, vysušený strom. Zhrouť se sám od sebe při poryvu větru. Jakékoli snahy o záchranu strany jdou proti proudu dějin. Nejen že jsou marné, ale zničí i budoucnost těch, kdo se o ni pokusí.

ZÁVĚR

Bývalý předseda ČKS Ťiang Ce-min je tím, kdo zahájil, zorganizoval a vedl toto kruté pronásledování. Naplno využil moc, postavení, disciplinární metody a mechanismy politických hnutí ČKS, aby zahájil pronásledování Falun Gongu. Nese nevyhnutelnou zodpovědnost za tento historický zločin. Na druhé straně, kdyby nebylo ČKS, Ťiang Ce-min by nebyl schopen spustit a řídit toto kruté pronásledování. Strana se od doby, kdy byla založena, stavěla proti spravedlnosti a dobrotě. Tím, že si vybrala útlak za nástroj moci a pronásledování za svou speciální schopnost, ČKS založila svou vládu na přísné kontrole mysli lidí, kteří mají následovat jedinou, centrální stranu. Kvůli své základní povaze se strana obává „pravdivosti, soucitu a snášenlivosti“ a považuje Falun Gong za nepřítele. Z tohoto pohledu byl její útlak a pronásledování Falun Gongu nevyhnutelné. Protože Ťiang Ce-min a ČKS útočili na ČKS, dali příležitost k šíření lži, zla, násilí, jedu, zkaženosti a korupce. To, co následovalo na území Číny, byl rozsáhlý morální úpadek, který se dotkl všech.

Dohoda mezi ČKS a Ťiang Ce-minem svázala jejich osudy dohromady. Falun Gong teď žaluje Ťiang Ce-mina. V den, kdy bude Ťiang postaven před soud, bude osud ČKS zpečetěn. Nebeské principy netolerují ty, kdo řídili nelidské pronásledování proti skupině dobrých lidí, kteří následují „pravdivost, soucit a snášenlivost“. Zlé skutky Ťiang Ce-mina a ČKS lidem poslouží jako věčné a hluboké poučení.

KOMENTÁŘ ŠESTÝ: JAK ČÍNSKÁ KOMUNISTICKÁ STRANA ZNIČILA TRADIČNÍ KULTURU

ÚVOD

Kultura je duší národa. Je pro lidstvo důležitým duchovním faktorem, podobně jako faktory hmotné, např. původ národů nebo území, které obývají.

Historie civilizace každého národa je určena jeho kulturním vývojem. Úplné zničení tradiční kultury národa povede k jeho zániku. Prastaré národy, které vytvořily slavné civilizace, zanikly ve chvíli, kdy se vytratila jejich kultura – ačkoli lidé této rasy možná žili dál. Čína je jedinou zemí na naší planetě, jejíž prastará civilizace byla předávána přes pět tisíc let. Zničení její tradiční kultury je neodpuštělným zločinem.

Čínská kultura, o které se věřilo, že je darem bohů, začala pověstmi o Pchan-kuovi¹, který vytvořil nebe a zemi, pověstí o bohyni Nü-wa², která stvořila lidi, legendou o Šen-nungovi³, který určil stovky léčivých rostlin, či Cchang-ťieovi⁴, který vytvořil čínské znaky. „Člověk následuje zemi, země následuje Tao a Tao následuje to, co je přirozené.“⁵ Taoistická moudrost o jednotě nebe a lidstva proudí žilami čínské kultury. „Velké učení napomáhá zušlechťování ctnosti.“⁶ Konfucius před více než 2 000 lety založil školu pro své žáky a odevzdal společnosti konfuciánské ideály reprezentované pěti základními ctnostmi dobroty, spraved-

1 V čínské mytologii byl Pchan-ku první žijící bytostí a tvůrcem všeho.

2 V čínské mytologii je Nü-wa bohyně-matka dobroty, která vytvořila lidstvo, přestože jiné tradice to připisují Pchan-kuovi. Ona a její muž Fu Si jsou prvními ze Tří Nejvyšších a často se nazývají „rodiči lidstva“, protože v jednom mýtu se říká, že jsou předchůdci lidstva. Oba jsou často zobrazováni s vrchní částí těla ženskou a spodní částí těla hadí nebo dračí. Spolu se svým mužem Nü-wa stvořila ve světě řeku a vysušila záplavy. Byla pověřena udržovat nebeskou klenbu, jejíž pád by všechno zničil.

3 Šen-nung (doslova „nebeský pěstitel“), legendární císař a kulturní hrdina čínské mytologie, o kterém se věří, že žil přibližně před 5 000 lety a naučil dávné lidi zemědělství. Jeho zásluhou je také rozpoznání stovek léčivých (a jedovatých) bylin, které měly význam pro vývoj tradičního čínského lékařství.

4 Cchang-ťie nebo Cchang Ťie je bájnou a legendární postavou dávné Číny; považuje se za oficiálního dějepisce Žlutého císaře a tvůrce čínských znaků. Metoda zadávání znaků do počítače Cchang-ťie je pojmenována po něm.

5 *Tao-te-ťing (Dao De Jing)*: Jeden z nejdůležitějších taoistických textů, jehož autorem je Lao-c'.

6 Úvodní poznámky z Konfuciova díla *Velké učení (Ta Süe)*.

livosti, slušnosti, moudrosti a věrnosti. V prvním století přišel ze západu do Číny Šákjamuniho buddhismus se svým důrazem na soucit a spásu všech bytostí. Čínská kultura se tak stala rozmanitější a hlubší. Proto se konfucianismus, taoismus a buddhismus staly vírami, které se v čínské společnosti navzájem doplňují. Toto přivedlo dynastii Tchang (618–907) až na vrchol její slávy a prosperity, což je každému na světě známo.

Přestože čínský národ v průběhu dějin opakovaně zažíval invaze a útoky, jeho kultura si udržela svou odolnost a sílu a její podstata byla neustále odevzdávána dalším generacím. Znalost vesmíru, kterou měli naši předkové, byla shrnuta v myšlence jednoty nebe a lidstva. Je všeobecně známo, že dobro bude odměněno a zlo potrestáno. Základním principem je nedělat druhým to, co by se člověku samotnému nelíbilo. Věrnost, úcta k rodičům, důstojnost a spravedlnost určovaly společenské normy a Konfuciových pět základních ctností dobroty, spravedlivosti, slušnosti, moudrosti a věrnosti položilo základ pro morálku člověka jako jednotlivce i celé společnosti. S těmito hodnotami ztělesňovala čínská kultura upřímnost, dobrotu, harmonii a toleranci. Na svých náhrobcích běžní Číňané vyjadřovali úctu „nebi, zemi, panovníkovi, rodičům a učitelům“. Bylo to vyjádření hluboce zakořeněných čínských tradic, úcty k Bohu (nebi a zemi), věrnosti své vlasti (panovníkovi), respektu k rodinným hodnotám (rodičům) a úcty k učitelům. Tradiční čínská kultura hledala soulad mezi lidstvem a vesmírem a zdůrazňovala etiku a morálku jednotlivce. Byla založena na víře obsažené v kultivačních praxích konfucianismu, buddhismu a taoismu, a poskytovala čínským lidem prostředí vzájemné snášenlivosti, sociální pokrok, záruku lidské morálky a spravedlivou víru.

Na rozdíl od zákona, který předepisuje tvrdá a stálá pravidla, kultura poskytuje pouze jemná omezení. Zákon prosazuje trest, když člověk spáchá zločin; kultura, tím, že pěstuje morálku, zabraňuje tomu, aby se zločiny vůbec děly. Morální hodnoty společnosti jsou často ztělesněny v její kultuře.

Tradiční čínská kultura dosáhla svého vrcholu v období rozkvětu dynastie Tchang, které bylo zároveň nejmocnějším obdobím čínského národa. Také čínská věda se široce rozvinula a měla skvělou pověst u ostatních národů. Do hlavního města dynastie Tchang, Čchang-anu, přicházeli studovat učenci z Evropy, Blízkého východu a Japonska. Země, které sousedily s Čínou, vnímaly samy sebe jako lenní území Číny. „Desítky tisíc

zástupců mnoha zemí přišly vzdát Číně hold, i když musely překonat obrovské vzdálenosti a projít složitým celním řízením.⁴⁷

Když skončilo období dynastie Čchin (221–207 př. n. l.), Čína se stala terčem nájездů menšinových skupin. To se dělo především během dynastií Suej (581–618), Tchang (618–907), Jüan (1271–1361) a Čching (1644–1911) a několikrát i během jiných období. Tyto etnické skupiny se však jako celek téměř přizpůsobily čínským obyčejům. Jak řekl Konfucius: „I když tito lidé, kteří přišli zdaleka, nejsou s námi v souladu, obraťte je pomocí kultivace (naší) kultury a ctnosti.“⁴⁸

Od roku 1949, kdy ČKS získala moc v Číně, použila zdroje celé země na zničení bohaté čínské tradiční kultury. Tento zlý záměr nepocházel z posedlosti ČKS industrializací ani z bezmyšlenkovitého následování západní civilizace. Vyšel z ideologické opozice ČKS vůči tradiční čínské kultuře. Zničení čínské kultury komunistickou stranou bylo plánované, dobře organizované a systematické, a podpořilo jej i to, že stát používal násilí. ČKS od svého založení nikdy nepřestala „revolucionalizovat“ čínskou kulturu ve snaze úplně zničit jejího ducha.

Co je ještě tragičtější, ČKS tradiční kulturu vědomě zneužila a tajně modifikovala. ČKS upřednostňovala zkaženost před ctností, přičemž šířila mocenské boje, zrady a diktátorství – všechno zlé, co vystupovalo v čínské historii na povrch, kdykoli se lidé vzdělili od tradičních hodnot. ČKS využila tyto historické příklady, aby vytvořila svůj vlastní systém morálních hodnot, uvažování a vyjadřování a snažila se vzbudit falešný dojem, že tato „kultura strany“ je ve skutečnosti pokračováním tradiční čínské kultury. ČKS pak dokonce využila averzi, kterou někteří lidé měli vůči „kultuře strany“, aby podnítila odsouzení tradiční kultury a vzdálení se od ní.

Ničení tradiční kultury Čínskou komunistickou stranou přineslo Číně katastrofální následky. Lidé nejenže ztratili morální zábrany, ale byli i silně nakaženi zlými doktrínami ČKS.

7 Ze *Zápisů historika (Š'-ti)* od Š'-ma Čchiena (145–85 př. n. l.), prvního velkého čínského dějepisce. Kniha dokumentuje historii Číny a jejích sousedních zemí od pradávnyh dob až po autorovu současnost. Model historiografické práce Š'-ma Čchiena byl jedinečný a sloužil jako vzor pro další oficiální standardizované historické práce císařských dynastií během následujících 2 000 let.

8 Z Konfuciových *Hovorů*.

I. PROČ CHTĚLA ČKS ZNIČIT ČÍNSKOU KULTURU?

DLOUHÁ TRADICE ČÍNSKÉ KULTURY JE ZALOŽENA NA VÍŘE A VÁŽENÍ SI CTNOSTI

Pravá kultura čínského národa se započala přibližně před 5 000 lety, v době vlády legendárního císaře Chuanga. Ten je považován za nejstaršího předchůdce čínské civilizace. Ve skutečnosti se císaři Chuangovi přisuzuje i založení taoismu, který se také nazývá škola myšlení Chuang-Lao (Chuang-ti a Lao-c'). Hluboký vliv taoismu na konfucianismus je doložen v Konfuciových výrocích: „Usilujte o Tao, splyňte s ctností, následujte dobrotu a ponořte se do umění“ nebo „Jestliže člověk ráno slyší Tao, večer může zemřít a nebude litovat“.⁹ Jedno z nejdůležitějších klasických čínských děl, *Kniha proměn (I-ťing)*, tvoří záznamy, týkající se nebe a země, jinu a jangu, kosmických změn, sociálního pokroku a úpadku a zákonů lidského života. Věštecká síla knihy dalece převyšuje to, co si současná věda dokáže představit. Kromě taoismu a konfucianismu měl na čínské intelektuály jemný, ale hluboký vliv buddhismus, obzvláště zen-buddhismus.

Konfucianismus je částí tradiční čínské kultury, která se zaměřuje na „světský život“. Zdůrazňuje etiku založenou na rodinných hodnotách, ve které hraje mimořádně důležitou úlohu úcta ke starším. Číňané věří, že všechna dobrota začíná úctou k rodičům. Konfucius zastával „dobrotu, spravedlivost, slušnost, moudrost a věrnost“ a také pronesl: „Nejsou úcta, kterou syn prokazuje otci, a láska, kterou bratr chová k bratrovi, samotnými kořeny dobroty?“

Etiku uplatňovanou v rodině lze také přirozeně rozšířit, aby vedla morálku celé společnosti. Úcta syna k otci může být rozšířena na oddanost panovníkovi. „Jen zřídka se stane, aby člověk, který má v úctě své rodiče a sourozence, měl sklon urážet ty, kdo stojí nad ním.“¹⁰ Bratrskou lásku lze dále rozšířit na spravedlnost a věrnost přátelům. Konfuciáni učí, že v rodině by měl být otec laskavý, syn uctivý, starší bratr přátelský a mladší bratr zdvořilý. Tato otcovská laskavost může být dále rozšířena na dobrotu panovníka ke svým poddaným. Pokud se zachovají tradice rodiny, je

9 Tamtéž.

10 Tamtéž.

možné přirozeně udržovat morálku ve společnosti. „Kultivuj se, usměřňuj rodinu, správně panuj státu a učíš celé království pokojným a šťastným.“¹¹

Buddhismus a taoismus jsou naproti tomu částí čínské kultury, která se zaměřuje na „opuštění světského života“. Usilují o duchovní povznesení lidí. Vliv buddhismu a taoismu pronikl do všech stránek života obyčejných lidí. Praxe, které jsou hluboce zakořeněny v taoismu, zahrnují čínskou medicínu, čchi-kung, geomancii (feng-šuej) a věštění. Tyto praxe vytvořily spolu s buddhistickým pojetím nebeského království a pekla, karmické odměny za dobro a odplaty za zlo a s konfucíánskou etikou jádro tradiční čínské kultury.

Víra v konfucianismus, buddhismus a taoismus nabízela Číňanům stabilní morální systém, neměnný „dokud existuje nebe“.¹² Tento etický systém byl základem udržitelnosti, klidu a harmonie ve společnosti.

Morálka patří k oblasti duchovní, proto je často abstraktní. Důležitou úlohou kultury je vyjádřit abstraktní systém morálky v jazyce, který je všeobecně pochopitelný.

Vezměme si například čtyři nejznámější romány čínské kultury – *Cesta na západ*¹³ je mystickou pověstí. *Sen v červeném domě* začíná¹⁴ tak, že spolu hovoří oživlý kámen, Božský bezmezný prostor a Tao nekonečného

11 Konfucius ve *Velkém učení* řekl: „Kde se lidé kultivovali, jejich rodiny byly v souladu. Kde byly rodiny v souladu, tam byly státy správně řízeny. Kde byly státy správně řízeny, celé království se stalo pokojným a šťastným.“

12 Tung Čung-šu (cca 179–104 př. n. l.), konfucíánský myslitel během dynastie Chan, řekl v rozpravě *Tři cesty k souladu lidí s nebesy* (*Tchien Žen San Cche*): „Jestliže přetrvávají nebesa, Tao se nemění.“

13 Román *Cesta na západ*, na Západě známý také jako *Opičí král*, od autora Wu Čcheng-ena (1506?–1582?), je jedním z proslavených čínských literárních děl. Je založen na skutečném příběhu čínského mnicha z dynastie Tchang, Süan Canga (602–664), který se vydal pěšky do dnešní Indie, kolébky buddhismu, aby zde získal sůtry. V románu Buddha uspořádá, aby se k mnichovi připojili Opičí král, Čuník a Písečný mnich. Všichni se stanou jeho žáky a doprovázejí jej na jeho cestě za sůtrami. Projdou 81 nebezpečností a pohrom, až nakonec dorazí na západ a dosáhnou Pravého ovoce.

14 *Sen v červeném domě* napsal Cchao Süe-čchin (1715?–1763) za dynastie Čching. Jde o příběh tragické lásky odehrávající se na pozadí úpadku aristokratické rodiny. Román je velmi obsáhlý a detailně strukturovaný, s plejádou nezapomenutelných postav a je psán vytříbeným jazykem, což autora řadí mezi hlavní představitele klasického románu v Číně.

času. Rozhovor se odehrává poblíž Útesu bez opory na Hoře velké pusto-ty v zemi duchovna a poskytuje náповědu k vysvětlení lidského dramatu, které je v románu popsáno. Kniha *Příběhy od jezerního břehu*¹⁵ začíná vyprávěním o ministru Chungovi, který převzal vedení nad vojenskými záležitostmi a omylem vypustil 108 démonů. Tato legenda vysvětluje původ „108 statečných bojovníků“. *Příběhy Tří říší*¹⁶ začínají nebeským varováním před neštěstím a končí nevyhnutelným naplněním Boží vůle: „Záležitosti na zemi běží jako nekonečná řeka; osud, předpovězený nebem, sahá do nekonečna a všechno je jím odsouzeno k zániku.“ Jiné známé příběhy, jako např. *Román o Východním Čou*¹⁷ a *Úplný příběh Jüe Feje*¹⁸, všechny začínají podobnými legendami.

Romanopisci nepoužívají v těchto dílech mýty náhodou. Naopak, mýty jsou odrazem základní filozofie čínských intelektuálů o přírodě a lidech. Tyto romány měly hluboký vliv na čínské myšlení. Když je řeč o „spravedlivosti“, lidé si spíš vzpomenou na Kuan Jüa (160–219) ze *Tří říší* než na samotný význam slova. Připomenou si Jüüv smysl pro spravedlnost

15 *Příběhy od jezerního břehu* napsal ve 14. století Š' Naj-an. 108 mužů a žen v něm vytvoří skupinu zločinců z močálu. Intriky, dobrodružství, vraždy, válka a romantické příběhy jsou v něm napínavě vykresleny tradičním vyprávěcím stylem.

16 *Příběhy Tří říší* (nebo také *Romance o Třech královstvích*) je jedním z nejznámějších čínských románů. Sepsal jej Luo Kuan-čung (1330?–1400?) na základě historie období Tří říší (220–280). Popisuje komplikovaný a vypjatý zápas o trůn mezi třemi politickými silami v čele s Liou Pejem, Cchao Cchaem a Sun Čchüanem. Soustřeďuje se na velké vojenské talenty a odvážné vojenské strategie během tohoto období.

17 *Romanci o Východním Čou* původně napsal Jü Šao-jü za dynastie Ming, poté ho koncem téže dynastie zrevidoval a přepsal Feng Meng-lung a později ho během dynastie Čching znovu zrevidoval Cchaj Jüan-fang. Román pokrývá přes 500 let od období Jara a podzimu (770–476 př. n. l.) po období Válčících států (475–221 př. n. l.).

18 *Úplný příběh Jüe Feje* napsal Čchien Cchaj v dynastii Čching. Popisuje život Jüe Feje (1103–1142), jednoho z nejslavnějších generálů a národních hrdinů čínské historie z dynastie Jižní Sung. Generál Jüe Fej se vyznamenal v bitvách proti nájezdům národa Ťin ze severu. Byl obviněn ze zločinů, které nespáchal, poslán do vězení a popraven, protože ministr Čchin Chuej se pokoušel eliminovat bojující stranu. Jüe Fej byl později zbaven neodůvodněných podezření a na jeho památku byla postavena svatyně. Do jeho hrobky byly vyrobeny čtyři litinové sochy. S odhalenými hrudníky a rukama svázanými za zády klečí před hrobkou a reprezentují lidi, kteří byli zodpovědní za Jüe Fejovo zavraždění. Generál Jüe Fej se v čínské kultuře stal vzorem loajal-ty k vlasti.

ve vztahu k přátelům, který převýšil oblohu a dosáhl až do nebes; jeho neochvějnou věrnost svému nadřízenému Liou Pchejovi, díky které si získal respekt i u svých nepřátel; jeho statečnost, která vítězila v nejtěžších bitevních situacích, i jeho poslední porážku v bitvě u města Maj. Zejména si pak připomenou rozhovor, který Kuan Jü již v roli božstva vede se svým synem. Když mluvíme o „věrnosti“, lidé přirozeně pomyslí na Jüe Feje (1103–1141), vojenského velitele z dynastie Sung, který sloužil své zemi s bezvýhradnou poctivostí a loajalitou. A také samozřejmě na Ču-ke Lianga (181–234), ministerského předsedu státu Šu z období Tří říší, který „ze sebe dával vše, až dokud mu nepřestalo bít srdce“.

Autoři v těchto pestrých příbězích oslavují principy věrnosti a spravedlivosti v tradiční čínské kultuře. Abstraktní morální hodnoty, které obhajují, tak byly zhmotněny a ztělesněny v kulturním vyjádření.

Taoismus zdůrazňuje pravdivost, buddhismus soucit a konfucianismus si váží loajality, tolerance, dobroty a spravedlivosti. „Přestože se jejich formy odlišují, jejich cíl je stejný... Všechny inspirují lidi k tomu, aby se navrátili k dobrotě.“¹⁹ Toto jsou nejcennější aspekty tradiční čínské kultury, která je založena na víře v konfucianismus, buddhismus a taoismus.

Tradiční čínská kultura naučila lidi důležitým konceptům a principům, jako jsou nebe, Tao, Bůh, Buddha, osud, předurčenost, dobrota, spravedlivost, slušnost, moudrost, věrnost, upřímnost, stud, oddanost, úcta k rodičům, důstojnost a tak dále. Mnoho Číňanů je možná negramotných, přesto však znají tradiční divadelní hry a opery. Prostřednictvím těchto uměleckých forem se dozvěděli o tradičních morálních hodnotách. Tyto formy kultury byly při odevzdávání čínské tradice mimořádně důležité. Zničení tradičních čínských hodnot je přímým útokem ČKS na čínskou morálku a podkopává základy pro klid a harmonii ve společnosti.

ZHOUBNÁ KOMUNISTICKÁ TEORIE SE STAVÍ PROTI TRADIČNÍ KULTUŘE

„Filozofie“ komunistické strany je opakem původní, tradiční čínské kultury. Tradiční kultura uznává nebeské principy a jejich nadvládu; jak jednou řekl Konfucius: „Život a smrt jsou předurčeny a bohatství a posta-

¹⁹ Citát pochází ze *Sbírký sebraných taoistických spisů (Tao Cchang Ťi Jao)*, sestavené v dynastii Čching.

vení jsou dány nebem.²⁰ Buddhismus i taoismus věří v božské principy, cyklus života a smrti (reinkarnaci) a karmickou příčinnost dobra a zla. Na druhé straně komunistická strana nejenže vychází z ateismu, navíc se ještě divoce vzpírá Tau a útočí na nebeské principy. Konfucianismus si váží rodiny, ale *Komunistický manifest* jednoznačně požaduje její zrušení. Tradiční kultura odlišuje čínské od cizího, *Komunistický manifest* se zasazuje za zrušení národností. Kultura konfucianismu zdůrazňuje laskavost vůči ostatním, komunistická strana vyzývá k třídnímu boji. Konfucianismus staví na věrnosti panovníkovi a lásce k národu, *Komunistický manifest* mluví o odstranění národů.

Aby si komunistická strana v Číně získala a udržela moc, musela nejprve zasadit své nemorální myšlenky do čínské půdy. Mao Ce-tung vyhlásil: „Jestliže chceme svrhnout moc, musíme nejprve vytvořit propagandu a pracovat v oblasti ideologie.“²¹ ČKS si uvědomila, že drsná komunistická teorie, která je udržována zbraněmi, je ideologickým odpadem Západu a nemůže se postavit čínské historii staré 5 000 let. ČKS tedy musela úplně zničit tradiční kulturu, aby na politické jeviště Číny mohly nastoupit marxismus a leninismus.

TRADIČNÍ KULTURA JE PŘEKÁŽKOU PRO DIKTÁTORSTVÍ ČKS

Mao Ce-tung jednou výstižně řekl, že nenásleduje ani Tao, ani nebe.²² Tradiční čínská kultura byla pro ČKS, která chtěla vzdorovat Tau a zápasit s nebem, bezpochyby velikou překážkou.

Koncept věrnosti v tradiční čínské kultuře neznamená „slepu oddanost“. V očích lidí je císař „synem nebe“, které je nad ním. Císař nemůže mít vždy a ve všem pravdu. Proto bylo potřebné, aby ti, již mají vůči němu námitky, mohli na jeho nedostatky kdykoli poukázat. V čínských kronikách také historikové zaznamenávali všechna císařova slova a činy. Učení úředníci se mohli stát učiteli moudrých králů a chování císaře se posuzo-

20 Z Konfuciových *Hovorů*.

21 Z Maova projevu na 8. zasedání 10. plenární schůze ČKS.

22 Originální Maova slova v čínštině byla slovní hříčkou: Jsem jako mnich držící deštník – žádné Tao (nebo Fa, slovní hříčka pro „vlasy“) ani nebe (slovní hříčka pro „oblohu“).

valo konfuciánskými principy. Jestliže byl císař nemorální – neosvícený k Tau, lidé mohli povstat, aby ho svrhli. Z toho vycházel útok Čcheng-tchanga proti vládci Ťie nebo odstranění císaře Čoua králem Wu.²³ Tato povstání se nepovažovala za porušení věrnosti vůči Tau; namísto toho byla viděna jako nastolení Taa v zájmu nebe. Vezměme si například známého vojevůdce dynastie Sung, Wen Tchien-sianga (1236–1283). Když byl Wen zajat, odmítl se vzdát mongolským nájezdníkům, i přesto, že jej císař žádal, aby to udělal. Zachoval se tak proto, že jako následovník Konfuciova učení věřil, že: „Lidé mají nejvyšší důležitost, národ přichází jako druhý, jako poslední je panovník.“²⁴

Diktátorská ČKS tyto tradiční hodnoty nemohla v žádném případě přijmout. Chtěla kanonizovat své vlastní vůdce a šířit kult osobnosti, a tak nemohla dovolit dlouho udržovaným konceptům, jako jsou nebe, Tao a Bůh, aby ji řídily shora. ČKS si byla vědoma toho, že její skutky jsou podle měřítek tradiční kultury největšími a nejhoršími zločiny proti nebi a Tau. Věděla, že pokud by existovala tradiční kultura, lidé by nikdy neopěvovali ČKS jako „velkou, slavnou a správnou“. Učenci by v duchu Mencia pokračovali v tradici, „riskovali by život, aby napomínali panovníka“, „udržovali spravedlnost za cenu vlastního života“²⁵ a nadále kladli zájmy lidí nad zájmy vládců. Lidé by se nikdy nestali loutkami ČKS a ta by nemohla „sjednotit myšlení mas“.

Úcta k nebi, zemi a přírodě, zakořeněná v tradiční kultuře, se stala překážkou pro boj ČKS s přírodou v její snaze o „přeměnu nebe a země“. Tradiční kultura si váží lidského života a učí, že „s jakoukoli záležitostí týkající se lidského života se musí zacházet nanejvýš pečlivě“. Takové vnímání tvořilo samozřejmou překážku masovému vraždění organizovanému ČKS i její vládě teroru. Nejvyšší morální standard „nebeského Taa“, obsažený v tradiční kultuře, zasahovaly do manipulace s morálními principy, kterou prováděla ČKS. Aby strana mohla posílit vlastní nadvládu, učinila z tradiční kultury svého úhlavního nepřítele.

23 Ťie je jméno posledního vládce dynastie Sia (asi 2100–1600 př. n. l.) a Čou je jméno posledního vládce v dynastii Šang (asi 1600–1100 př. n. l.). Oba jsou známí jako tyraní.

24 Od Mencia.

25 Z velmi známého Menciova výroku: „Život, moje touha; spravedlnost, moje touha též. Jestliže nemohu mít obojí zároveň, budu bránit spravedlnost na úkor svého života.“

TRADIČNÍ KULTURA ZPOCHYBŇUJE OPRÁVNĚNOST VLÁDY ČKS

Tradiční čínská kultura věří v Boha a mandát nebes. Přijetí nebeského mandátu znamená, že vládcové musejí být moudří, následovat Tao a být v harmonii s osudem. Přijetí víry v Boha znamená přijetí skutečnosti, že moc nad lidmi zůstává v rukou nebes.

Princip vlády ČKS lze shrnout takto: „Od minulosti spějme zpátky, otroci, vzhůru k cílům svým! Již chví se světa základ vratký, my ničím nejsme, budme vším!“²⁶

ČKS podporuje historický materialismus a tvrdí, že komunismus je ráj na zemi a cestu k němu dláždí pionýři proletariátu, tedy komunistická strana. Víra v Boha tedy přímo zpochybňuje legitimitu vlády ČKS.

II. JAK KOMUNISTICKÁ STRANA NIČÍ TRADIČNÍ KULTURU

Všechno, co ČKS dělá, má politický cíl. Aby si získala, udržela a upevnila svou tyranii, ČKS musí nahradit lidskou povahu svými stranickými principy a tradiční kulturu nahradit kulturou „podvodu, zla a bojů“. Ničení starého a jeho nahrazování novým se týkalo věcí hmotných, jako byly historické památky a lokality či starodávné knihy, ale i věcí nehmotných – tradičních náhledů na morálku, život a svět. Dotklo se všech aspektů života lidí, včetně jejich činů, myšlenek a způsobu života. ČKS považuje povrchní a vyumělkované projevy kultury za její podstatu. Tu zachovává, zatímco pravou podstatu kultury a umění vydává za její povrchní fasádu. Strana udržuje vnější podobu tradic, přičemž však nahrazuje opravdovou tradici kulturou strany. Takto podvádí lidi i mezinárodní společenství iluzí, že „dále rozvíjí a následuje tradiční čínskou kulturu“.

SOUBĚŽNÉ NIČENÍ TŘÍ NÁBOŽENSTVÍ

Tradiční kultura je zakořeněna v konfucianismu, buddhismu a taoismu, a tak prvním krokem ČKS pro zničení tradiční kultury bylo odstraně-

²⁶ Z hymny Komunistické internacionály (přel. A. Macek a J. Skalák). Čínský překlad doslova znamená: „Nikdy neexistoval spasitel a nespoleháme se ani na Boha; lidského štěstí dosáhneme svými vlastními silami.“

ní projevů nebeských principů v lidském světě, což znamenalo vymýcení tří náboženství, která jim odpovídají.

Všechna hlavní náboženství, konfucianismus, buddhismus a taoismus, byla v různých historických obdobích utlačována. Například buddhismus zažil v minulosti čtyři velká pronásledování, která jsou známa z historie jako pronásledování „Tří Wuů a jednoho Cunga“ (pronásledování následovníků buddhismu čtyřmi čínskými císaři). Císař Tchaj-wu²⁷ z dynastie Severní Wej (386–534) a císař Wu-cung²⁸ z dynastie Tchang (618–907) se oba pokoušeli vykořenit buddhismus, aby taoismus získal převahu; císař Wu²⁹ z dynastie Severní Čou (557–581) se pokusil vymýtit buddhismus a taoismus, ale uctíval konfucianismus; císař Š'-cung³⁰ z pozdní dynastie Čou (951–960) se pokusil zničit buddhismus, aby použil sochy buddhů na ražení mincí, ale taoismu ani konfucianismu se nedotkl.

ČKS je jediným režimem v historii, který ničí všechna tři náboženství najednou.

Brzy poté, co se strana chopila vlády, začala ničit chrámy, pálit svatá písma a nutit buddhistické mnichy a mnišky, aby se vrátili k světskému životu. Nebyla o nic jemnější ani při ničení ostatních lokalit spjatých s náboženstvím. Koncem 60. let v Číně nezůstala takřka žádná náboženská místa. Kulturní revoluce přinesla ještě větší náboženskou a kulturní katastrofu při kampani „zahazování čtyř starých věcí“³¹ – tj. starých myšlenek, staré kultury, starých obyčejů a starých zvyklostí.

Například první buddhistický chrám v Číně byl chrám Bílého koně (chrám Paj Ma)³² postavený v rané dynastii Východní Chan (25–220 n. l.) při městě Luo-jang. Byl uznáván jako „kolébka buddhismu v Číně“ a „Zakladatelův dům“. Během „zahazování čtyř starých věcí“ nemohl ani on uniknout drancování.

„Nedaleko chrámu pracovala výrobní brigáda úderníků chrámu Bílého koně. Tajemník výboru strany vedl sedláky, aby ve jménu revoluce

27 Císař Tchaj-wu, dynastie Severní Wej, zvaný též Tchuo Tchao (424–452).

28 Císař Wu-cung, dynastie Tchang, zvaný též Li Jen (840–846).

29 Císař Wu, dynastie Severní Čou, zvaný též Ju Jung (561–579).

30 Císař Š'-cung, dynastie pozdní Čou, zvaný též Čchaj-žung (954–959).

31 Slogan používaný v 60. letech během kulturní revoluce v Číně.

32 Chrám Bílého koně, první buddhistický klášter v Číně, byl postaven v roce 68, jedenáctém roce Jung Pching, za dynastie Východní Chan (25–220).

vyplenili chrám. Více než 1 000 let staré hliněné sochy Osmnácti arhatů, které byly stvořeny v období dynastie Liao, byly zničeny; písmo Pej-jie³³, které do Číny přinesl významný indický mnich před 2 000 lety, bylo spáleno. Vzácný poklad, Nefritový kůň, byl rozbit na kusy. O několik let později chtěl kambodžský exilový král Norodom Sihanuk vzdát úctu chrámu Bílého koně. Čou En-laj, tehdejší čínský předseda vlády, v rychlosti nařídil, aby byla do Luo-jangu přepravena písmo (Pej-jie) z císařského paláce v Pekingu a sochy Osmnácti arhatů vyrobené v období dynastie Čching z chrámu Azurových oblaků (chrám Pi-jün), který se nachází v parku Siang-šan³⁴ v Pekingu. Touto falešnou náhradou ČKS „vyřešila“ diplomatický problém.³⁵

Kulturní revoluce začala v květnu 1966. Tato revoluce spočívala ve „zrevolucionizování“ čínské kultury velmi ničivým způsobem. Od srpna 1966 zachvátil zuřivý oheň „zahazování čtyř starých věcí“ celou Čínu. Buddhistické a taoistické chrámy, buddhistické sochy, historicky významná místa, místa oplývající přírodními krásami, kaligrafie, obrazy a starožitnosti, všechny byly prohlášeny za pozůstatky „feudalismu, kapitalismu a revisionismu“ a staly se hlavními cíli ničení Rudých gard³⁶. Vezměme za příklad sochy buddhů; v reliéfu Letního paláce³⁷ na vrcholu kopce Dlouhověkosti v Pekingu je přibližně 1 000 barevně glazovaných soch buddhů. Při kampani „zahazování čtyř starých věcí“ byly všechny poškozeny. Žádná z nich už nemá všech pět smyslových orgánů.

Hlavní město dopadlo takto a podobně na tom byl i zbytek země. Neunikla tomu dokonce ani sídla vzdálená od osídlených oblastí.

33 V jazyce Taj se písmo Pej-jie vyslovuje jako Tchan-lan. Pej-jie je subtropická rostlina, která patří do rodiny palm. Je to druh stromu se silnými listy, které jsou odolné vůči molům a velmi pomalu vysychají. V dávných dobách, když ještě nebyl vynalezen papír, předchůdci Taj tiskli znaky nebo články na listy. Znaky vyryté v listech se nazývají korespondenci Pej-jie a písmo na nich Tchan-lanem (písmem Pej-jie).

34 Park Siang-šan, také nazývaný park Vonných kopců, se nachází 28 kilometrů severozápadně od centra Pekingu. Byl zřízen v roce 1186 za dynastie Ťin a stal se letním sídlem císařských rodin za dynastií Jüan, Ming a Čching.

35 Převzato z: *Kolik kulturních relikvií bylo spáleno* od Ting Šua.

36 Rudé gardy se vztahují na civilisty, kteří byli hlavními vykonavateli kulturní revoluce. Většinu z nich tvořili patnáctiletí mladíci.

37 Letní palác se nachází 15 kilometrů od Pekingu a je největší a nejlépe zachovanou královskou zahradou v Číně. Má více než 800letou historii.

„V oblasti Taj, provincie Šan-si, se nachází chrám Tchien-tchaj. Byl postaven v období Tchaj-jen během dynastie Severní Wej před šestnácti sty lety a byly v něm vzácné sochy a fresky. Přestože se nacházel na úbočí dost vzdáleném od sídla provincie, lidé, kteří se zúčastnili ,zahazování čtyř starých věcí', nedbali na překážky a úplně odtud odstranili všechny sochy a fresky. Chrám Lou-kuan³⁸, kde jednou vyučoval Lao-c' a kde před dvěma a půl tisíci lety zanechal svůj slavný *Tao-te-ting*, se nachází v oblasti Čou-č', provincie Ša-an-si. V okolí 10 li³⁹ od pódia, kde vyučoval Lao-c', je přes 50 historických míst, včetně chrámu Úcty mudrci (Cung-šeng Kung), který postavil Tchang Kao-cu Li Jüan⁴⁰, aby před více než třinácti stoletími prokázal Lao-c'emu svou úctu. Chrám Lou-kuan i jiná historická místa byla zničena a všichni taoističtí kněží byli přinuceni odejít. Podle *Taoistického kánonu*, jakmile se člověk stane taoistickým knězem, nemůže si už nikdy holit vousy ani stříhat vlasy. Taoističtí kněží byli přinuceni, aby si dali ostříhat vlasy, svlékli taoistické roucho a stali se členy lidových komun⁴¹. Někteří si vzali za ženy dcery místních rolníků a stali se jejich zeti. Na posvátných taoistických místech na hoře Lao-šan v provincii Šan-tung byly zničeny a spáleny chrám Nejvyššího klidu, chrám Nejvyšší jasnosti, chrám Nejřednější jasnosti, chrám Tou-mu, ženský klášter Chua-jen, chrám Ning-čen, chrám Kuan Jü, sochy bohů, posvátné nádoby, svitky buddhistických sůter, kulturní relikvie a památné tabule v chrámech. Chrám literatury v provincii Ťi-lin je jedním ze čtyř známých Konfuciových chrámů v Číně. Během ,zahazování čtyř starých věcí' byl vážně poškozen.“⁴²

38 Chrám Lou-kuan je známou taoistickou svatyní v Číně a je uctíván jako „první země blahoslavených pod nebem“. Chrám se nachází na úbočí severně od hor Čung-nan, 15 kilometrů jihovýchodně od oblasti Čou-č' a 70 kilometrů od města Si-an.

39 Li je čínská jednotka délky (1 li = 0,5 km).

40 Císař Kao-cu z dynastie Tchang, zvaný též Li Jüan (618–626).

41 Lidové komuny byly původně nejvyšší ze tří administrativních úrovní ve vesnických oblastech v letech 1958 až cca 1982, kdy je nahradily obce. Komuny, největší kolektivní jednotky, byly rozděleny na výrobní brigády a výrobní týmy. Měly vládní, politické a ekonomické funkce.

42 Převzato z: *Kolik kulturních relikvií bylo spáleno* od Ting Šua.

NEOBVYKLÝ ZPŮSOB NIČENÍ NÁBOŽENSTVÍ

Lenin jednou řekl: „Nejjednodušší způsob, jak se zmocnit pevnosti, je zevnitř.“ Jako dědicové marxismu-leninismu tomu funkcionáři ČKS přirozeně a bez pochybností porozuměli.

V mahájánové *Maháparinirvána sútre*⁴³ Buddha Šákjamuni předpověděl, že po jeho nirváně se démoni reinkarnují jako mniši, mnišky a laičtí buddhisté, aby rozvraceli jeho Dharmu. Samozřejmě, nemůžeme přesně ověřit to, o čem Buddha Šákjamuni mluvil; ČKS však skutečně začala buddhismus rozvracet vytvořením „spojených sil“ s některými buddhisty. Dokonce vyslali několik tajných členů komunistické strany, aby přímo pronikali do náboženství a rozvraceli je zevnitř. Na kritickém setkání během kulturní revoluce se někdo ptal Čao Pchu-čchua, tehdejšího místopředsedy Čínské buddhistické asociace: „Jste členem komunistické strany, proč věříte v buddhismus?“

Buddha Šákjamuni dosáhl úplného osvícení skrze „přikázání, vytržení a moudrost“. Předtím, než dosáhl nirvány, učil své učedníky: „Udržujte přikázání a dohlížejte na ně. Neopusťte je, ani je neporušujte.“ Varoval také: „Lidé, kteří porušují přikázání, se protiví nebi, drakům, duchům a božstvům. Jejich zlá pověst se šíří široko daleko... Když jejich životy skončí, budou za svoji karmu trpět v pekle a postihne je neúprosný zánik. Poté se dostanou ven. Budou nadále trpět tak, že budou mít těla hladových duchů a zvířat. Budou v tomto kruhu trpět nekonečně a nebude pro ně úniku.“⁴⁴

Politici buddhističtí mniši tato Buddhova varování neposlouchali. V roce 1952 ČKS poslala své zástupce, aby se zúčastnili inauguračního zasedání Čínské buddhistické asociace. Na zasedání mnoho buddhistů z asociace navrhlo opustit Buddhova přikázání. Vyhlašovali, že buddhistická kázeň způsobila smrt mnoha mladých mužů a žen. Někteří lidé dokonce zastávali takzvanou „svobodu náboženství – mniši a mnišky by se měli ženit a vdávat, svobodně pít alkohol a jíst maso a do této svobody

43 Mahájánová *Maháparinirvána sútra* se považuje za poslední Buddhovu mahájánovou sútru, kterou předal v poslední den svého pozemského života. Píše se v ní, že tvoří základní podstatu všech mahájánových sútér.

44 Neoficiální překlad. Z *Taisho Tripitaky*, svazek T01, č. 7, mahájánová *Maháparinirvána sútra*.

by nikdo neměl zasahovat“. V této době byl na zasedání také mistr Sü-jün a viděl, že buddhismu v Číně hrozí zánik. Vystoupil, aby odporoval návrhům a apeloval za zachování buddhistických příkázání a náležitosti ošacení. Mistr Sü-jün byl poté označen za „kontrarevolucionáře“, uvězněn v opatské místnosti a byla mu odeprána potrava a pití. Nesměl z místnosti vyjít ani na toaletu. Bylo mu řečeno, aby odevzdal své zlato, stříbro a střelné zbraně. Když Sü-jün odpověděl, že nic z toho nemá, krutě ho zbili. Při bití mu prorazili lebku, která silně krvácela, a zlámali mu žebra. Vojenská policie ho shodila z postele na zem. V té době měl Sü-jün už 112 let. Když policisté další den přišli a viděli, že Sü-jün nezemřel, začali jej znovu krutě bít.

Čínská buddhistická asociace, která byla založena v roce 1952, a Čínská taoistická asociace založená v roce 1957 obě jasně deklarovaly ve svých stanovách, že budou „následovat vedení Lidové vlády“. Ve skutečnosti byly pod vedením ateistické ČKS. Obě asociace se zavázaly, že se budou aktivně zúčastňovat výroby a budování a naplňovat politiku vlády. Byly úplně přeměněny na světské organizace. Buddhisté a taoisté, kteří zůstali oddáni příkázáním, byli označeni za kontrarevolucionáře nebo za členy pověřivých sekt a tajných společenstev. Pod revolučním sloganem „očistění buddhistů a taoistů“ byli uvězněni a přinuceni se „reformovat pomocí těžké práce“, nebo byli dokonce popraveni. Ani náboženství, která se rozšířila ze Západu, jako křesťanství a katolicismus, nebyla ušetřena.

„Na základě statistiky uvedené v knize *Jak Čínská komunistická strana pronásleduje křesťany*, která byla publikována v roce 1958, jen dokumenty, které byly zveřejněny, odhalily, že z duchovních, označených za „statkáře“ nebo „místní tyrany“, bylo 8 840 zabito a 39 200 bylo posláno do pracovních táborů; z těch, kteří byli obviněni jako „kontrarevolucionáři“, bylo 2 450 zabito a 24 800 bylo posláno do pracovních táborů.“⁴⁵

Náboženství jsou pro lidstvo cestou, jak se odpoutat od světského života a zušlechťovat se. Zdůrazňují existenci „druhého břehu“ (břehu dokonalého osvětlení) a „nebe“. Šákjamuni se narodil jako indický princ. Aby našel mukti⁴⁶, stav, ve kterém může člověk získat klid mysli, vyšší moud-

45 *Teorie a praxe při potlačování náboženství Čínskou komunistickou stranou* od Paj Č'a. Čínský text: <http://www.dajiyuan.com/gb/3/4/15/n300731.htm>.

46 Mukti lze přeložit jako „uvolnění, osvobození, opuštění, vyproštění“; vytržení se z pout a osvobození se z cyklu převtělování, karmy, iluze a utrpení; označuje nirvánu a také svobodu získanou v dhyaně (meditaci). Je to vymanění se ze samsáry (cyklu

rost, úplné osvícení a nirvánu⁴⁷, vzdal se svého trůnu a šel do zalesněných hor, aby se usilovně kultivoval. Předtím, než se Ježíš stal osvíceným, ďábel ho přenesl na vrchol hory a ukázal mu všechna království na světě v jejich nádheře. Potom ďábel řekl: „Jestliže se mi pokloníš a budeš mě uctívat, dám ti všechny tyto věci.“ Ježíše to nezlákalo. Avšak političtí mniši a pastoři, kteří zformovali společnou frontu s ČKS, vytvořili řadu podvodů a lží, jako například „buddhismus lidského světa“, „náboženství je pravda, stejně jako socialismus“ a „není žádný rozpor mezi tímto a druhým břehem“. Vyzývali buddhisty a taoisty, aby vyhledávali štěstí, slávu, nádheru, bohatství a pocty v tomto životě, aby měnili náboženské doktríny a jejich význam.

Buddhismus zakazuje zabíjení. ČKS během „potlačení kontrarevolucionářů“⁴⁸ zabíjela lidi jako mouchy. Političtí mniši si potom vymysleli omluvu, že „zabíjení kontrarevolucionářů je projevem ještě většího soucitu“. Během války s USA⁴⁹ byli mniši posíláni přímo do prvních linií, aby zabíjeli nepřátelské vojáky.

Vezměme si křesťanství jako druhý příklad. V roce 1950 Wu Jao-cung vytvořil církev „Trojí soběstačnosti“, která následovala principy vlastní správy, vlastní podpory a vlastní propagace. Vyhlášoval, že se tato církev odtrhne od „imperialismu“ a aktivně se připojí k „válce proti agresi USA a na pomoc Koreji“. Jeho dobrý přítel byl uvězněn na víc než 20 let za to, že se nechtěl připojit ke „Trojí soběstačnosti“. Ve vazbě trpěl všemožným mučením a ponižováním. Když se zeptal Wu Jao-cunga: „Jak se díváš na zázraky, které vykonal Ježíš?“ Wu odpověděl: „Všechny jsem je zavrhl.“

Neuznávání zázraků, které vykonal Ježíš, je stejné jako neuznávání Ježíšova nebe. Může být člověk pokládán za křesťana, jestliže neuznává

reinkarnací).

47 Nirvána (v buddhismu a hinduismu) je stav blaženého klidu a harmonie mimo utrpení a city individuální existence; stav jednoty s věčným duchem.

48 Kampaň na potlačení kontrarevolucionářů krutě zacházela s mnohými bývalými vůdci tajných společenství, náboženských sdružení a Kuomintangem (KMT). Byla zahájena počátkem roku 1951. Podle vlastních údajů ČKS byly do roku 1952 zavražděny 2 000 000 lidí. Skutečné číslo může být ještě vyšší.

49 „Válka proti agresi USA a na pomoc Koreji“, jak ji nazývá ČKS, vypukla v roce 1950. Byla první válkou, kterou ČKS vedla hned poté, co založila Čínskou lidovou republiku. Je spíše známa jako korejská válka.

nebe, do kterého vystoupil Ježíš? Avšak zakladatel církve „Trojí soběstačnosti“ Wu Jao-cung se stal členem stálého výboru politické rady. Když vstoupil do Paláce lidu, musel úplně zapomenout na Ježíšova slova: „Miluj Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí. To je první a největší přikázání.“ (*Matouš, 22:37-38*). „Dejte tedy císaři, co je císařovo, a Bohu, co je Boží.“ (*Matouš, 22:21*).

„Čínská komunistická strana zkonfiskovala chrámový majetek, přinutila mnichy a mnišky studovat marxismus-leninismus a dokonce je nutila pracovat. Například v provincii Če-tiang, ve městě Ning-po, byla zřízena „buddhistická dílna“, kde bylo donuceno pracovat více než 25 000 mnichů a mnišek. Nejjabsurdnější je, že ČKS povzbuzovala mnichy a mnišky k tomu, aby se ženili a vdávaly, čímž rozkládala buddhismus. Uvedme další příklad. Těsně před průvodem, který se konal na Mezinárodní den žen 8. března 1951, nařídil Svaz žen města Čchang-ša v provincii Chu-nan všem mniškám v provincii, aby se během několika dnů vdaly. Mladí a silní mniši byli donuceni, aby se připojili k armádě, a byli posláni na bojiště, kde sloužili jako nabíječi děl.“⁵⁰

Mnohé náboženské skupiny v Číně se rozpadly během brutálního útlačku, který na ně ČKS vyvinula. Skutečná elita buddhismu a taoismu byla potlačena. Mezi těmi, kteří zbyli, se mnozí vrátili ke světskému životu a mnozí další byli tajnými členy komunistické strany, kteří si oblékali roucho, taoistický šat nebo pastorský dlouhý talár, aby narušili buddhistická přikázání, *Taoistický kánon* a *Bibli* a aby v těchto učeních hledali ospravedlnění pro hnutí ČKS.

NIČENÍ KULTURNÍCH POZŮSTATKŮ

Ničení kulturních pozůstatků je důležitou součástí vykořenění tradiční kultury, o které ČKS usilovala. Při „zahazování čtyř starých věcí“ bylo velmi mnoho starých knih, kaligrafií a obrazů, které byly ve sbírkách vzdělaných lidí (a mnohé existovaly jen v jednom exempláři), jednoduše spáleno nebo rozdrceno do papírového odpadu. Čang Po-fün měl rodinnou sbírku více než 10 000 knih. Vůdcové Rudé gardy je použili na oheň, který rozdělali, aby se zahřáli. To, co zůstalo, bylo posláno do papíren

50 *Teorie a praxe při potlačování náboženství Čínskou komunistickou stranou* od Paj Č'a. Čínský text: <http://www.dajiyuan.com/gb/3/4/15/n300731.htm>.

a rozdrveno na papírový odpad. Odborník na kaligrafii a adjustování obrazů Chung Čchiou-šeng byl znám jako „záračný doktor dávné kaligrafie a obrazů“. Adjustoval velmi mnoho mistrovských děl světového formátu, například scénérii nakreslenou Chuej-cungem⁵¹, císařem dynastie Sung, Su Tung-pchoův⁵² obraz bambusu nebo obrazy Wen Čeng-minga⁵³ a Tchang Po-chua⁵⁴. Během několika desítek let vytvořily stovky dávných kalografií a obrazů, které zachránil, prvotřídní národní sbírku. Kaligrafie a obrazy, které s velkými těžkostmi sesbíral, byly označeny jako „čtyři staré věci“ a vrženy do ohně. Když na tuto událost pan Chung později vzpomínal, v slzách řekl: „Více než 50 kilogramů kaligrafie a obrazů; trvalo velmi dlouhou dobu, než je spálili!“⁵⁵

*„Dokud světské záležitosti přicházejí a odcházejí,
Dávné, moderní, tam a zpět,
Řeky a hory jsou ve své slávě neměnné
A z této cestičky jsou stále vidět. ...“*

Kdyby si dnešní lidé v Číně stále pamatovali vlastní historii, asi by se cítili jinak při recitaci básně Meng Chao-žana⁵⁶. Znamé horské a říční historické památky byly zničeny a ztratily se v kampani „zahazování čtyř starých věcí“. Byl zničen nejen Pávilon orchidejí, ve kterém Wang Si-č' ⁵⁷ napsal slavnou *Předmluvu ke sbírce básní složených u Pavilonu orchidejí*⁵⁸, ale byl zničen i básníkův hrob. Zbourána byla Wu Čcheng-enova⁵⁹ rezidence v provincii Ťiang-su, Wu Ťing-c'ovo⁶⁰ bývalé sídlo v provincii An-chuej

51 Císař Chuej-cung z dynastie Sung, zvaný též Čao Ťi (1100–1126).

52 Su Tung-pcho (1036–1101), známý čínský básník z dynastie Sung.

53 Wen Čeng-ming (1470–1559), čínský malíř.

54 Tchang Po-chu (1470–1523), čínský učenec, malíř a básník dynastie Ming.

55 Převzato z: *Kolik kulturních relikvií bylo spáleno* od Ting Šua.

56 Meng Chao-žan (689–740), básník dynastie Tchang.

57 Wang Si-č' (321–379), nejznámější kaligraf v historii z dynastie Tchang.

58 Původní *Úvod k Lan Tching*, který údajně napsal Wang Si-č' na vrcholu své kaligrafické kariéry (když mu v roce 353 n. l. bylo 51 let), se všeobecně uznává za nejdůležitější dílo v dějinách čínské kaligrafie.

59 Wu Čcheng-en (1506?–1582?), čínský romanopisec a básník dynastie Ming.

60 Wu Ťing-c' (1698–1779), spisovatel dynastie Čching.

bylo zdemolováno, kamenná tabule, která nesla článek, ručně napsaný Su Tung-pchoem, s názvem *Pavilon starého opilého muže*⁶¹, byla „mladými revolucionáři“⁶² rozbita a znaky z ní byly seškrabány.

Základ čínské kultury byl děděn a shromažďován po několik tisíc let. Jakmile byl zničen, nedá se obnovit. ČKS ho agresivně ničila ve jménu „revoluce“. Když Číňané vzdychali nad Starým letním palácem, známým jako „palác paláců“, který vypálily spojené síly Velké Británie a Francie, nad monumentální prací *Encyklopedie Jung-le*⁶³, která byla zničena nájezdníky, mohli snad tušit, že destrukce způsobená stranou bude širší, déletrvajíc a úplnější než ničení způsobená jakýmikoli uzurpátory zvenčí?

NIČENÍ DUCHOVNÍ VÍRY

ČKS kromě destrukce fyzických forem náboženství a kultury také maximálně využila svou kapacitu, aby zničila duchovní identitu lidí formovanou vírou a kulturou.

Toto se týkalo například zacházení ČKS s etnickými vírami. ČKS považovala tradice muslimské skupiny Chuej za jednu ze „čtyř starých věcí“ – myšlenek, kultury, obyčejů a zvyklostí; proto přinutila etnickou skupinu Chuej jíst vepřové. Muslimští rolníci a mešity byli přinuceni chovat prasata a každá domácnost musela provincii každý rok dvě dodat. V mimořádně krutém incidentu přinutily Rudé gardy druhého nejvyššího tibetského žijícího Buddhu, pančenlámu, aby jedl lidské výkaly, přičemž tři mnichy z buddhistického chrámu Blaženosti v Cha-(r)-pinu, provincie Chej-lung-tiang, který je největším buddhistickým chrámem postaveným v moderní době (1921), přinutily držet plakát s nápisem „Do pekla se sůt-rami – jsou plné sraček“.

V roce 1971, po údajném neúspěšném pokusu o převrat namířeném proti Maovi, Lin Piao, zástupce předsedy Ústředního výboru ČKS, utekl z Číny. Zemřel při letecké havárii v mongolském Undurchanu a později byly v jeho pekingském sídle v Mao-ťia-wanu nalezeny některé konfucian-

61 Próza, kterou napsal Ou-jang Siou (1000–1072), jeden z „osmi velkých mistrů prózy dynastie Tchang a Sung“. Ou-jang Siou sám sebe nazýval „starý pijan“.

62 Jiný název pro Rudé gardy.

63 *Encyklopedie Jung-le* neboli *Jung-le Ta-tien* byla sestavena učenici dynastie Ming v roce 1403. Jde o největší a nejstarší encyklopedii na světě.

ské citáty. ČKS potom začala zuřivý boj „kritizování Lin Piaa a Konfucia“. Autor s pseudonymem Liang Siao⁶⁴ publikoval článek v *Rudém praporu*, čelním časopisu ČKS, nazvaný *Kdo je Konfucius?*, který popisoval Konfucia jako „blázna, který chtěl převrátit historii naruby“ a jako podvodného a vychytralého demagoga. Následovala celá série obrázků a písniček, které Konfucia očerňovaly.

Tímto způsobem byla zničena důstojnost i posvátnost náboženství a kultury.

NEKONEČNÁ DESTRUKCE

V dávné Číně si centrální vláda držela svoji moc pouze po úroveň kra-
jů – pod jejich úrovní si udržovaly autonomní vládu patriarchální rody. Takže vlny destrukce v čínské historii, jako pálení Konfuciových knih císařem Čchin Š' Chuangem⁶⁵ v dynastii Čchin (221–207 př. n. l.) nebo čtyři „kampaně na odstranění buddhismu“ mezi pátým a desátým stoletím, šly jen jedním směrem, tj. shora dolů, a neodstranily náboženství úplně. Konfuciova a buddhistická klasická díla a myšlenky přežívaly nadále v převážné většině společnosti. Oproti tomu bylo řízení společnosti ČKS o mnoho úplnější. Mladí studenti v pubertě, podněcováni ČKS, ničili v rámci národního hnutí „čtyři staré věci“ od kořene a se spontánním nadšením. Větve ČKS na vesnicích řídily společnost tak těsně, že hnutí ČKS na odstranění „čtyř starých věcí“ se nakonec dotklo každého občana země.

Někteří císaři čínské historie trestali lidi fyzickými tresty. ČKS zašla o mnoho dál tím, že demonizovala a svými útoky ničila to, co lidé považovali za nejkrásnější a nejposvátnější. Destrukce ducha může být často

64 „Liang Siao“ představuje skupinu tendenčních spisovatelů, mezi než patřil např. Čou I-liang. Když se zapojil do spisovatelské skupiny, vysloužil si anonymní dopis od starého přítele, který mluvil o „největší nestydatosti“.

65 Císař Čchin Š' Chuang (259–210 př. n. l.), zvaný též Jing Čeng, byl prvním císařem v historii sjednocené Číny. Standardizoval zákony, písemný jazyk, měnu, váhy a míry a přikázal postavit Velkou čínskou zeď. Všechna tato opatření měla ohromný a hluboký vliv na čínskou historii a kulturu. Přikázal spálit knihy různých škol, včetně knih konfucianismu a taoismu, a jednou dokonce nařídil zaživa pohřbít 460 konfuciánských učenců. Nechal si pro sebe vystavět obrovské mauzoleum a armáda terakotových bojovníků v jeho hrobce je známá jako osmý div světa.

o mnoho škodlivější a její následky mohou trvat ještě déle než samotná fyzická likvidace.

REFORMOVÁNÍ INTELEKTUÁLŮ

Čínské písmo ztělesňuje podstatu 5 000 let staré civilizace. Vnější formy jeho znaků, jejich výslovnost, idiomy a narážky, které obsahují, mají hluboké kulturní významy. ČKS nejenže je zjednodušila, ale pokusila se je i nahradit latinkou psaným pchin-jinem, který by odstranil celou kulturní tradici čínských znaků a nezměrně bohatého jazyka. Plán nahrazení ztroskotál, čímž čínský jazyk ušetřil dalšího poškozování. Čínští intelektuálové jako dědicové tradiční kultury však takové štěstí neměli a zničení neunikli.

Před rokem 1949 byly v Číně dva miliony intelektuálů. Přestože někteří studovali v západních zemích, i tak v sobě nesli některé Konfuciovy myšlenky. ČKS nikdy nepolevila ve tvrdé a sevržené kontrole intelektuálů, protože ti vzešli z tradičních aristokratických, učených kruhů a jejich myšlení hrálo důležitou roli při utváření názorů běžných lidí.

V září 1951 ČKS začala široké „hnutí reformy myšlenek“, které bylo zahájeno mezi intelektuály Pekingské univerzity. Po všech intelektuálech se požadovalo, aby zakládali hnutí, ve kterých by se přiznali ke svým historickým „chybám“ a očistili se od kontrarevolučních elementů.

Mao Ce-tung nikdy neměl rád intelektuály. Jednou řekl: „Oni (intelektuálové) by si měli být vědomi toho, že ve skutečnosti je mnoho takzvaných intelektuálů relativně řečeno dost nevzdělaných a dělníci a rolníci někdy vědí více než oni.“⁶⁶ „V porovnání s dělníky a sedláky jsou nereformovaní intelektuálové nečistí a podle poslední analýzy jsou nejčistějšími lidmi právě dělníci a rolníci, přestože jejich ruce byly špinavé a jejich nohy umazané od kravského hnoje...“⁶⁷

Pronásledování intelektuálů začalo různými formami obvinění, od kritiky Wu Sūna⁶⁸ v roce 1951 za „financování škol vyžebřanými penězi“,

66 Z Maova „Napravme styl práce strany“ (1942).

67 Z Maových „Proslovů na Jenanském fóru o literatuře a umění“ (1942).

68 Wu Sün (1838–1896), původně Wu Čchi, se narodil ve městě Tchang-i v kraji Šan-tung. Otce ztratil v mladém věku a jeho rodina žila v chudobě. Musel žebrať o jídlo, aby nakrmil svoji matku, a stal se známým jako žebřák z úcty k rodičům. Když jeho

až po osobní útok Mao Ce-tunga v roce 1955 na spisovatele Chu Fenga jako na kontrarevolucionáře. Na začátku nebyli intelektuálové označeni za reakční třídu, ale v roce 1957, poté, co se několik náboženských skupin poddalo „sjednocené frontě“, ČKS mohla zaměřit svoji pozornost na intelektuály. Tak byla spuštěna „antipravičácká“ kampaň.

V únoru 1957, pod heslem „Nechejme sto květů kvést a sto názorových škol zápasit“, ČKS vyzvala intelektuály, aby vyjádřili svoje návrhy a kritizovali stranu. Vláda slíbila, že za to nebudou potrestáni. Intelektuálové nesouhlasili s útlakem „kontrarevolucionářů“ (v letech 1950–1953), čistkami na jejich odstranění (1955–1957)⁶⁹ a totalitní formou vlády, která zahrnovala velké změny v oblastech, kterým ČKS nerozuměla, jako věda, filozofie, kultura a umění. Tentokrát si však mysleli, že ČKS se náhle otevřela a stala se více tolerantní. Neváhali a vyslovili své skutečné názory a jejich kritika byla čím dál intenzivnější.

Dokonce i dnes si mnoho lidí stále myslí, že Mao Ce-tung začal napadat intelektuály proto, že přestal mít trpělivost s jejich přílišnou kritikou. Pravda je však úplně jiná.

15. května 1957 napsal Mao Ce-tung článek nazvaný *Situace se mění* a nechal jej kolovat mezi staršími funkcionáři ČKS. Článek uváděl: „Nedávno se mnoho pravičáků chovalo divoce. Jsou to antikomunisté, kteří chtějí rozbouřit tajfun sedmého stupně a svrhnout komunistickou stranu.“ Potom se zničehonic probudili ti funkcionáři, kteří byli vůči kampani „Nechejme sto květů kvést a sto názorových škol zápasit“ doposavad lhostejní. Čang Po-ťün, zástupce vedoucího Demokratické ligy a vedoucí Ústředního organizačního oddělení ČKS se brzy stal jednou z obětí této kampaně. Čangova dcera o tom vypráví ve svých pamětech *Minulost nezmizí jako dým*:

Li Wej-chan, vedoucí Oddělení jednotné fronty ČKS, zavolal osobně Čang Po-ťüna a pozval ho na setkání, kde diskutovali o tom, jak napravit ČKS. Čang seděl na pohovce v první řadě a protože nevěděl, že je to léčka, vyjádřil svou kritiku vůči ČKS. Čangova dcera k tomu říká: „Li Wej-chan

matka zemřela, žebrání se stalo jeho jediným prostředkem k živobytí. Za peníze, které získal žebráním, zřídil bezplatné školy.

69 Toto se vztahuje na hnutí na potlačení kontrarevolucionářů během let 1950–1953 a následné čistky během let 1955–1957.

vypadal uvolněně. Čang si myslel, že Li souhlasí s tím, co řekl. Nevěděl, že Li se ve skutečnosti raduje, že jeho kořist padla do pasti.“ Po tomto setkání byl Čang označen za pravičáka číslo jedna.

Můžeme citovat názvy některých vystoupení a projevů intelektuálů v roce 1957. Všechny předkládaly kritiku a návrhy na zlepšení společenského řádu: Čang Po-tünův „Institut politického plánování“, 21. května; Lung Jünovy „Absurdní protisovětské názory“, 22. května; Luo Lung-tiho „Nápravný výbor“, 22. května; Lin Si-lingův projev o „Kritice feudalistického socialismu ČKS“ na Pekingské univerzitě, 30. května; Wu Cu-kuangovo „Strana by měla přestat vést umění“ z 31. května a Čchu An-pchingův „Strana dominuje světu“ z 1. června. Zúčastnění byli vyzváni, aby přednesli tyto návrhy a projevy, přičemž Mao Ce-tung si už brousil svůj řeznický nůž.

Jak se dalo očekávat, všichni tito intelektuálové byli určeni k likvidaci. Po celé Číně bylo více než 550 000 intelektuálů označeno za pravičáky a pronásledováno.

Čínská tradice říká, že „učence lze zabít, ale nemohou být ponižováni“. ČKS byla schopna uvalit na intelektuály nejhorší ponižení tím, že jim vzala možnost žít se svou prací, a vznášela obvinění i proti jejich rodinám, jestliže toto ponižení nepřijali. Mnoho intelektuálů se vzdalo, někteří z nich svalili vinu na jiné, aby se zachránili. Ti, co se ponižení nepodvolili, byli odstraněni – posloužili jako odstrašující příklad pro ostatní.

Tradiční „třída učenců“ – vyslanců a zástupců společenské morálky, byla vyhlazena.

Mao Ce-tung své úspěchy hrdě komentoval: „Čím se může pyšnit císař Čchin Š'-chuang? On zabil jen 460 konfuciánských učenců, my pohřbili 46 000 intelektuálů. Při potlačování kontrarevoluce – neodstranili jsme snad i některé kontrarevoluční intelektuály? Mluvil jsem s některými prodemokratickými aktivisty, kteří nás obvinili z toho, že se chováme jako císař Čchin Š'-chuang. Řekl jsem jim, že nemají pravdu. Převýšili jsme ho stokrát.“⁷⁰

Mao se skutečně postaral o víc než o pouhé zabíjení intelektuálů. Zničil jejich mysl i srdce.

70 Čchien Po-čcheng, *Orientální kultura*, čtvrté vydání (2000).

STRANA VYTVÁŘÍ DOJEM, ŽE TRADICE JSOU UDRŽOVÁNY, ZBYLA Z NICH VŠAK JEN PRAZDNÁ SKOŘÁPKA

Poté, co ČKS začala s ekonomickou reformou a politikou otevřených dveří, renovovalo se mnoho kostelů, jakož i buddhistických a taoistických chrámů. Pořádaly se také chrámové festivaly v Číně i kulturní festivaly mimo ni. Toto byla poslední snaha ČKS využít a zničit pozůstatky tradiční kultury. Na jedné straně to ČKS dělala, aby uspokojila vrozenou lidskou dobrotu, která stále v lidech existuje. Tato dobrota překáží „stranické kultuře“ a nakonec povede k její destrukci. Na druhé straně ČKS nanáší tradiční kulturu jako kosmetickou fasádu na svou skutečnou tvář a zakrývá tak svou zlou povahu podvodů, násilí a zla.

Základem kultury je její vnitřní morální význam, její povrchové formy mají jen zábavní hodnotu. ČKS obnovila povrchní formy kultury, které poskytují lidem zábavu, aby zakryla svůj cíl – zničit morálku. Bez ohledu na to, kolik výstav umění a kaligrafie ČKS zorganizovala, kolik kulturních festivalů s tanci draka a lva uspořádala, kolik festivalů hojnosti na svém území přivítala, kolik klasické architektury zrenovovala, strana jednoduše obnovuje povrchní formy, ale ne vnitřní význam kultury. ČKS podporuje kulturní výstavy uvnitř Číny i mimo ni v podstatě jen za účelem udržení své politické moci.

Vezměme si například chrámy. Mají být místy, kde se lidé zušlechťují. Ráno zde naslouchají zvonům a při západu slunce zvuku bubnů, a ve světle olejových lamp tu vzdávají Buddhovi svou úctu. Lidé v běžné lidské společnosti se sem mohou přijít zpovídat a přinášet oběť. Při zušlechťování je mimořádně zdůrazňováno čisté srdce, které o nic neusiluje. Zpověď a uctívání bohů vyžadují vážné a slavnostní prostředí. Tato místa však byla kvůli ekonomickému zisku přeměněna na známá turistická místa. Mezi lidmi, kteří navštěvují chrámy, kolik z nich do chrámů vstupuje poté, co se vykoupalo a převléklo, aby se očistilo? Kolik z nich tam skutečně přichází s upřímným a uctivým srdcem vůči Buddhovi, aby rozjímali nad svými chybami?

Obnovení vnějšího vzhledu, ale zničení vnitřního významu tradiční kultury je taktika, kterou ČKS přijala, aby popletla lidi. Ať už jde o buddhismus, jiná náboženství nebo kulturní formy z nich odvozené, ČKS je svévolně degraduje, aby dosáhla svých cílů.

III. KULTURA STRANY

Zatímco ČKS ničila tradiční polobožskou kulturu, potichu vytvářela svou vlastní kulturu pomocí neustálých politických hnutí. Kultura strany přeměnila starší generaci, otrávil tu mladší a měla dopad také na děti. Její vliv je nesmírně hluboký a široký. I když se mnoho lidí pokusilo odhalit zlo ČKS, nemohli postupovat jinak, než soudit dobré a zlé způsobem analyzování a slovníkem vytvořeným ČKS, který nutně nesl otisk stranické kultury.

Kultura strany nejenže zdělila a prohloubila zlo zahraniční marxisticko-leninské kultury, ale také šikovně zkombinovala všechny negativní prvky z tisíců let čínské kultury s násilnou revolucí a filozofií boje ze stranické propagandy. Tyto negativní prvky zahrnovaly vnitřní boje na dvoře panovníka a konspiraci, vytváření klik a vyhledávání sobeckých zájmů, různé druhy politických podvodů, které působily lidem utrpení, a přivlastnění si zdání kultury, přičemž nahradila její obsah. Během bojů ČKS o přežití byl v posledních dekadách obohacen, pěstován a rozvíjen její charakter podvodu, zkaženosti a násilí.

Skutečnou povahou stranické kultury jsou despotismus a diktatura. Kultura slouží straně v politických a třídních bojích. Z následujících čtyř aspektů je snadné pochopit, jakým způsobem ČKS vytváří „humanistické“ prostředí teroru a despotismu.

ASPEKT DOMINANCE A KONTROLY

A. Kultura izolace

Kultura komunismu je izolovaným monopolem bez svobody myšlenek, projevu, shromažďování nebo víry. Mechanismy stranické nadvlády jsou velmi podobné hydraulickému systému – spoléhá se na vysoký tlak a izolované prostředí, aby si udržela kontrolu. Dokonce i malý únik tlaku by mohl způsobit kolaps systému. Strana například odmítla rozhovory se studenty během incidentu 4. června⁷¹ z obavy, že jakmile by se tlak snížil,

⁷¹ Incident 4. června byl výsledkem řady národních protestů v Číně, které probíhaly od 15. dubna 1989 do 4. června 1989. Jejich centrem bylo náměstí Tchien-an-men v Pekingu. Vrcholem protestů bylo zabránění náměstí studenty z univerzit a vysokých škol, kteří žádali demokratické reformy. Lidová osvobozená armáda 4. června zasáhla, aby uvolnila náměstí od demonstrantů, a mnoho protestujících bylo zabito

dělníci, rolníci, intelektuálové a armáda by také požadovali dialog. Následně by se celá Čína pohnula směrem k demokracii a diktatura jedné strany by byla ohrožena. Proto se raději rozhodli spáchat vraždu, než aby vyhověli požadavkům studentů. Současná blokáda internetu je shodnou taktikou. ČKS ji používá, aby lidem zabránila v přístupu k informacím.

B. Kultura teroru

Během uplynulých 55 let používala ČKS teror, aby potlačila myšlení Číňanů. Přinutila je, aby se jí podřídili, ovládla je bičí a řeznickými noži – lidé nikdy nevěděli, kdy na ně dopadnou neočekávané pohromy. Lid žijící ve strachu se stal poslušným. Bojovníci za demokracii, nezávislí myslitelé, skeptici uvnitř systému [ČKS] a členové rozličných duchovních skupin se stali cíli komunistického teroru a byli popravováni pro výstrahu veřejnosti. Strana potlačila všechnu opozici hned v zárodku.

C. Kultura centralizovaného řízení

Existují různé vládní organizace a administrativní systémy pro registraci domácností, výbory sousedského dozoru a různé úrovně výborů strany. Na úrovni podniků jsou ustaveny místní stranické organizace. Svou stranickou organizaci má i každá vesnice, přičemž členové strany a svazáci mají své pravidelné aktivity. Zde je několik ukázek sloganů, které strana uvedla do oběhu: „Střežte svoje dveře a dávejte pozor na své lidi“, „Nedovolte lidem apelovat“, „Systém vám uložil povinnosti a dohlédne na jejich splnění – každý za ně ponese svou odpovědnost. Udržujte pevně vládu. Dbejte na disciplínu a nařízení a zabezpečte 24hodinový nepřetržitý, preventivní dozor“, „Úřad 610⁷² bude vytvářet dozorčí výbory a v náhodných intervalech kontrolovat a monitorovat aktivity každého regionu a všech pracovišť“. Existuje také Výbor plánovaného rodičovství, který násilně kontroluje a „řídí“ porodnost.

D. Kultura kolektivní odpovědnosti

ČKS zcela popírá principy právního státu, které jsou uplatňovány v moderní společnosti, a propaguje politiku rozšiřování odpovědnosti za

nebo zraněno střelbou z automatických zbraní.

72 Úřad speciálně zřízený na pronásledování Falun Gongu s absolutní mocí nad každou úrovní administrace uvnitř strany a nad všemi politickými a soudními systémy.

činy jednotlivců na jejich rodinné příslušníky a blízké okolí. Strana použila absolutní moc, aby potrestala příbuzné těch, kteří byli označeni za „statkáře“, „boháče“, „reakcionáře“, „zlé elementy“ a „pravičáky“, a používá teorii „třídního původu“.

Aby brzdila apely praktikujících Falun Gongu, strana vyhlašuje, že „vyšetří a určí zodpovědnost vedoucích představitelů, kteří udělali chybu ve svých povinnostech, neprovedli adekvátní opatření a způsobili, že praktikující Falun Gongu chodí do Pekingu a podněcují problémy. Budou veřejně pokáráni a vyžaduje-li to situace, disciplinárně potrestáni“. „Jestliže jeden člověk praktikuje Falun Gong, každý člen rodiny bude propuštěn ze zaměstnání.“ „Jestliže jeden zaměstnanec praktikuje Falun Gong, pozastaví se prémie všem zaměstnancům v celé firmě.“

ČKS také spustila diskriminační politiku, která označila děti jako „ty, které mohou být vychovány a transformovány“ a „děti z pěti černých tříd“ (velkostatkáři, bohatí rolníci, reakcionáři, zlé elementy a pravičáci). ČKS vyžaduje podrobení se straně a „kladení poctivosti nad věrnost rodině“. Aby zabezpečili realizaci této politiky, byly zřízeny systémy jako personální a organizační registrační systém a dočasný přesídlovací systém. Lidé byli podporováni v tom, aby obviňovali jiné, a odměňováni za podporu strany.

ASPEKTY PROPAGANDY

A. *Kultura jednoho hlasu*

Během kulturní revoluce byla Čína zaplněna slogany jako „Nejvyšší pokyny“, „Jedna (Maova) věta má váhu desítky tisíc vět, každá je úplnou pravdou“ apod. Všechna média byla vyburcována, aby pěla chválu a kolektivně mluvila ve prospěch strany. Když bylo potřeba, byli vyzváni vedoucí funkcionáři, zástupci armády, dělníků, svazáků a ženských organizací, aby straně vyjádřili svou podporu. Touto zkouškou musel projít každý.

B. *Kultura šíření násilí*

Šíření násilí je další charakteristikou kultury strany. Mao Ce-tung jednou řekl: „Žije tu 800 milionů lidí, jak by to mohlo fungovat bez boje?“ Při pronásledování Falun Gongu povzbuzoval Ťiang Ce-min policii vyhlášením, že „nikdo nebude potrestán, jestliže ubije k smrti praktikujícího

Falun Gongu“. ČKS slíbila „bojovat až za svoje hranice“ a prohlásila, že „atomová bomba je jen tygr z papíru... i kdyby zahynula polovina našeho obyvatelstva, zbývající polovina z ruin znovu vystaví naši rodnou zemi“.

C. *Kultura podněcování nenávisti*

ČKS vyžadovala, aby lidé „nezapomněli na utrpení (chudých) tříd a slzami a krví si připomínali (třídní) nepřátelství...“ Krutost vůči třídním nepřítelům byla ČKS chválena jako ctnost. Takováto nenávist byla jasně ukázána v jedné populární moderní opeře: „Zakousni se do svého hněvu, přežvýkej ho a spolkní. Hněv potom vstoupí do tvého srdce a vykvete.“⁷³

D. *Kultura podvodů a lži*

Od vyhlášení, že „Výnos z jednoho mu⁷⁴ je více než deset tisíc ťin⁷⁵“ během Velkého skoku vpřed (1958), „Na náměstí Tchien-an-men nebyl nikdo zabit“ během masakru 4. června 1989, „Virus SARS máme pod kontrolou“ v roce 2003, až k současným vyhlášením, že „V současnosti jsou na tom lidská práva v Číně nejlépe“ – každé jedno z těchto tvrzení je lež.

E. *Kultura vymývání mozků*

ČKS vytvořila mnoho sloganů na vymývání mozků lidem: „Bez komunistické strany by nebyla nová Čína“; „Jádro síly, která nás žene vpřed, je ČKS, marxismus-leninismus je teoretický základ, který vede naše myšlení“⁷⁶, „Udržujeme shodu s Ústředním výborem strany“ a „Vykonávejte nařízení strany, ať už jim rozumíte nebo ne. Jestliže jim nerozumíte, přesto je vykonejte, vaše pochopení se během jejich vykonávání prohloubí“.

F. *Kultura pochlebování*

ČKS podporuje slogany, které jí kladou na nejvyšší příčku: „Nebe a země jsou velké, ale laskavost strany je největší“, „Za všechny naše úspěchy vděčí-

73 Z písne moderní pekingské opery *Legenda červeného lampionu*, jedné z osmi velkých „vzorových her“, které byly oficiálně vytvořeny a dosáhly velké popularity během kulturní revoluce (1966–76).

74 Mu je jednotkou plochy používanou v Číně. Jeden mu je 667,7 m².

75 Ťin je jednotkou váhy používanou v Číně. Jeden ťin váží asi 1,1 libry (0,55 kg).

76 Úvodní řeč na prvním zasedání národního shromáždění Čínské lidové republiky (15. září 1954).

me straně“, „Strana je naše matka“, „Braňme svým životem Ústřední výbor strany“, „Strana je velká, slavná a správná“, „Strana je neporazitelná“ atd.

G. Kultura pompéznosti

Strana vytváří modely příkladného chování, zahájila kampaně „pokroku socialistické ideologie a chování“ a „ideologické výchovy“. Výsledky takové „výchovy“ byly samozřejmě nulové a lidé po kampani pokračovali v děláni toho, co dělali před ní. Všechny veřejné politické přednášky, zasedání a výměny zkušeností měly být „ukázkou toho nejlepšího“, morální standardy společnosti však nadále velmi rychle upadaly.

ASPEKT MEZILIDSKÝCH VZTAHŮ

A. Kultura závisti

Strana šířila „absolutní rovnostářství“, takže se „každý, kdo vyčnívá, stane cílem útoku“. Lidé se lehce stanou závistivými vůči těm, kteří mají větší schopnosti, i těm, kteří jsou bohatší – takové závisti se také říká „syndrom rudých očí“⁷⁷.

B. Kultura vzájemného boje

ČKS propagovala „boje tváří v tvář a udávání za zády“, vyzývala lidi, aby s ostatními bojovali a za jejich zády na ně podávali oznámení. Udávání kolegů, vytváření písemných materiálů, použitelných pro další falešná obvinění, výroba podvržených důkazů a zveličování chyb, které udělali druzí – takové zvrácené formy chování byly měřítkem spřízněnosti se stranou a způsobem, jak udělat kariéru.

NENÁPADNÉ VLIVY NA DUŠI ČLOVĚKA A JEHO CHOVÁNÍ

A. Kultura, která lidské bytosti mění ve stroje

Strana chce, aby se lidé stali „nikdy nerezavějícími šrouby v revolučním stroji“, aby byli „pokorným nástrojem strany“ nebo aby „pochodovali

⁷⁷ „Syndrom rudých očí“, ekvivalent „bledé závisti“ v západní kultuře, je zde použit k popisu člověka, který když vidí, že se jiným daří lépe než jemu, se cítí špatně a je přesvědčen, že by se měl mít lépe on.

do boje tam, kam ukáže strana“. „Vojáci vůdce Maa poslouchají stranu na slovo; jdou tam, kde jsou potřeba, a usadí se tam, kde jsou problémy.“

B. Kultura, která si plete dobré se špatným

Během kulturní revoluce by ČKS měla „raději socialistický plevel než kapitalistické ovoce“; při masakru 4. června 1989 dala armádě příkaz střílet a zabíjet studenty, aby mohlo nastat „dalších 20 let stability“. „Dělejte jiným to, co nechcete, aby se stalo vám“ – toto je přístup ČKS.

C. Kultura vymývání mozků a bezvýhradné poslušnosti

„Nižší úrovně poslouchají příkazy vyšších úrovní, strana jako celek následuje Ústřední výbor.“ „Nemilosrdně bojujme, abychom odstranili všechny sobecké myšlenky, které se objeví v mysli.“ „Spusťte revoluci v hloubi své duše.“ „Následujte co nejlépe Ústřední výbor strany.“ „Sjednotte mysl, kroky, pokyny a příkazy.“

D. Kultura přeměny lidí na poslušné otroky

„Bez komunistické strany by se Čína zmítala ve zmatku.“ „Čína je tak velká. Kdo jiný by ji mohl vést než ČKS?“ „Pád Číny by způsobil celosvětovou katastrofu, pracujme na tom, aby se ČKS udržela u moci.“ Ze strachu a kvůli ochraně sebe sama se skupiny neustále potlačované ČKS často jeví ještě levicovější než ČKS.

Podobných příkladů existuje mnohem více. Každý čtenář si pravděpodobně vybaví rozličné prvky stranické kultury ze své vlastní zkušenosti.

Lidé, kteří zažili kulturní revoluci, si možná stále živě pamatují moderní opery, písně s Maovými texty či „tanec loajality“. Mnozí si také vzpomenu na dialogy v *Bělovlasé dívce* či ve filmech *Válečné tunely*⁷⁸ a *Válka min*⁷⁹. Těmito dokumentárními filmy a literárními díly ČKS vymývala lidem mozky, naplnila jejich mysli odkazy typu, jak „zářivá a výborná“ je strana, jak „těžce bojovala vůči nepřátelům“, jak jí vojáci prokazovali „nej-

78 *Válečné tunely* (*Ti-tao Čan, čb, 1965*) – film se odehrává ve 40. letech a zobrazuje údajný boj obyvatel centrální Číny proti japonským vojákům pomocí rozličných podzemních tunelů.

79 *Válka min* (*Ti-lej Čan, čb, 1962*) – tento film ukazuje, jak partyzáni v provincii Che-pej ve 40. letech údajně bojovali proti oddílům japonské invaze s podomácku vyrobenými minami.

vyšší věrnost“ a obětovali se za ni a jak hloupí a zlí jsou její nepřátelé. Den po dni násilně vštěpovala propagandistická mašinérie ČKS každému jednotlivci názory, které vyhovovaly jejím potřebám. Kdyby se někdo dnes zpětně podíval na „epický melodram“ *Východ je rudý*, uviděl by, že forma i obsah tohoto díla se cele věnují „zabíjení, zabíjení a zase zabíjení“.

Současně ČKS vytvořila svůj vlastní systém projevu a řeči. Jde o hanlivý jazyk, používaný při „kritizování mas“, pochlebovačná slova, která mají opěvovat stranu, a banální oficiální fráze podobné „osmidílné eseji“⁸⁰. Strana lidi přinutila, aby se vyjadřovali bez ohledu na rozum – v rámci vzorců uvažování, které podporují koncept „třídního boje“ a „chvály strany“. Klidné a racionální uvažování bylo nahrazeno pánovitým, svrchovaným vyjadřováním. ČKS také zneužila slovník náboženství a zdeformovala obsah jeho výrazů.

Vzdálíme-li se pravdě byť o jediný krok, vznikne podvod. Kultura ČKS zneužívá do jisté míry tradiční morálku. Tradiční kultura si váží „víry“. Strana si jí váží také. Ovšem v jejím podání to znamená „věrnost a upřímnost vůči straně“. Tradiční kultura zdůrazňuje „úctu k rodičům“. ČKS může uvěznit lidi, kteří se nestarají o své rodiče, ale skutečným důvodem je, že tito staří lidé by se jinak stali pro vládu „břemenem“. Když se to straně hodí, žádá od dětí, aby se od svých rodičů jasně distancovali. Tradiční kultura také zdůrazňuje „věrnost“, s tím, že na první místo staví lidi, na druhé národ a na poslední panovníka státu. „Věrnost“, kterou vyžaduje ČKS, je „slepá oddanost“ – lidé mají v ČKS bezpodmínečně věřit a bez ptaní ji následovat.

Slova, která ČKS často používá, jsou velmi klamná. Nazvala občanskou válku mezi Kuomintangem a komunisty „válkou za osvobození“, jako by lidé byli osvobozeni od útlaku. Období po roce 1949 nazývá obdobím „po založení národa“, přičemž ve skutečnosti Čína existovala dlouho předtím, než ČKS ustavila nový politický režim. Tříletý hladomor⁸¹ byl přejmenován na „tři roky přírodních pohrom“, přičemž ve skutečnosti vůbec nešlo o přírodní pohromu, ale o neštěstí, které způsobil člověk. Když tato slova

80 Literární kompozice předepsaná pro císařské civilní zkoušky, známá strnulostí své formy a chudobou myšlenek.

81 Velký hladomor (1959–1961) v Číně je největším hladomorem lidské historie. Odhadovaný počet nepřírozených úmrtí v důsledku podvýživy se pohybuje mezi 18 až 43 miliony.

lidé slyší v každodenním životě, podvědomě je přijmou – a s nimi i ideologii v nich obsaženou, přesně, jak si ČKS přeje.

V tradiční kultuře se hudba považuje za způsob, jakým lze umírnit lidské vášně. V *Knize písní (Jüe-sü)*, 24. svazku *Zápisů historika (Š'-ti)*⁸², říká Š'-ma Čchien (145–85 př. n. l.), že povaha člověka je klidná, ale vnímání vnějších věcí ovlivňuje jeho emoce a podněcuje v něm pocit lásky nebo nenávisti podle jeho moudrosti a charakteru. Jestliže tyto city nejsou omezeny, člověk bude sváděn nekonečnými vnějšími pokušeními a bude páchat mnohé zlé činy. Proto, jak říká Š'-ma Čchien, používali císaři v minulosti rituály a hudbu, aby lidi umírnili. Písně by měly být „veselé, ale ne oplzlé, smutné, ale ne příliš deprimující“. Měly by vyjadřovat pocity a touhy, ale současně i kontrolu nad těmito city. Konfucius v *Hovorech* řekl: „Tři sta veršů *Ód* (jedno ze čtyř klasických děl, která Konfucius sesbíral a upravil) lze shrnout do jediné věty: Nemyslete na nic zlého.“

I tak vznešená věc jako hudba byla ČKS použita jako metoda na vymývání mozků lidí. Písně jako *Socialismus je dobrý, Nebyla by nová Čína bez komunistické strany* a další se zpívaly od školky až po univerzitu. Jak lidé tyto písně zpívali, postupně podvědomě přijali významy jejich textů. Navíc ČKS vykradla melodie nejpoblárnějších lidových písní a nahradila jejich texty slovy, která chválí stranu. Toto posloužilo účelu zničení tradiční kultury a podpořilo stranu.

Jeden z klasických dokumentů ČKS, Maův „Projev na Jenanském fóru o literatuře a umění“⁸³, označil kulturu a armádu za „dvě válečné fronty“. Proklamoval, že nestačí mít jen ozbrojenou armádu; jsou nutné také „zbraně literárních dovedností“. „Literární umění by mělo sloužit jako politika“ a „literární díla dělnické třídy jsou jako šrouby a soukolí ve stroji revoluce“. Z tohoto systému uvažování vyšel ateismus a „třídní boj“ jako jádro stranické kultury. Ta se vydala přesně opačným směrem než kultura tradiční.

„Stranická kultura“ plnila významnou službu, když ČKS získávala moc a nadvládu nad společností. Spolu s armádou, vězeňským systémem a policií tvoří kultura strany stejnou násilnickou mašinérii, přestože nastoluje odlišný způsob brutality – „brutalitu kulturní“. Tato kulturní brutalita ničí

82 Viz pozn. 7.

83 Mao Ce-tung (1942).

5 000 let starou tradiční kulturu, podkopává morálku společnosti, umenšuje vůli lidí a poškozují soudržnost čínského národa.

Dnes má mnoho Číňanů velmi málo vědomostí o tom, co je podstatou tradiční kultury. Někteří si dokonce myslí, že se 50 let „stranické kultury“ vyrovná 5 000 letům původní domácí kultury. Taková je smutná skutečnost, která se týká každého Číňana. Mnoho z nich si neuvědomuje, že když se staví proti takzvané tradiční čínské kultuře, ve skutečnosti jsou proti „kultuře strany“ ČKS, a ne proti skutečné, tradiční čínské kultuře.

Mnoho lidí doufá, že současný čínský systém bude nahrazen západním demokratickým systémem. Ve skutečnosti západní demokracie byla také vytvořena na kulturních základech, zejména na křesťanství, které se drží zásady, že „všichni jsou si v očích Boha rovni“, a proto respektuje lidskou povahu a možnost volby. Jak by despotická a nelidská „kultura strany“ mohla být použita za základ demokratického systému v západním stylu?

ZÁVĚR

Tradiční čínská kultura se začala odchylovat od tradice v době dynastie Sung (960–1279) a od té doby zažívala neustálé útoky. Po Hnutí 4. května v roce 1919 se horliví intelektuálové (hledající rychlý úspěch a okamžitý prospěch) pokoušeli najít pro Čínu cestu tím, že se od tradiční kultury odklonili směrem k západní civilizaci. Konflikty a změny v oblasti národní kultury zůstaly předmětem akademických sporů, ale bez účasti vládnoucích sil. Když však vznikla ČKS, vyhlásila, že tyto konflikty jsou pro stranu otázkou života a smrti. A tak začala vyvíjet přímý útok na tradiční kulturu, který sestával z jejího ničení i z nepřímého zneužívání ve formě „přijetí škváru, ale odmítnutí podstaty“.

Destrukce národní kultury byla také procesem vytváření nové „stranické kultury“. ČKS rozvracela lidské svědomí a morální úsudek, čímž lidi vedla k tomu, aby se k tradici otáčeli zády. Jestliže národní kultura zcela zanikne, podstata národa zmizí spolu s ní a národu zbude jen jeho prázdné jméno. Toto není přehnané varování.

Destrukce tradiční kultury současně přinesla společnosti nečekanou hmotnou škodu.

Tradiční kultura si váží jednoty nebe a lidí a harmonického soužití lidí s přírodou. ČKS vyhlásila bezmeznou radost z „boje s nebem a zemí“. To přímo vedlo k vážnému poškození životního prostředí, které následně ničí Čínu. Vezměme si jako příklad vodní zdroje. Číňané opustili tradiční princip, že „šlechtici mají rádi bohatství, ale opatřují si jej počestným způsobem“, a tak zpustošili prostředí a zničili říční systém. V současnosti 75 % z 50 000 km čínských řek není vhodných pro život ryb; už před 10 lety bylo 33 % podzemní vody znečištěno a situace se dále zhoršuje. Zvláštní „úkaz“ se přihodil na řece Chuaj-che: malé dítě hrající si v řece plně oleje vykřesalo jiskru, která po dopadu na hladinu vody zapálila plamen vysoký pět metrů. Jak plamen plápolal, spálil na troud více než deset vrb, stojících na břehu⁸⁴. Každý chápe, že není možné, aby lidé, kteří pijí takovouto vodu, ne onemocněli rakovinou nebo jinou nemocí. Další problémy s životním prostředím, jako je rozšiřování pouští, zasolování v severozápadní Číně a průmyslové znečištění v rozvinutých oblastech mají jedno společné – společnost, která ztratila úctu k přírodě.

Tradiční kultura si váží života. ČKS vyhláší, že „vzpoura je oprávněná“ a „boj proti lidským bytostem je radostný“. Ve jménu revoluce může strana zavraždit nebo nechat vyhladovět desítky milionů lidí. Lidé si proto přestali vážit života, což přímo souvisí s množstvím podvodných a jedovatých výrobků na trhu. Například ve městě Fu-jang v provincii An-chuej se u mnoha zdravých dětí objevilo zkrácení končetin, oslabení tělesné konstituce a zvětšení hlavy. Osm dětí kvůli této zvláštní nemoci umřelo. Vyšetřování zjistilo, že tato nemoc byla způsobena jedovatým mlékem v prášku, které vyrobil nenasytný a nesvědomitý výrobce. Někteří lidé krmí kraby, hady a želvy hormony a antibiotiky, mísí stolní víno s průmyslovým alkoholem, zpracovávají rýži použitím průmyslových olejů a bělí chleba průmyslovými bělidly. Například výrobce v provincii Che-nan osm let používal recyklovaný olej, olej ze surové nafty i jiné karcinogenní látky na výrobu desítek tun jedovatého „jedlého oleje“. Výroba jedovatých potravin není místním nebo ojedinělým jevem – je v celé Číně dost běžná. Všechny tyto věci jsou důsledkem sobecké snahy o materiální zisk, která přichází poté, co byla zničena kultura a následně poklesla lidská morálka.

84 Čchen Guej-li, *Varování řeky Chuaj-che* (1995).

Na rozdíl od absolutního monopolu a výlučnosti kultury strany má tradiční kultura obrovskou schopnost integrace. Během vrcholného období dynastie Tchang existovala vedle sebe buddhistická učení, křesťanství a jiná západní náboženství v souladu s taoistickými a konfucíanskými idejemi. Čínská tradiční kultura si tak udržela otevřený postoj vůči moderní západní civilizaci. Čtyři asijské „tygři“ (Singapur, Tchaj-wan, Jižní Korea a Hongkong) si vytvořili kulturní identitu „novokonfucianismu“. Jejich prudký ekonomický vzestup dokázal, že tradiční kultura netvoří překážku vědě ani sociálnímu rozvoji.

Autentická tradiční kultura měří kvalitu lidského života na základě štěstí v nitru, a ne vnějšího materiálního pohodlí: „Raději než být chválen do očí si přeji nebýt haněn za zády. Raději než mít tělo v pohodlí si přeji klid a mír v mysli.“⁸⁵ Tchao Jüan-ming⁸⁶ (365–427) žil v chudobě, ale udržoval si veselého ducha a užíval si „sbírání aster u východních hradeb, vzhlížeje ke vzdálené Jižní hoře“.

Kultura nenabízí odpovědi na otázky, jak rozšířit průmyslovou výrobu nebo jaký sociální systém přijmout. Hraje však důležitou úlohu při poskytování morálních vodítek a omezení. Skutečná obnova tradiční kultury bude znamenat obnovení pokory ve vztahu k nebesům, zemi a přírodě, úcty k životu a bázně před Bohem. Umožní lidstvu žít v harmonii s nebem a zemí a užívat si dlouhý život.

85 Autorem citátu je Chan Jü (768–824), jeden z „osmi velkých mistrů prózy dynastií Tchang a Sung“.

86 Tchao Jüan-ming (365–427), také známý jako Tchao Čchien, je jedním z největších básníků čínské literatury.

KOMENTÁŘ SEDMÝ:
VRAŽEDNÁ HISTORIE ČÍNSKÉ
KOMUNISTICKÉ STRANY

ÚVOD

Pětapadesátiletá historie Čínské komunistické strany je psána krví a lží. Příběhy, skryté za touto krvavou historií, jsou nejen nezměrně tragické, ale také málo známé. Za vlády ČKS bylo zabito 60–80 milionů nevinných Číňanů, po kterých zůstaly rozvrácené rodiny. Mnoho lidí nemohlo v průběhu novodobých čínských dějin přijít na to, proč ČKS vůbec zabíjí. Dnes strana pokračuje v brutálním pronásledování praktikujících Falun Gongu a současně střelbou rozhání protestující davy v Chan-jüanu. Lidé znovu přemýšlejí, zda někdy přijde den, kdy se ČKS naučí mluvit slovy spíše než zbraněmi.

Mao Ce-tung shrnul smysl kulturní revoluce takto: „... když svět překoná chaos, přijde mír, po 7 až 8 letech však musí být chaos znovu nastolen.“¹ Jinými slovy, politická revoluce by měla nastat každých 7 nebo 8 let a v tomto cyklu by také měly být povražděny masy lidí.

V pozadí masakrů ČKS je její podpůrná ideologie a praktické zájmy.

Ideologicky ČKS věří v „diktaturu proletariátu“ a „nepřetržitou revoluci pod diktaturou proletariátu“. Proto, když ČKS převzala moc nad Čínou, zabila velkostatkáře, aby „vyřešila“ problémy s výrobou v zemědělských oblastech, a zabila „kapitalisty“, aby dosáhla cíle komerční a průmyslové reformy a „vyřešila“ tak výrobní vztahy ve městech. Když byly tyto dvě třídy odstraněny, byly ekonomické problémy v podstatě „vyřešeny“. Také problém filozofické a ideologické „nadstavby třídního boje“ volal po masakru, který by jej „vyřešil“. Potlačení opoziční strany Chu Fenga² a antipravičácké hnutí odstranilo intelektuály. Zabíjení křesťanů, taoistů a buddhistů „vyřešilo“ náboženské problémy. Hromadné vraždění během kulturní revoluce kulturně a politicky potvrdilo vedoucí roli ČKS ve společnosti. Masakr na náměstí Tchien-an-men vláda použila, aby předešla politické krizi a zároveň umlčela všechny eventuální demokratické požadavky. Pronásledování Falun Gongu slouží k tomu, aby se „vyřešila“ otázka víry a tradičních způsobů léčení. Spáchání těchto zločinů bylo pro ČKS zcela nezbytné, chtěla-li posílit svou moc a udržet si nadvládu tváří v tvář nekončící finanční krizi (když se ČKS dostala k moci, ceny začaly astronomicky stoupat a po kulturní revoluci se čin-

1 Dopis, který napsal Mao Ce-tung své ženě Ťiang Čching (1966).

2 Chu Feng, vědec a literární kritik, byl protikladem sterilní literární tvorby ČKS. V roce 1955 byl vyloučen ze strany a odsouzen ke 14 letům vězení.

ská ekonomika téměř rozpadla), krizi politické (někteří lidé nenásledovali nařízení strany, jiní zase chtěli se stranou sdílet politická práva) a krizi přesvědčení (rozpad bývalého Sovětského svazu, politické změny ve východní Evropě a otázka Falun Gongu). Kromě případu Falun Gongu byla všechna tato politická hnutí použita na oživení zlého ducha ČKS a jeho touhy po revoluci. Čínská komunistická strana také použila tato hnutí na prověření svých členů a odstranění těch, kteří nesplňovali její požadavky na loajalitu.

Zabíjení je pro stranu nezbytné z praktických důvodů. ČKS začala jako skupina vrahů a lotrů, kteří zabíjeli, aby získali moc. Jakmile byl jednou tento precedens ustaven, nebylo pro ně návratu. Neustálý teror byl nutný, aby zastrašil lidi a přinutil je přijmout absolutní vládu ČKS.

Na povrchu se může zdát, že ČKS byla „nucena zabíjet“ a že různé incidenty se odehrály proto, aby podráždily temnou stránku strany a spustily vražedné mechanismy ČKS. Ve skutečnosti ČKS uspokojuje svou touhu po lidské krvi a tyto incidenty jí umožňují tuto potřebu zakrýt. Bez těchto bolestivých lekcí by si lidé mohli začít myslet, že se ČKS zlepšuje, a mohli by požadovat demokracii, stejně jako ji žádalo idealistické studentské hnutí v roce 1989. Masakry, opakující se každých 7 nebo 8 let, slouží k tomu, aby lidé znovu zažili pocity hrůzy a také aby byly varovány mladší generace. Kdokoli soustředí své úsilí proti ČKS, staví se proti její absolutní nadvládě nebo chce říci pravdu o její roli v čínské historii, ochutná „železnou pěst diktatury proletariátu“.

Zabíjení se pro ČKS stalo jednou z hlavních podmínek pro udržení moci. Jak rostly krvavé dluhy, které na sebe strana uvalila, přestala existovat možnost, že by se vražedného mechanismu vzdala. Lidé by si ihned dodali odvalu, aby se straně za spáchané zločiny začali mstít. Ani obrovský objem spáchaných vražd nebyl dostačující; vraždění se muselo provádět nejbrutálnějšími způsoby, aby byl strach vzbuzený v lidech co nejsilnější, a to hlavně v počátečním období, kdy strana ustavovala svou vládu.

Vláda záměrně vybírala cíle pro likvidaci náhodně a nesmyslně, aby se žádná skupina lidí necítila bezpečně. V každém politickém boji, který zahájila, uplatňovala ČKS strategii genocidy. Vezmeme za příklad „potlačení kontrarevolučního hnutí“. To nemělo za úkol odstranit zpátečnické chování lidí, ale prostě a jednoduše zlikvidovat ty, které strana označila za „kontrarevolucionáře“. Jestliže někdo pár dní sloužil v armádě Kuomintangu, tak (i když poté, co se ČKS dostala k moci, neudělal vůbec nic

politického) byl tento člověk stejně popraven, kvůli své „reakcionářské minulosti“. Aby v průběhu pozemkových reforem ČKS odstranila „kořen problémů“, často neváhala vyhladit celé statkářské rody.

Od roku 1949 trpěl pronásledováním ČKS každý druhý občan Číny. Podle odhadů zemřelo nepřirozenou smrtí 60–80 milionů lidí. Tento údaj dalece převyšuje součet všech mrtvých v obou světových válkách.

Stejně jako v dalších komunistických zemích součástí svévolného zabíjení ČKS je také likvidace vlastních členů a funkcionářů s cílem odstranit disidenty, kteří před stranickými principy dávají přednost hodnotám lidskosti. Ve snaze zůstat „nepřemožitelnou tvrzí“ si strana vybírá oběti mezi běžnými občany i mezi „svými“.

Ve většině zemí se o sebe lidé navzájem starají a mají se rádi. Mají úctu k životu a pociťují důvěru a vděčnost k vyšší moci. Na Východě mají lidé rčení: „Nečiň jiným, co nechceš, aby oni činili tobě.“³ Na Západě se říká: „Miluj bližního svého jako sám sebe.“⁴ Komunistická strana ale naopak hlásá: „Historie všeho, co doposavad ve společnosti existovalo, je historií třídních bojů.“⁵ Aby tyto „boje“ uvnitř společnosti byly stále živé, musí být podněcována nenávisť mezi lidmi. ČKS nejenže zabíjí lidi, ale také je navádí, aby se zabíjeli navzájem. Snaží se, aby byli stále obklopeni násilím, a tím pádem méně vnímali utrpení druhých. Tím, že je často vystavuje nelidské brutalitě, chce docílit, aby se lidé stali otupělými vůči násilí a soustředili se jen na to, aby sami nebyli pronásledováni. Tyto „lekce“, násilně vnucené lidem, umožňují ČKS udržet si nad nimi vládu.

Kromě toho, že zničila bezpočet lidských životů, ztročila Čínská komunistická strana také duši čínského národa. Velké množství lidí si zvyklo reagovat na hrozby ČKS vzdáním se svého přesvědčení a celé své osobnosti. Duše těchto lidí zemřely – což je horší a hrůznější než smrt fyzická.

I. HRŮZOSTRAŠNÝ MASAKR

Předtím, než se ČKS dostala k moci, Mao Ce-tung napsal: „Na reakcionáře ani na jejich aktivity rozhodně nebudeme uplatňovat politiku dobré

3 Konfuciovy *Hovory*.

4 *Bible*, Leviticus 19:18.

5 Marx, *Komunistický manifest* (1848).

vůle.“⁶ Jinými slovy, už před tím, než ČKS převzala moc nad Pekingem, byla rozhodnuta vést tyranii pod eufemismem „lidové demokratické diktatury“. Uvedme několik příkladů.

POTLAČENÍ REAKCIONÁŘŮ A POZEMKOVÁ REFORMA

V březnu roku 1950 vydala ČKS „Příkazy k úplnému potlačení reakcionářských živlů“, známé také jako hnutí na „potlačení reakcionářů“.

Na rozdíl od všech císařů, kteří poté, co byli korunováni, udělili amnestii s platností po celé zemi, ČKS v okamžiku, kdy získala moc, začala zabíjet. Mao Ce-tung v jednom dokumentu řekl: „Ještě stále jsou místa, kde se lidé neodvažují veřejně zabíjet reakcionáře ve velkém.“⁷ V únoru 1951 ČKS prohlásila, že kromě provincie Če-ťiang a Jižní An-chuej „by ostatní oblasti, které nezabíjejí dostatečně – především velká a středně velká města –, měly pokračovat v zatýkání a zabíjení v co největší možné míře a jen tak nepřestávat...“. Mao dokonce doporučil, aby „jak budou postupně reakcionáři zabíjeni, byla v zemědělských oblastech zabita průměrně 1/1000 veškeré populace, ve městech by to mělo být o něco méně“⁸. Tehdejší čínská populace sestávala z 600 milionů lidí; tento Maův „vladařský příkaz“ by tedy zapříčinil minimálně 600 000 mrtvých. Nikdo neví, odkud se tento poměr 1/1000 vzal. Nejspíše pouze z rozmaru se Mao rozhodl, že 600 000 životů bude stačit na vytvoření atmosféry strachu mezi lidmi – a tak jich právě tolik nařídil zabít.

ČKS si nelámala hlavu tím, zda si ti, co zemřeli, zasloužili zemřít nebo ne. „Nařízení Čínské lidové republiky o trestání reakcionářů“, vydané v roce 1951, hlásalo, že i ti, kteří „šíří fámy“, mohou být „ihned popraveni“.

Souběžně s potlačováním reakcionářů se také ve velkém odehrávala pozemková reforma. ČKS takové reformy zahájila již dříve, v oblastech, které okupovala koncem 20. let. Na povrchu připomínaly ideály této reformy období Nebeské říše Tchaj-pching⁹, kde měla být půda přerozdělena tak, aby

6 Mao Ce-tung, *Lidově demokratická diktatura* (1949).

7 Mao Ce-tung, „Musíme naplno propagovat [potlačení reakcionářů], aby každá rodina byla informována.“ (30. březen 1951)

8 Mao Ce-tung, „Musíme na reakcionáře udeřit tvrdě a přesně.“ (1951)

9 Nebeská říše Tchaj-pching, známá také jako Tchajpchingská rebelie, byla jedním z nejkrvavějších konfliktů v čínské historii. Šlo o bitvu mezi silami imperiální Číny

na ní každý mohl hospodařit. Ve skutečnosti byla tato reforma jen zámin-
kou pro zabíjení. Čtvrtý nejvyšší funkcionář v ČKS Tchao Ču zavedl pro
pozemkovou reformu slogan: „Každá vesnice krvácí, každá domácnost bo-
juje“, čímž chtěl naznačit, že velkostatkáři musejí být na venkově vyhlazeni.

Pozemkové reformy se dá dosáhnout i bez zabíjení. Tchajwanská vlá-
da provedla pozemkovou reformu tak, že pozemky od statkářů odkoupila.
Ale členská základna ČKS vzešla ze zločineckých kruhů a z prostředí
lumpenproletariátu. Tito lidé uměli pouze krást a přirozeně se potřebovali
zbavit svých obětí, aby jim jejich zločiny nemohly nikdy oplatit.

Nejběžnější způsob zabíjení během pozemkové reformy byl znám jako
„bojové shromáždění“. ČKS vykonstruovala zločiny a obvinila z nich vel-
kostatkáře anebo vlastníky půdy. Veřejnost byla tázána, jak by měli být
potrestáni. Do davu byli nastrčeni členové komunistické strany nebo ag-
resivní jedinci, kteří křičeli: „Měli bychom je zabít!“, a velkostatkáři a bo-
hatí farmáři pak byli na místě zabiti. V té době byl kdokoliv, kdo ve ves-
nici vlastnil půdu, nazýván „tyranem“. Ti, kteří využívali venkovany, byli
„sprostí tyraní“; ti, kteří pomáhali s opravami veřejných zařízení, darovali
peníze na vzdělání a na přírodní pohromy, byli „laskaví tyraní“; a těm,
kteří se nijak neprojevovali, se říkalo „klidní tyraní“. Rozdělení nemělo
žádný význam. Všichni „tyraní“ byli ihned popraveni, bez ohledu na to,
do které kategorie patřili.

Na konci roku 1952 ČKS oznámila počet „reakcionářských jedinců“,
které zabila: přes 2,4 milionu lidí. Celkový počet mrtvých – včetně vlád-
ních úředníků Kuomintangu na úrovních kraje a nižších a vlastníků půdy
– byl minimálně pět milionů.

Potlačení reakcionářů a pozemková reforma měly tři přímé dopady. Za
prvé – byli odstraněni místní úředníci, volení v minulosti zástupci exis-
tujících autonomních skupin. ČKS zabila všechny vážené lidi ve vesnici
a místní nezávislé vůdce a na jejich místo dosadila členy strany. Za druhé
– kradením a rabováním pro sebe strana získala obrovské bohatství. Do
třetice – civilisté byli k smrti vystrašeni brutálním potlačováním statkářů
a vlastníků půdy.

a těmi, kdo byli inspirováni samozvaným mystikem kulturní skupiny Hakka, Chung
Siou-čchüanem, který konvertoval ke křesťanství. Odhaduje se, že zemřelo nejméně
30 milionů lidí.

„KAMPAŇ PROTI TŘEM ZLŮM“ A „KAMPAŇ PROTI PĚTI ZLŮM“

Potlačení reakcionářů a pozemková reforma ovlivnily především venkov, zatímco následnou „Kampaň proti třem zlům“ a „Kampaň proti pěti zlům“ lze považovat za souběžnou genocidu ve městech.

„Kampaň proti třem zlům“ začala v prosinci 1951 a zaměřila se na korupci, plýtvání a byrokracii. Někteří zkorumpovaní členové ČKS byli popraveni. Krátce poté ČKS svedla korupci vládních úředníků na údajné „pokoušení“ ze strany kapitalistů. Současně byla v lednu 1952 zahájena „Kampaň proti pěti zlům“ – proti uplácení, daňovým únikům, rozkrádání státního majetku, podvodům na vládních zakázkách a špionáži státních ekonomických informací.

„Kampaň proti pěti zlům“ se v podstatě týkala zabavování majetků kapitalistů či spíše jejich loupežného vraždění. Čchen I, starosta města Šanghaje, v té době přijímal každý večer hlášení svých podřízených, usazen na pohovce se šálkem čaje v ruce. Poklidně se jich ptal: „Tak kolik parašutistů jsme dnes měli?“ Čímž myslel: „Kolik kapitalistů spáchalo sebevraždu skokem z výškových budov?“ Nikdo z kapitalistů nemohl této kampani uniknout. Bylo po nich požadováno, aby platili daně, kterým „se vyhnuli“ v období Kuang-sü (1875–1908) za dynastie Čching (1644–1911), tedy v době, kdy byl založen Šanghajský obchodní trh. Kapitalisté si nemohli dovolit platit takové „daně“ ani s využitím všech svých zdrojů. Neměli jinou možnost než ukončit svůj život, ale neodvažovali se skočit do řeky Chuang-pchu, protože kdyby se nenašla jejich těla, vláda by je nařkla, že odletěli do Hongkongu, a jejich rodina by zůstala zodpovědná za nezaplacené „daně“. Kapitalisté místo toho raději skočili z vysoké budovy. Zůstalo po nich tělo a ČKS měla důkaz, že jsou opravdu mrtví. V té době se lidé neodvažovali chodit podél vysokých budov z obavy, že by je mohlo rozdrtit tělo někoho, kdo vyskočil z okna.

Podle sbírky *Fakta o politických kampaních od založení ČLR*, kterou v roce 1996 vydaly společným úsilím čtyři vládní ústavy včetně Centra pro výzkum historie ČKS, bylo během „Kampaně proti třem zlům“ a „Kampaně proti pěti zlům“ uvězněno více než 323 100 lidí a přes 280 jich spáchalo sebevraždu nebo zmizelo. V roce 1955, během „kampaně proti Chu Fengově straně“, bylo zatčeno přes 500 lidí, přes 60 jich spácha-

lo sebevraždy a 12 zemřelo nepřirozenou smrtí. V následném „potlačení reakcionářů“ bylo popraveno více než 21 300 lidí a 4 300 lidí spáchalo sebevraždy nebo zmizelo.

VELKÝ HLADOMOR

Nejvyšší úmrtnost byla zaznamenána během čínského Velkého hladomoru, těsně po Velkém skoku vpřed¹⁰. Kapitola „Velký hladomor“ z knihy *Záznamy dějin ČLR* vydané v únoru 1994 státním vydavatelstvím Červená zástava uvádí: „Počet nepřirozených úmrtí a redukovaných narození v letech 1959–1961 je odhadován na 40 milionů ... Tento pokles čínské populace o 40 milionů je pravděpodobně největším hladomorem na světě v tomto století.“

ČKS udělala z Velkého hladomoru „tříletou přírodní pohromu“. Ve skutečnosti však bylo po tyto tři roky klidné počasí, bez velkých záplav, období sucha, hurikánů, tsunami, zemětřesení, mrazů, krupobití nebo přemnožení sarančat. „Pohroma“, o které je řeč, byla způsobena člověkem. Kampaň Velkého skoku vpřed vyžadovala, aby se každý Číňan zapojil do výroby oceli, a rolníci byli donuceni, aby svou úrodu nechali shnít na polích. Úředníci v každé oblasti přesto stupňovali požadavky na zemědělské výnosy. Che I-žan, nejvyšší úředník výboru ČKS v Liou-čou, osobně zfalšoval výnosy úrody, když přišel se šokujícími 65 000 kilogramy rýže vypěstované na 1 mu¹¹ v kraji Chuan-ťiang. Toto se stalo po Lušanském plenárním zasedání, kdy vrcholila protipravičácká kampaň. Aby ČKS ukázala, že má vždy pravdu, zabavila úrodu jako daň z přemrštěných výnosů. Následkem toho byly vesničanům zabaveny příděly zrní, semen a hlavních plodin. Když však nebylo požadované množství stále dosaženo, ČKS obvinila vesničany, že svou úrodu skrývají.

Che I-žan jednou řekl, že se pokusí vyhrát závod o nejvyšší výnosy, bez ohledu na to, kolik lidí v Liou-čou zemře. Někteří vesničané byli v té době již na pokraji svých sil a skrývali poslední hrstky rýže v septikových nádržích. Stranický výbor v Sü-le v kraji Chuan-ťiang dokonce zakázal

¹⁰ Velký skok vpřed (1958–1960) byla kampaň ČKS k prudkému rozvinutí průmyslu, především výroby oceli. Byla široce vnímána jako celonárodní ekonomická katastrofa.

¹¹ Čínská jednotka plošné míry. 1 mu = 667,7 m².

vesničanům vařit, aby jim znemožnil jíst úrodu. Strážníci v noci hlídali vesnice. Jakmile spatřili někde hořet oheň, ihned provedli štáru a prohledali dům. Mnoho vesničanů se proto neodvážilo vařit ani divoce rostoucí zeleň nebo kůru a zemřelo hlady.

Kdykoliv v historii nastalo období hladomoru, vláda zásobila oběti rýžovou kaší, rozdávala úrodu ze svých sýpek a dovolila obětem před hladomorem utéci. Avšak ČKS považovala útěk obětí před hladomorem za zostouzení své prestiže a nařídila hlídkám, aby zablokovaly silnice, a nikdo nemohl před hladomorem uniknout. Každý, kdo se pokoušel vzít zrní ze skladů, kde byla úroda uložena, byl označen za kontrarevolucionáře a zastřelen. Vesničané hladověli v provinciích Kan-su, Šan-tung, Che-nan, An-chuej, Chu-pej, Chu-nan, S'-čchuan a Kuang-si. Přesto byli stále nuceni pomáhat při zavlažování, stavění hrází a výrobě oceli. Mnoho jich při práci zkolabovalo, padlo na zem a už nikdy nevstalo. Umíraly celé rodiny najednou a ti, kteří přežili, neměli sílu pohrbit mrtvé. Jak vymíraly rodiny jedna po druhé, vymřely celé vesnice.

V období nejvážnějších hladomorů v čínské historii, předtím, než se ČKS dostala k moci, se stávalo, že rodiny vyměnily své děti za jídlo, ale nikdo nikdy nejedl vlastní děti. Za vlády ČKS byli lidé nuceni jíst ty, kdo zemřeli, zabíjet a jíst ty, kdo byli na útěku z jiných oblastí, a dokonce zabíjet a jíst své vlastní děti. Spisovatel Ša Čching píše ve své knize *I Si Ta Ti Wan (Skrýtá země v zátoce bažin)*: V období Velkého hladomoru žil v jednom domě otec se synem a dcerou. Jednoho dne otec vyhnal dceru ven, a když se vrátila, nikde neviděla svého mladšího bratra. V kotli však plaval bílý tuk a vedle kamen ležela hromada kostí. O několik dní později otec nosil vodu do kotle a volal na dceru, aby šla k němu blíž. Dívka byla zděšena a skrývající se za dveřmi prosila svého otce: „Tatínku, prosím tě, nejez mě. Mohu nasbírat dřevo na oheň a uvařit ti. Když mě sníš, nikdo jiný to pro tebe neudělá.“

Celkový rozsah a počet takových tragédií není znám, ale ČKS je vydávala za „důkazy vznešené ctnosti“ a prohlašovala, že vede lidi ve statečném boji proti této „přírodní pohromě“. Také o sobě dále hlásala, že je „úžasná, velkolepá a spravedlivá“.

Po Lušanském plenárním zasedání v roce 1959 byl generál Pcheng Te-chuaj¹² zbaven moci poté, co promluvil za čínské občany. Skupina

12 Pcheng Te-chuaj (1898–1974): čínský komunistický generál a politický vůdce.

vládních úředníků a zaměstnanců, kteří se opovážili nazvat věci pravými jmény, byla propuštěna, zatčena a vyšetřována. Potom se už nikdo neodvážil přiznat skutečný stav věcí. V období Velkého hladomoru úředníci zatajovali obrovské počty mrtvých, zemřelých na podvýživu, aby si nadále udrželi svá úřední místa. Provincie Kan-su dokonce odmítla potravinovou pomoc od provincie Ša-an-si a tvrdila, že má sama jídla přebytek.

Tento Velký hladomor by mohl být považován za zkoušku způsobilosti vládních úředníků Čínskou komunistickou stranou. Pokud odmítli říci pravdu tváří v tvář desítkám milionů hladovějících lidí, splnili kritéria ČKS. Strana si pak mohla být jistá, že ani lidské emoce, ani nebeské zákony již nesvedou tuto osobu z cesty ČKS. Když Velký hladomor skončil, zodpovědní úředníci v provinciích pouze sami sebe zkritizovali, čímž celou záležitost vyřešili. Li Ťing-čchüan, tajemník ČKS v provincii S'-čchuan, kde zemřely miliony lidí, byl povýšen na prvního tajemníka Úřadu Jihozápadní oblasti ČKS.

OD KULTURNÍ REVOLUCE PŘES MASAKR NA NÁMĚSTÍ TCHIEN-AN-MEN K FALUN GONGU

Kulturní revoluce byla formálně zahájena 16. května 1966 a trvala až do roku 1976. Toto období bylo dokonce i samotnou ČKS nazýváno „desetiletou katastrofou“. Chu Jao-pang, dřívější generální tajemník strany, později v interview, které poskytl jugoslávskému novináři, řekl: „Událostmi Velké kulturní revoluce bylo zasaženo téměř 100 milionů lidí, tedy desetina čínské populace.“

Fakta o politických kampaních od založení ČLR sestavená Centrem pro výzkum historie ČKS uvedla, že: „V květnu 1984, po 31 měsících intenzivního vyšetřování, ověřování a přehodnocování Ústředním výborem, jsou počty vztahující se ke kulturní revoluci tyto: 4,2 milionu lidí bylo zatčeno a vyšetřováno, 1,7 milionu lidí zemřelo nepřirozenou smrtí, 135 000 lidí bylo označeno za kontrarevolucionáře a popraveno, 237 000

Pcheng byl hlavním velitelem v korejské válce, místopředsdou Státní rady, členem politbyra a ministrem obrany v letech 1954–1959. Ze své funkce byl sesazen poté, co nesoouhlasil s Maovým levičáckým přístupem na sjezdu ČKS v Lu-šanu v roce 1959.

lidí bylo zabito, 7,03 milionu lidí bylo zraněno nebo zmrzačeno při ozbrojených útocích a 71 200 rodin bylo rozbito.“ Statistiky sestavené ze zdrojů na úrovni krajů uvádějí, že v průběhu revoluce zemřelo 7,73 milionu lidí nepřírozenou smrtí.

Nehledě na množství lidí ubitých k smrti uvedl začátek kulturní revoluce do pohybu vlnu sebevražd. Mnoho významných intelektuálů, včetně Lao Šea, Fu Leje, Ťien Po-cana, Wu Chana a Čchu An-pchinga, si v té době vzalo život.

Kulturní revoluce byla horečnatě levičáckým historickým obdobím. Zabíjení se stalo způsobem, jak ukázat osobní revolucionářský postoj, takže prostředky na odstraňování „třídních nepřátel“ byly velmi kruté a brutální.

V kontrastu s událostmi kulturní revoluce současná politika „reformy a otevření“ dovolila, aby se informace dostaly do oběhu, což umožnilo zahraničním reportérům stát se přímými svědky masakru na náměstí Tchien-an-men. Diváci v zahraničí mohli vidět, jak tanky drtí vysokoškoláky zaživa.

O deset let později, 20. července 1999, zahájil Ťiang Ce-min pronásledování Falun Gongu. Ke konci roku 2002 potvrdily interní informace z vládních zdrojů, že počet utajených případů zabití v záchytných stanicích, pracovních táborech, centrech pro vymývání mozků, věznicích a klinikách pro slabomyslné přerostl počet 7000 a průměr zabitých byl 7 lidí denně.

Podle veřejných záznamů to vypadá, že zabíjení ČKS se oproti předchozím milionům mrtvých snižuje. Existují pro to dva důvody. Prvním je, že kultura ČKS zdeformovala mysl čínských lidí natolik, že se méně bouří, lépe ovládají a jsou cyničtí. Druhým je, že kvůli přehnané korupci a zpronevěře vládních úředníků upadla čínská ekonomika do stadia „transfuzní ekonomiky“, kdy závisí na zahraničním kapitálu, aby si udržela ekonomický rozvoj a sociální stabilitu. Ekonomické sankce po masakru na náměstí Tchien-an-men jsou v paměti ČKS stále čerstvé a strana ví, že veřejné zabíjení způsobí odnětí zahraničního kapitálu, což by mohlo totalitní režim ohrozit. Vraždění se ve skutečnosti nezmírnilo, jen důkazy, že jsou zabíjeni nevinní lidé, jsou nyní lépe utajovány – strana je pečlivě ukrývá.

II. MIMOŘÁDNĚ KRUTÉ ZPŮSOBY ZABÍJENÍ

Vše, co ČKS dělá, slouží pouze k získání a udržení moci. Čím více lidí je zabito, čím krutější jsou způsoby zabíjení, tím lépe slouží k zastrašování lidí. Tento teror začal již před čínsko-japonskou válkou.

MASAKR V SEVERNÍ ČÍNĚ BĚHEM VÁLKY S JAPONSKEM

Bývalý americký prezident Hoover, když doporučoval knihu *Nepřítel uvnitř* od pátera Raymonda J. de Jaeghera a americké spisovatelky Irene Corbally Kuhnové, řekl, že tato kniha úplně odhaluje teror komunistických hnutí a že by si ji měl přečíst každý, kdo touží porozumět této zlovolné síle.

V této knize z roku 1968 vyprávějí de Jaegher a Kuhnová o tom, jak ČKS použila násilí na zastrašování lidí, aby dosáhla jejich poslušnosti. Například jednoho dne strana vyzvala každého ve vesnici, aby se dostavil na náměstí. Učitelé přivedli žáky ze škol. Důvodem tohoto shromáždění bylo, aby lidé mohli zhlédnout popravu 13 mladých vlastenců. Po ohlášení vymyšlených obvinění nařídil komunistický funkcionář vyděšené učitelce, aby s dětmi začala zpívat vlastenecké písně. Za jejich zpěvu se místo tanečníků objevil na pódiu kat, který v ruce držel nabroušený nůž. Byl to nelítostný, silný mladý komunistický voják se svalnatými pažemi. Přistoupil ze zadu k první oběti, zvedl velkou ostrou čepel a sekl – první hlava spadla na zem. Vytryskl gejzír krve, hlava se kutálela po zemi a hysterický dětský zpěv se změnil v chaotický pláč a křik. Učitelka stále udávala rytmus, v naději, že děti nepřestanou zpívat, a její zvonek byl uprostřed všeobecného zmatku slyšet znovu a znovu.

Kat sekl třináctkrát a třináct hlav spadlo na zem. Pak se na pódium nahrnuli další vojáci, otevřeli obětem hrudníky a vyňali z nich srdce, určené na pozdější hostinu. Celá tato brutální scéna se odehrála před očima dětí, které při té hrůze bledly, a některé z nich začaly zvracet. Učitelka jim za to nejdříve hrubě vynadala a pak je seřadila, aby se vydaly zpět do školy.

Později de Jaegher často vídal, jak jsou děti nuceny sledovat popravy. Děti si na krvavé zabíjení zvykly, znečitlivěly, a některé si dokonce začaly toto vzrušení užívat.

Když ČKS měla dojem, že zabíjení už není dostatečně děsivé a vzrušující, vymyslela mnoho způsobů krutého mučení. Například byla oběť

nucena spolykat velké množství soli, aniž se mohla napít – trpěla až do chvíle, než zemřela žízni; případně byl člověk svlečen donaha a donucen válet se po skleněných střepech; nebo byl vhozen do díry vysekané v zamrzlé řece, kdy buď umrzl, nebo se utopil.

De Jaegher a Kuhnová se zmínili také o funkcionáři ČKS v provincii Šan-si, který vynalezl další příšernou metodu. Jednoho dne si při svých toulkách městem všiml obrovského vroucího kotle před jednou restaurací. Později zakoupil několik těchto kotlů a ihned nechal zatknout několik „antikomunistů“. Během spěšného soudu byly kotle naplněny vodou a přivedeny do bodu varu. Tři odsouzení byli ihned po procesu vysvěčeni a vhozeni do kotlů s vroucí vodou. V Pching-šanu se de Jaegher stal svědkem toho, jak byl starší muž zaživa stažen z kůže, zatímco zástupci ČKS přinutili jeho syna, aby mučení pozoroval a dokonce se na něm sám podílel. Ten viděl svého otce umírat v nesnesitelných bolestech a slyšel jeho křik. Členové ČKS polévali otcovo tělo octem a kyselinou, a poté z něj rychle stáhli celou kůži. Začali od zad, přes ramena, a brzy byla kůže z celého jeho těla stažena; ponechána byla pouze na hlavě. Muž zemřel během několika minut.

RUDÝ TEROR V „RUDÉM SRPNU“ A KANIBALISMUS V KUANG-SI

Poté, co ČKS získala absolutní moc nad zemí, vlna násilí neustávala. Během kulturní revoluce ještě zesílila.

18. srpna 1966 se Mao Ce-tung setkal s představitelem Rudé gardy na věži náměstí Tchien-an-men. Sung Pin-pin, dcera komunistického vůdce Sung Žen-čchiunga, připíchla Maovi odznak, který členové Rudé gardy nosili na rukávu. Když se Mao dozvěděl jméno dívky, které v překladu znamená „laskavá a vlídná“, řekl: „Potřebujeme více násilí.“ Sung si tedy změnila jméno na Sung Jao-wu (doslovný překlad je „chtít násilí“).

Násilné ozbrojené útoky se brzy rozšířily po celé zemi. Mladší generace, vychovaná v komunistickém ateismu, se ničeho nebála a ničím neznepokojovala. Pod přímým vedením ČKS a na Maův příkaz se z Rudých gard stali ignoranťští fanatici, kteří se stavěli nad platné zákony, bili lidi a vykrádali domovy po celé Číně. V mnoha oblastech bylo policií vyhlazeno všech „pět černých tříd“ (statkáři, bohatí rolníci, reakcionáři, nekalé

živly a pravičáci) včetně jejich rodin. Typický dokladem byl průběh události v kraji Ta-sing blízko Peking, kde bylo od 27. srpna do 1. září 1966 v třinácti obcích zabito celkem 325 lidí. Nejstarší oběti bylo 80 let, nejmladší měla pouze 38 dní. Bylo vyraženo 22 kompletních rodin; nikdo nebyl ponechán na živu.

„Ubití člověka k smrti se stalo normálním jevem. Na ulici Ša-tan členové Rudé gardy mlátili starou paní železnými řetězy a koženými řemeny, až se nemohla vůbec hýbat. Přesto jí jedna členka gardy dále skákala po těle a po břicho. Žena na místě zemřela. ... Blízko Čchung-wen-mengu, když Rudá garda prohledávala dům jedné statkářky (osamělé vdovy), donutila všechny sousedy, aby každý donesl hrnec s vařící vodou, a tuto jí potom lili za krk, až bylo celé její tělo úplně opečeno. O několik dní později byla tato stará paní nalezena ve svém pokoji. Její tělo bylo pokryto červy. ... Používalo se mnoho způsobů zabíjení, včetně ubití k smrti obušky, sekání srpem, škrcení lanem apod. Způsob zabíjení malých dětí byl nejbrutálnější: vrah šlápl dítěti na jednu nohu a za druhou tahal, čímž dítě roztrhl napůl.“ (Z knihy Jü Luo-wena, *Vyšetřování masakru v Ta-singu*¹³.)

Kanibalismus v Kuang-si byl daleko nelidštější než ten v Ta-singu. Spišovatel Čeng I, autor knihy *Šarlatový památník*, tuto událost ve své knize rozdělil do tří období.

První období bylo úvodní, kdy byl teror utajován a držen v přítmí. Krajské zdroje zaznamenaly typickou scénu: o půlnoci se vrazi vplížili k oběti, kterou rozřízli, a vyňali z ní srdce a játra. Protože byli nezkušení a měli strach, uřízli omylem plíci, a tak se museli vrátit. Když měli srdce a játra uvařeny, někdo přinesl z domu omáčku, jiný koření, a pak všichni společně v tichosti jedli lidské orgány ve světle hořících kamen.

Druhé období bylo vrcholnou fází, kdy se hrůzné věci děly otevřeně a na veřejnosti. Starší zabijáci v této době získali zkušenosti, jak obětem vyříznout srdce a játra za živa, a učili to i ostatní, zatímco sami zdokona-

13 Masakr v Ta-singu se odehrál v srpnu 1966 během výměny stranických vůdců v Peking. V té době ministr veřejné bezpečnosti Sie Fu-č' pronesl projev na setkání s Úřadem veřejné bezpečnosti v Peking, týkající se nezasahování do útoků Rudých gard proti „pěti černým třídám“. Tento projev byl zanedlouho přednesen na schůzi Stálé komise Úřadu veřejné bezpečnosti v Ta-singu. Po schůzi Úřad veřejné bezpečnosti v Ta-singu okamžitě zareagoval a vytvořil plán na podnícení mas v Ta-singu na zabítí „pěti černých tříd“.

lovali své techniky. Například, když rozřízli živého člověka, stačilo, aby mu nařízli břicho do kříže, šlápli na tělo (pokud byl člověk přivázan ke stromu, tak ho kolenem udeřili do žaludku) a srdce a další orgány prostě vypadly. Hlavní zabiják měl nárok na srdce, játra a genitálie, zatímco ostatní sebrali to, co zbylo. Tyto „velkolepé“, strašlivé scény bývaly rámovány vyvěšenými vlajkami a transparenty se slogany.

Třetí období bylo naprostým šílenstvím, kdy se kanibalismus stal velmi rozšířeným hnutím. V kraji Wu-süan lidé nepřičetně pojídali jiné lidi, podobně jako psi požírající mrtvoly při epidemii. Většinou byly oběti nejdříve „veřejně odsouzeny“, hned poté byly zabity a snědeny. V momentě, kdy oběť spadla na zem, ať už byla mrtvá nebo ne, lidé vytáhli nože, které měli připraveny, obstoupili ji a ukrojili jakoukoli část, kterou se jim podařilo získat. V tomto období byli do kanibalismu zapojeni i téměř všichni obyčejní občané. Hurikán „třídních bojů“ vymetl z lidských myslí veškeré povědomí o tom, co je špatné a hříšné, a úplně odstranil jejich lidskou přirozenost. Kanibalismus se šířil jako epidemie a lidé si užívali tyto strašlivé hostiny. Jedly se jakékoliv části těla, včetně srdce, masa, jater, ledvin, ramen, chodidel a šlach. Lidská těla byla připravována nejrůznějšími způsoby, včetně vaření, dušení v páře, smažení, pečení a grilování... Lidé pili tvrdý alkohol nebo víno a při pojídání lidského masa hráli různé hry. V největším rozmachu tohoto období byla jídla z lidského masa nabízena i v jídelnách nejvyšší vládní organizace – Revolučního výboru kraje Wu-süan.

Lidé by se neměli mylně domnívat, že tyto oslavy kanibalismu byly zcela neorganizovaným chováním lidí. ČKS byla totalitní organizace, která kontrolovala naprosto každou část společnosti. Bez její podpory a manipulace by se kanibalistické hnutí nikdy neodehrálo.

V písni, ve které ČKS vychválila sama sebe, se zpívá: „Stará společnost¹⁴ změnila lidi v demony, nová společnost z nich udělala lidi.“ Avšak výše popsané zabíjení a kanibalistické slavnosti nám dokládají, že ČKS změnila lidi na zrůdy a demony a že ČKS je krutější než jakákoli zrůda nebo démon.

14 „Stará společnost“, jak ji ČKS nazývá, se vztahuje na období před rokem 1949 a „nová společnost“ odkazuje na období po roce 1949, kdy ČKS převzala moc nad zemí.

PRONÁSLEDOVÁNÍ FALUN GONGU

Jak Číňané vstoupili do věku počítačů a cest do vesmíru a mohou soukromě mluvit o lidských právech, svobodě a demokracii, mnoho lidí si začalo myslet, že odporná a příšerná zvěrstva jsou věcí minulosti. ČKS si oblékla civilní šaty a je připravena navázat kontakt se světem.

To vše je ale daleko od pravdy. Když ČKS zjistila, že existuje skupina, která se nebojí jejích krutých metod mučení a zabíjení, začala používat ještě šilenější prostředky. Touto pronásledovanou skupinou je Falun Gong.

Násilí Rudých gard a kanibalismus v provincii Kuang-si mířily na odstranění lidského těla, likvidaci člověka během několika minut nebo hodin. Praktikující Falun Gongu jsou mučeni, aby se vzdali své víry v „pravdivost, soucit a snášenlivost“. Kruté způsoby mučení trvají i několik dní, měsíců nebo dokonce let. Odhaduje se, že následkem krutého mučení již zemřelo více než 10 000 praktikujících Falun Gongu.

Stoupenci Falun Gongu, kteří přežili nejrůznější druhy mučení a unikli ze spárů smrti, zaznamenali více než 100 ukrutných způsobů týrání. Níže je uvedeno pouze několik případů.

Nejrozšířenějším způsobem mučení praktikujících Falun Gongu je bití. Policie a hlavní dozorcí ve věznicích bijí praktikující a podněcují k tomu i ostatní vězně. Mnoho praktikujících následkem toho ohluchlo, jejich ušní boltce byly bitím roztrhány a oči rozmáčkнутy, zuby vytlučeny a lebka, páteř, žebra, klíční kosti, pánev, ruce a nohy polámaný; kvůli těžkým poraněním jim pak byly amputovány ruce a nohy. Mužům při mučení nelítostně drtí varlata a ženy kopají do genitálií. Pokud se praktikující nevzdají své víry, mučení pokračuje, dokud jim nepopraská kůže a maso se nevyhrne ven. Následkem takovýchto mučení jsou těla praktikujících zmrzačena a pokryta krví. Přesto na ně dozorcí stále lijí slané roztoky a dávají jim šoky elektrickými obušky. Směs pachu krve a spáleného masa a pronikavý bolestný řev jsou strašné. Mučitelé také používají plastové pytle, které přetáhnou praktikujícím přes hlavu, a vyhrožují jim udušením, pokud se nepodvolí.

Další metodou běžně používanou k mučení praktikujících Falun Gongu v čínských pracovních a převýchovných táborech jsou šoky elektrickými obušky. Policie používá elektrické obušky, aby praktikujícím pálila citlivá místa, jako jsou ústa, hlava, hrud', genitálie, boky, stehna, chodidla, ženám prsa a mužům penis. Dozorcí někdy dávají praktikujícím šoky ně-

kolika elektrickými obuškami zároveň; je cítit, jak se škvaří maso a poraněná místa zčernají. Někdy pálí obušky hlavu a konečník zároveň. Policie často používá 10 nebo i více elektrických obušků najednou a bije a pálí praktikující po velmi dlouhou dobu. Normální elektrický obušek má desetitisíce voltů. Když je použit, vyjde z něj modrý blesk a zvuk podobný zvuku statické elektřiny. Když proud prochází lidským tělem, člověk má pocit, jako by hořel nebo byl kousán hady. Každá rána tímto obuškem je velmi bolestivá, asi jako hadí uštknutí. Kůže oběti zčervená, popraská, spálí se a začne hnisat. Existují i daleko silnější elektrické obušky, které dají člověku ránu tak silnou, jako je úder kladivem do hlavy.

Policie také používá zapálené cigarety, aby praktikujícím páčila dlaně, tvář, chodidla, hrudník, záda, bradavky atd. Zapalovači jsou jim páleny ruce a genitálie. Speciálně vyrobené ocelové tyče jsou rozžhaveny do ruda, těmi jsou potom páleny nohy praktikujících. Na jejich obličejích jsou sypány rozžhavené uhlíky. Policie takto umučila praktikujícího, který byl i po nejkřutějším pálení stále naživu, dýchal a jeho tep byl znatelný. Oficiální zdroje poté prohlásily, že se upálil sám.

Ženy policisté bijí do prsou a genitálií. Z násilňují je, jak jednotlivě, tak i skupinově. Používají elektřinu na pálení jejich bradavek a genitálií. Pálí jim bradavky zapalovači, strkají jim do vagín elektrické obušky a dávají jim šoky. Svazují několik kartáčků na zuby dohromady, strkají jim je násilím do vagín a následně je uvnitř odírají a kroutí. Ruce praktikujících jsou spoutány za zády a do jejich bradavek jsou napíchány dráty, do kterých je přiváděn elektrický proud. Ženské praktikující jsou svlékány a vhažovány do cel přeplněných kriminálních, kteří je poté znásilňují.

Policisté praktikujícím násilím obléknou „svěrací kazajky“¹⁵, poté jim zkříží a sváží ruce za zády a přetáhnou jim je přes hlavu až k hrudi. Svá-

15 Svěrací kazajka je nástroj na mučení podobající se saku. Ruce oběti jsou překrouceny a sváženy lanem za zády a potom přetaženy přes hlavu dopředu; toto mučení ihned oběti zmrzačí ruce. Poté je oběť násilně oblečena do svěrací kazajky a pověšena za ruce. Hlavní následky tohoto krutého mučení jsou kosti zlomené v rami, loktech, zápěstích a zádech – ty pak způsobí, že oběť zemře v nesnesitelných bolestech. Několik praktikujících Falun Gongu zemřelo následkem tohoto mučení. Na níže uvedených odkazech najdete více informací: čínsky: <http://search.minghui.org/mh/articles/2004/9/30/85430.html>, anglicky: <http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2004/9/10/52274.html>.

žou jim nohy a pověsí je z okna, přičemž jim zacpou ústa látkou a nasadí jim sluchátka, aby nepřetržitě poslouchali propagandu očerňující Falun Gong. Podle svědectví se praktikujícím, kteří procházejí takovýmto mučením, brzy zlomí ruce a prasknou šlachy, to samé se stane s jejich rameny, zápěstími a lokty. Těm, kteří byli takto mučeni po dlouhou dobu, se úplně rozlomila páteř a zemřeli v nepředstavitelných bolestech.

Policie také umísťuje praktikující do kobek, které jsou plné odpadků. Kladivem jim vráží tenké bambusové tyčky pod nehty a nutí je žít v provlhlých celách plných červených, zelených, žlutých, bílých či jiných plísni, které jsou na stěnách, stropěch a podlaze a způsobují, že rány praktikujícím hnisají. Policisté používají psy, hady a škorpióny, aby útočili na praktikující. Také jim injekčně vpravují do těla drogy, které ničí nervový systém. Toto je pouze několik způsobů mučení, které se používají v pracovních táborech.

III. KRUTÝ BOJ UVNITŘ STRANY

Protože ČKS stojí na stranických principech a neřídí se morálkou a spravedlností, loajalita jejích členů (především starších funkcionářů) k nejsvrchovanějšímu vůdci je nejdůležitější otázkou. Proto strana zabíjením svých členů vytváří atmosféru hrůzy, aby ti, co přežijí, viděli, že když se nejvyšší diktátor chce někoho zbavit, pak tento člověk tragicky zemře.

Vnitřní boje komunistické strany jsou dobře známy. Všichni členové politbyra Komunistické strany Sovětského svazu, kromě Lenina, který zemřel, a samotného Stalina, byli v prvních dvou obdobích její vlády odsouzeni k smrti nebo spáchali sebevraždu. Popraveni byli tři z pěti maršálů armády, stejně jako tři z pěti vrchních velitelů, všech deset jejich zástupců, 57 z 85 velitelů armádních sborů a 110 z 195 oblastních velitelů.

ČKS vždy používala metodu „krutých bojů a nemilosrdných útoků“. Taková taktika se nezaměřuje pouze na lidi, kteří nejsou ve straně. Už v době revoluce v provincii Ťiang-si ČKS zabila tolik členů antibolševické armády¹⁶, že do válečných konfliktů, které následovaly, se mohlo zapojit

16 V roce 1930 Mao nařídil straně, aby zabila tisíce svých členů, vojáky Rudé armády a nevinné civilisty v provincii Ťiang-si ve snaze o upevnění své moci v oblastech kontrolovaných ČKS. Více informací najdete na: (čínsky): <http://kanzhongguo.com/>

jen mizivé procento přeživších. Ve městě Jen-an strana zahájila „očistnou kampaň“. Poté, co byla strana politicky ustavena, odstranila Kao Kanga, Žao Šu-š'ho¹⁷, Chu Fenga a Pcheng Te-chuaje. V průběhu kulturní revoluce byli odstraněni téměř všichni starší členové strany. Nikdo z dřívějších generálních tajemníků strany neskončil dobře.

Liou Šao-čchi, dřívější čínský prezident, který byl kdysi pro národ osobností číslo dva, tragicky zemřel. V den jeho sedmdesátých narozenin Mao Ce-tung a Čou En-laj¹⁸ řekli Wang Tung-singovi (veliteli Maovy osobní stráže), aby Liou Šao-čchioví donesl narozeninový dar – rádio, ze kterého si mohl vyslechnout oficiální vyhlášení závěrů 8. plenárního zasedání 12. ústředního výboru. Na něm Mao řekl: „Navždy vylučte toho vlastizrádce, špiona a odpadlíka Liou Šao-čchiho ze strany a pokračujte v odhalování a odsuzování zločinů velezrady, kterých se dopustil on a jeho pomocníci.“

Liou Šao-čchi byl psychicky zdrčen a jeho nemoci se prudce zhoršily. Protože byl po dlouhou dobu připoután k posteli a nemohl se hýbat, na krku, zádech, bocích a na patách měl bolavé hnisavé proleženiny. Když měl velké bolesti, chytil se čehokoliv – oblečení, předmětů nebo něčí ruky – a nechtěl se pustit, takže lidé mu pak dali do každé ruky tvrdou plastovou láhev. Když zemřel, tím, jak lahve ve středu držel a svíral, získaly tvar přesýpacích hodin.

V říjnu 1969 začalo celé tělo Liou Šao-čchiho hnisat a infekce začala vydávat silný zápach. Byl nesmírně hubený a na pokraji smrti. Ale zvláštní inspektor z Ústředního výboru strany mu nedovolil, aby se vysprchoval nebo aby hýbal tělem, kdyby se chtěl převléct. Namísto toho mu svlékli všechny šaty, zabalili jej do deky a letecky jej poslali z Pekingu do Kchaj-fengu, kde jej uzamkli v přízemí železobetonového bunkru. Když měl vysoké horečky, nejenže mu nedali žádné léky, ale ještě poslali pryč všechen ošetřující personál. Když Liou Šao-čchi zemřel, úplně ztratil svoji podobu, jeho vlasy byly půl metru dlouhé, bílé a rozčuchané. O dva dny později

[news/articles/4/4/27/64064.html](https://www.ckks.org/news/articles/4/4/27/64064.html).

17 Kao Kang a Žao Šu-š' byli oba členové Ústředního výboru ČKS. Po nepřijaté nabídce v bojích o moc v roce 1954 byli nařčeni, že se snaží rozdělit stranu, a následně z ní byli oba vyloučeni.

18 Čou En-laj (1898–1976) byl po Maovi druhou nejdůležitější postavou v historii ČKS. Byl vedoucím představitelem v ČKS a předsedou vlády ČLR od roku 1949 až do své smrti.

bylo jeho tělo spáleno způsobem, jakým se spalují lidé s těžkou infekční nemocí, a spolu s ním spálili jeho povlečení, polštář a všechny věci, které po něm zbyly. Na jeho úmrtní kartě je napsáno: Jméno: Liou Wej-chuang; Zaměstnání: nezaměstnaný; Důvod smrti: nemoc. Tak ČKS umučila prezidenta země bez udání jediného jasného důvodu.

IV. VYVÁŽENÍ REVOLUCE A ZABÍJENÍ LIDÍ V ZAHRANIČÍ

Kromě zabíjení lidí v Číně se při vývozu „revoluce“ ČKS všemi možnými způsoby mučení zapojila také do zabíjení Číňanů v zahraničí. Typickým příkladem jsou Rudí Khmerové.

Pol Potovi Rudí Khmerové působili v Kambodži pouze čtyři roky. Nicméně od roku 1975 do roku 1978 bylo v této malé zemi, která měla pouze okolo osmi milionů obyvatel, zabito více než dva miliony lidí, z toho přes 200 000 Číňanů.

Zločiny Rudých Khmerů jsou nesčetné, o nich se zde ale zmiňovat nebudeme. Musíme se však zmínit o jejich vztahu s ČKS.

Pol Pot uctíval Mao Ce-tunga. Začátkem roku 1965 čtyřikrát navštívil Čínu, aby osobně vyslechl Maovo učení. V listopadu 1965 Pol Pot přijel do Číny a tři měsíce se zdržel. Čchen Po-ta a Čang Čchun-čchiao s ním probírali teorie, jako např.: „Hlaveň pistole jako nástroj politické moci“, „Třídní boje“, „Diktatura proletariátu“ atd. Toto se později stalo základem jeho vlády v Kambodži. Když se vrátil domů, změnil jméno své politické strany na Komunistická strana Kambodže a založil revolucionářské základy podle modelu obklíčení měst z venkova, jaký používala ČKS.

V roce 1968 kambodžská komunistická strana oficiálně založila armádu. Na konci roku 1968 v ní sloužilo něco přes tři tisíce lidí. Ale v roce 1975, před útokem a zabráním města Phnom Penh, se z ní stala dobře vybavená a statečně bojující armáda s 80 tisíci vojáky. A to vše jen díky podpoře ČKS. Spisovatel Wang Sien-ken ve své knize *Dokumenty o podpoře Vietnamu a válce s USA* píše, že Čína předala v roce 1970 Pol Potově armádě zbraně pro 30 tisíc vojáků. V dubnu 1975 převzal Pol Pot moc nad hlavním městem Kambodže a o dva měsíce později jel do Peking, aby navštívil ČKS a vyslechl další instrukce. Je zřejmé, že kdyby zabíjení

Rudých Khmerů nebylo podpořeno teoriemi ČKS a jejich hmotným zajištěním, nikdy by se neodehrálo.

Například poté, co kambodžská komunistická strana zabila oba syny prince Sihanuka, na příkaz Čou En-laje poslala Sihanuka poslušně do Pekingu. Bylo dobře známo, že když kambodžská komunistická strana zabíjela lidi, řídila se pravidlem „zabíjet také plod v ženě“, aby předešla jakýmkoliv možným problémům v budoucnosti. Pol Pot se podřídil Čou En-lajovým rozkazům bez protestu.

Stačilo jediné slovo, a Čou En-laj mohl zachránit Sihanukův život, ČKS však nic nenamítala proti zabití více než 200 000 Číňanů kambodžskou komunistickou stranou. V té době se kambodžští Číňané obraceli na čínskou ambasádu s prosbami o pomoc, ale ta je ignorovala.

V květnu 1998, když se v Indonésii ve velkém měřítku odehrávalo zabíjení a znásilňování čínského etnika, ČKS proti tomu nic nenamítala. Nenabídla žádnou pomoc, a dokonce zabránila průvníkům jakýchkoliv informací do Číny. Zdá se, že čínská vláda se ani trochu nestarala o osud Číňanů v zahraničí; nenabídla jim ani žádnou humanitární podporu.

V. NIČENÍ RODIN

Nelze nijak spočítat, kolik lidí zahynulo během politických kampaní ČKS. Kvůli blokádě informací a překážkám mezi jednotlivými regiony, etnickými skupinami a místními dialekty není možné zpracovat statistické studie. ČKS by takový průzkum samozřejmě nikdy neprováděla, tím by si kopala vlastní hrob. Když píše vlastní historii, ČKS přehlíží „detaily“.

Ještě hůře zjistitelný je počet rodin, které strana rozvrátila. V některých případech zemřel jeden člen a rodina byla rozbita. V jiných případech byla vyhlazena celá rodina. I když nikdo nezemřel, rodiny byly nuceny k rozvodům. Otec a syn nebo matka a dcera se často museli zřeknout rodinných svazků. Někteří byli zmrzačeni, jiní zešileli a někteří zemřeli v mladém věku na následky těžkých nemocí způsobených mučením. Záznamy těchto rodinných neštěstí jsou velmi neúplné.

Yomiuri News z Japonska vydaly jednu reportáž o tom, jak ČKS pronásledovala více než polovinu čínské populace. Pokud je to pravda, počet zničených rodin by se pohyboval okolo 100 milionů.

Příběh Čang Č'-sin se stal díky spoustě reportáží všeobecně známým. Mnoho lidí ví, že protrpěla fyzické mučení, skupinové znásilnění a psychické mučení. Nakonec zešléla a byla zastřelena poté, co jí bylo podříznuto hrdlo. Mnoho lidí ale možná neví, že za touto tragédií je skryt další krutý příběh – její rodina se musela zúčastnit „studijního setkání pro rodiny těch, co čekali na smrt“.

Dcera Čang Č'-sin, Lin Lin, na tuto událost na jaře 1975 vzpomínala s těmito slovy: „Člověk od soudu v Šen-jangu nahlas pronesl: ‚Tvoje matka je opravdu nezdočná kontrarevolucionářka. Odmítá přijmout reformu a je nenapravitelně zatvrzelá. Je proti revolučnímu směru proletariátu našeho velkého vůdce, předsedy Maa. Kvůli nepřebornému množství zločinů, které spáchala, zvažuje naše vláda zvýšení trestu. Když bude popravena, jaký bude tvůj postoj?‘ Byla jsem v šoku a nevěděla jsem, jak odpovědět. Zlomilo mi to srdce. Ale předstírala jsem, že jsem klidná, a pokoušela se zadržet slzy. Otec mi řekl, že bychom před ostatními neměli brečet, jinak už bychom neměli žádný způsob, jak se zříci našeho vztahu k mámě. Otec za mě odpověděl: ‚Pokud je to takto, vláda může udělat, co uzná za vhodné.‘“

Ten člověk od soudu se zeptal znovu: ‚Dojdete si pro její tělo, když bude popravena? Vyzvednete si její ostatky ve vězení?‘ Sklonila jsem hlavu a neříkala nic. Otec za mě odpověděl znovu: ‚Nic nepotřebujeme.‘ ... Otec držel mě a bratra za ruku a vyšli jsme ven z okresního motelu. Potáčeli jsme se domů v kvílící sněhové vánici. Nic jsme nevařili; otec rozlomil jedinou kukuřičnou housku, co jsme měli doma, a podal ji mně a bratrovi. Řekl: ‚Snězte to a běžte brzy spát.‘ Potichu jsem si lehla na hliněnou postel. Otec seděl na stoličce a omámeně zíral do světla. Po chvíli se podíval na postele a myslel si, že už spíme. Vstal, tiše otevřel kufr, který jsme si přivezli z našeho starého domova v Šen-jangu, a vytáhl matčinu fotografii. Podíval se na ni a nemohl se ubránit slzám.

Vstala jsem z postele, položila hlavu otci do dlaní a začala hlasitě plakat. Otec mě zlehka pleskl a řekl: ‚Nech toho, sousedé to nesmí slyšet.‘ Bratr vstal, když zaslechl můj pláč. Otec nás oba držel pevně v náručí. Nevím, kolik slz jsme té noci uronili, vím jen, že jsme se nemohli ani svobodně vyplakat.“¹⁹

19 Ze zprávy Nadace pro výzkum lao-kaj (12. října 2004): <http://www.laogai.org/>

Jeden univerzitní učitel měl šťastnou rodinu, ale ta zažila neštěstí spojené s kampaní na potlačení antipravičáckého hnutí. V době tohoto hnutí se žena, která se později stala jeho manželkou, scházela s mužem, který byl označen za pravičáka. Její milý byl poté poslán do vzdálené oblasti, kde velmi trpěl. Protože jako mladá dívka nemohla jít s ním, vzdala se jej a provdala se za učitele. Když se její milovaný konečně vrátil zpět do jejich města, tato žena, nyní matka několika dětí, nenacházela způsob, jak odčinit svou zradu z minulosti. Trvala na rozvodu se svým manželem, aby usmířila své špatné svědomí. V té době bylo tomuto učiteli přes padesát let; nedokázal přijmout tuto náhlou změnu a zešlel. Běhal vysvlečený donaha po celém městě v naději, že „najde místo, kde bude moci začít nový život“. Žena nakonec opustila jeho i děti. Mnohá bolestivá odloučení nařízená stranou vytvořila neřešitelný problém, nevléčitelnou nemoc společnosti, která beznadějně prohloubila vzdálenosti mezi lidmi.

Rodina je základním článkem čínské společnosti. Je také poslední oporou a útočištěm tradičních hodnot před kulturou strany. Proto je ničení rodin v historii násilí ČKS tou nejkrutější věcí. ČKS jako jediná vlastní všechny společenské prostředky; proto, když se člověk postaví diktatuře, bude ihned nucen bojovat o přežití, bude odsouzen celou společností a připraven o svoji důstojnost. Když lidé bojují s nespravedlností, rodina tvoří jejich jediné bezpečné útočiště. Ale taktika ČKS, aby všichni členové rodiny nesli následky činů jednoho z nich, udržovala členy rodin ve vzájemné neshodě; jinak by riskovali, že budou také označeni za oponenty proletariátu. Čang Č'-sin byla nucena se rozvést. Pro mnoho lidí byla zrada členů rodiny – udání, rozbroje, veřejné odsouzení anebo obžalování – poslední kapkou do poháru hořkosti. Zlomilo to jejich ducha a mnoho lidí v důsledku toho spáchalo sebevraždu.

VI. ZPŮSOBY A NÁSLEDKY ZABÍJENÍ

IDEOLOGIE ZABÍJENÍ ČKS

ČKS se vždy v rozvíjení ideálů marxismu-leninismu považuje za velmi talentovanou a tvůrčí, ve skutečnosti však vytváří zlo, jaké nemá v ději-

news2/newsdetail.php?id=391 (v čínštině).

nách lidstva obdoby. Zakládá si na komunistické ideologii sociální jednoty, aby podvedla společnost a intelektuály, a používá výsledky vědy a technologický rozvoj k popření víry a k propagaci naprostého ateismu. Uplatňuje komunistickou ideologii, aby znemožnila osobní vlastnictví, a Leninovu teorii a praxi násilné revoluce, aby vládla zemi. Zároveň stále více posiluje nejzkaženější část čínské kultury, tu, která rouhačsky bojuje se základními čínskými tradicemi.

ČKS vynalezla úplnou teorii a operační strukturu „revoluce“ a „nepřetržitě revoluce“ pod diktaturou proletariátu; použila tento systém, aby změnila společnost a zajistila diktaturu strany. Její teorie má dvě části – ekonomický základ a filozofickou nadstavbu (kulturu vládnoucí strany) pod nadvládou proletariátu. Podle této teorie ekonomický základ ovlivňuje filozofickou nadstavbu, ale filozofická nadstavba může mít zpětný vliv na tento ekonomický základ. Aby posílila tuto nadstavbu, a především svůj vliv, musela strana nejdříve začít revoluci od ekonomického základu, což obnášelo:

1. Zabíjení vlastníků půdy jako řešení problému výroby²⁰ na venkově;
2. Zabíjení kapitalistů jako řešení problému výroby ve městech.

Na úrovni nadstavby bylo zabíjení použito opakovaně, aby si strana udržela absolutní kontrolu v oblasti ideologie. To obnášelo:

1. Vyřešení otázky politického postoje intelektuálů ke straně

ČKS opakovaně zahajovala kampaně na reformování myšlenek intelektuálů. Obvinila intelektuály z buržoazního individualismu, buržoazních ideologií, apolitických názorů, beztřídní ideologie, liberalismu atd. Vymýváním mozků je připravila o důstojnost a zničila jejich svědomí. Takřka úplně vymýtila jejich nezávislé myšlení a mnoho jejich dobrých vlastností. Než přišla strana, intelektuálové vyznávali ušlechtilé hodnoty, jako: „Neoddat se výstřednostem v bohatství a slávě ani se neodklonit od svého cíle v chudobě a ústraní, a nesklonit se před nadvládou.“²¹ „Člověk

20 Jeden ze tří nástrojů (výrobní prostředky, technika výroby a výrobní vztahy), kterými Marx analyzoval společenské třídy. Výrobní vztahy se týkají vztahu mezi lidmi, kteří vlastní výrobní nástroje, a těmi, kteří je nemají, jako např. vztah mezi statkářem a rolníkem, nebo vztah mezi kapitalistou a dělníkem.

21 Mencius, *Knihla třetí*.

by se měl nejdříve starat o blaho státu a až nakonec žádat svůj podíl štěstí.²² „Každý obyčejný člověk by se měl cítit zodpovědný za úspěchy nebo nezdary svého národa.“²³ A také: „Když je šlechtetný člověk v ústraní, zdokonaluje sám sebe, když je šlechtetný člověk na význačné pozici, zdokonaluje celou zemi.“²⁴

2. Zahájení kulturní revoluce a zabíjení lidí, aby ČKS získala absolutní kulturní a politickou moc

ČKS nejdříve začala kampaně masového charakteru uvnitř a vně strany a začala likvidovat osobnosti literatury, umění, divadla, dějepisné vědy a školství obecně. Na začátku ČKS zavraždila několik známých lidí, mezi nimi např. autory „Vesnice Tří rodin“²⁵, Liou Šao-čchia, Wu Chana, Lao Šea a T'ian Po-cana. Později se zabíjení rozrostlo na „malou skupinku uvnitř strany“ a „malou skupinku uvnitř armády“, a nakonec to vyústilo v situaci, kdy se lidé v celé zemi, včetně těch uvnitř strany a armády, zabíjeli navzájem. Ozbrojené útoky odstraňovaly „nepřátele strany“ fyzicky, kulturní útoky je ničily mentálně. Šlo o extrémně chaotické a násilné období vlády ČKS. V krizích strana potřebovala oživit svou moc a podněcovala zesílení démonické stránky lidské povahy na samotné maximum. Každý mohl libovolně zabít ve jménu „revoluce“ a „obranu Maova revolučního směru“. Takové celonárodní ničení lidské přirozenosti bylo nevídané.

3. Masakr spáchaný ČKS na náměstí Tchien-an-men 4. června 1989 byl odpovědí na demokratické nároky

Toto bylo poprvé, kdy ČKS veřejně zabíjela civilisty, aby potlačila protesty proti zpronevěře, korupci a tajným dohodám mezi vládou a obchodníky. Spolu s protesty byly vzneseny požadavky na svobodu tisku, projevu a shromažďování. V průběhu masakru na náměstí Tchien-an-men ČKS

22 Fan Čung-jen (989–1052), přední čínský pedagog, spisovatel a vládní úředník z dynastie Severní Sung. Úryvek pochází z jeho známé prózy *Šplhání na věž Jüe-jang*.

23 Ku Jen-wu (1613–1682), významný učenec rané dynastie Čching.

24 Mencius, *Kniha sedmá*.

25 Vesnice Tří rodin byl literární pseudonym tří spisovatelů v 60. letech, Teng Kchua, Wu Chana a Liao Mo-šiho. Wu byl autorem hry *Chaj Žuej rezignuje na svoji funkci*, kterou Mao chápal jako politickou satiru na svůj vztah s generálem Pcheng Te-chua-jem.

dokonce zinscenovala, jak lidé pálí vojenská vozidla a zabíjejí vojáky, aby podnítila nenávisť mezi vojáky a civilisty, což vedlo k tragédii, ve které Lidová armáda zmasakrovala vlastní občany.

4. Zabíjení lidí s různým náboženským vyznáním

Pro ČKS je životně důležité ovládat víru lidí. Aby se jí na počátku její vlády povedlo různými bludy lidi podvést, začala odstraňovat veškerá náboženství a vyznání. Když se ČKS setkala s duchovní vírou nové éry – s Falun Gongem – znovu vytáhla svůj řeznický nůž. Započala pronásledování Falun Gongu tak, že zneužila principy „pravdivosti, soucitu a snášenlivosti“ a skutečnost, že praktikující nelžou, nepoužívají násilí a nezpůsobují žádnou společenskou nestabilitu. Když ČKS získala zkušenost s pronásledováním Falun Gongu, pokročila i v ničení lidí jiných vyznání. Ťiang Ce-min a ČKS tentokrát vystoupili sami a přímo, aby zabíjeli, vyhnuli se použití jiných lidí nebo skupin.

5. Zabíjení lidí, aby pravda zůstala skryta

Občanské právo znát pravdu je dalším slabým místem ČKS; zabíjí lidi proto, aby blokovala informace. V minulosti byl „poslech vysílání nepřátelského rádia“ těžkým zločinem, za který mohli být lidé uvězněni. V poslední době, kdy byly státní satelity nebo kabelové televizní systémy opakovaně „napíchnuty“, aby mohla být lidem v Číně odhalena pravda o pronásledování Falun Gongu, Ťiang Ce-min vydal tajný rozkaz „zabíjet bez milosti“. Liou Čcheng-tün, který provedl jeden z těchto vstupů do médií, byl umučen k smrti. ČKS zmobilizovala Úřad 610 (organizaci podobnou gestapu nacistického Německa, která byla vytvořena za účelem pronásledování Falun Gongu), policii, prokurátory, soudy a systém internetové policie, aby mohla lidi lépe monitorovat.

6. Strana usiluje o vlastní zájmy za cenu odepření práva na život

Teorie nepřetržité revoluce vlastně znamená, že se ČKS nikdy nevzdá své moci. V současné době vytvořily korupce a zpronevěra uvnitř ČKS mnoho konfliktů mezi absolutní mocí strany a právem lidí na život.

Když se lidé zorganizují, aby ochránili svá práva, ČKS použije násilí a bude mávat řeznickým nožem před tváří takzvaných „vůdců“ těchto hnutí. Pro tyto účely má připraveno 100 milionů ozbrojených policistů.

V dnešní době je ČKS na zabíjení připravena daleko lépe než v době masakru na náměstí Tchien-an-men 4. června 1989. V té době musela narychlo zmobilizovat své vojenské síly. Ale spolu s tím, jak ČKS tlačí své lidi do slepé uličky, natlačila tam i sebe sama. ČKS se dostala do bodu takové zranitelnosti, že (jak říká čínské přísloví) „když fouká vítr, považuje i strohy a trávu za nepřátele“.

Z výše uvedeného je zřejmé, že ČKS je zlovolný duch obývající tuto zemi. Je jedno, jak se v různých obdobích a na různých místech proměňuje a rozdílně chová. ČKS zabíjela lidi v minulosti, zabíjí je dnes a bude v zabíjení pokračovat i v budoucnosti, aby si udržela absolutní moc.

RŮZNÉ ZPŮSOBY ZABÍJENÍ ZA RŮZNÝCH OKOLNOSTÍ

A. Propaganda před akcí

V závislosti na různých časových obdobích používala ČKS různé způsoby zabíjení. Ve většině případů ČKS předtím, než někoho zabila, nechala svou oběť očernit státní propagandou. Potom řekla: „Pouze trest smrti mohl ulevit pobouření lidí“, jako by lidé po ČKS požadovali, aby zabíjela. Ve skutečnosti ČKS pobouření lidí sama podněcovala.

Například drama *Bělovlasá dívka*²⁶, které úplně překroutilo lidovou legendu, bylo použito jako nástroj v propagandistických kampaních. Příběhy o lichvě a vodních žalářích, o kterých se mluví v dramatu *Liou Wen-cchaj*, jsou také všechny smyšlené. Účelem těchto překroucených povídek bylo, aby se lidé „naučili“ nenávidět statkáře. ČKS běžně demonizovala své nepřátele, dokonce i čínského prezidenta. V lednu 2001 ČKS zinscenovala „sebeupálení“ na náměstí Tchien-an-men, aby podnítila nenávist lidí vůči Falun Gongu, a pak zdvojnásobila svou masivní likvidační kampaň proti němu. ČKS nejenže změnila způsoby zabíjení lidí, ale dokonce je zdokonalila využitím nových informačních technologií. Dříve ČKS podváděla lidi pouze v Číně, dnes klame lidi po celém světě.

26 Děj *Bělovlasé dívky* byl původně o nesmrtelné bytosti a neměl nic do činění s třídními konflikty. Avšak perem spisovatelů ČKS byla tato hra změněna na „moderní“ drama, operu a balet, které byly použity na podněcení třídní nesnášenlivosti.

B. Podněcování davů, aby zabíjely lidi

ČKS nejen zabíjí lidi mechanismy své diktatury, ale také je provokuje, aby se zabíjeli navzájem. I kdyby ČKS měla nějaká omezení, když se zabíjením začala, v době, kdy podněcovala lidi, aby se do něj zapojili, už nic nemohlo toto vraždění zastavit. Například, když ČKS zahájila svou pozemkovou reformu, povolila všem krajským úřadům pozemkové reformy popravovat statkáře, jak je libo.

C. Zničení ducha člověka, předtím než zabíjí jeho fyzické tělo

Dalším zvykem je zničit v člověku jeho ducha předtím, než je zlikvidován fyzicky. V dějinách Číny ani vládcí té nejkřutější dynastie čínské historie, Čchin (221–207 př. n. l.), neničili lidského ducha. ČKS nikdy nedala lidem příležitost, aby zemřeli jako mučedníci. Jejich taktikou bylo zmírnění rozsudku těm, kteří se přiznali, a jeho zpřísnění těm, kteří odporovali. „Sklonění hlavy jako přiznání zločinu je jediný způsob, jak přežít.“ ČKS nutí lidi, aby se vzdali svých názorů a víry, nutí je zemřít bez důstojnosti. Ti, kteří by zemřeli důstojně, by povzbudili další. Pouze, když lidé zemrou velmi ponižujícím a ostudným způsobem, jediné pak ČKS dosáhne svého cíle – ovládnout masy. Důvodem, proč ČKS pronásleduje Falun Gong tak krutě a zuřivě, je to, že praktikující Falun Gongu považují svou víru za důležitější než svůj život. Když se ČKS nepodařilo zničit jejich důstojnost, udělala vše pro to, aby mučila jejich fyzická těla.

D. Utiskování lidí použitím metody spojenectví a nepřátelství

ČKS při svém útisku používá metody „cukru a biče“ – s jedněmi se přátelí, zatímco druhé bije. ČKS se stále snaží napadat malou část populace, okolo pěti procent. Většina společnosti je podle ní dobrá, jen potřebuje být vychovávána. Výchovné metody ČKS můžeme rozdělit do dvou skupin: metoda hrůzovlády a metoda laskavosti. První z nich využívá strachu, aby lidé věděli, že ti, kdo se postaví straně, nedopadnou dobře, a také je nutí stranit se těch, kteří se do sporu s komunistickou stranou dostali v minulosti. Druhá lidi nabádá, aby si získali důvěru strany a aby s ní byli v souladu, pak budou nejen v bezpečí, ale možná budou i povýšeni nebo získají jiné výhody. Lin Piao jednou řekl: „Malá část [potlačena] dnes a malá část zítra, a za chvíli to bude dohromady velká část.“

Ti, kteří se radovali, že přežili jednu čistku, se většinou stali oběťmi té následující.

E. Likvidace potenciálních hrozeb v zárodku a tajné mimosoudní zabíjení

V nedávné době ČKS přijala modely „vyhlazení problému v zárodku“ a „utajeného nezákonného zabíjení“. Například stávky dělníků a protesty rolníků se stávají stále běžnějšími, a tak ČKS odstraňuje taková hnutí ještě předtím, než se rozrostou, a to tak, že zatkne jejich „vůdce“ a odsoudí je ke krutým trestům. Jak se svoboda a lidská práva stávají ve světě běžným a samozřejmým trendem, ČKS se neodvažuje odsoudit žádného praktikujícího k trestu smrti. Avšak po Ťiang Ce-minově prohlášení, že „nikdo není zodpovědný za smrt praktikujícího Falun Gongu“, jsou praktikující Falun Gongu zabíjeni po celé zemi. Ačkoli čínská ústava garantuje občanům právo apelovat, ČKS používá tajnou policii nebo najímá vrahy, aby praktikující, kteří přicházejí apelovat, zastavili, zatkli, uvěznil v pracovních táborech či v lepším případě poslali zpět domů.

F. Zabití jednoho člověka pro výstrahu ostatním

Příklady tohoto jsou pronásledování Čang Č'-sin, Jü Luo-kchea a Lin Čao.²⁷

G. Skrývání pravdy o zabíjení pomocí umlčování

Známi lidé s mezinárodním vlivem jsou obvykle umlčeni, ale ne zabiti. Účelem toho je skrýt zabití těch, kteří nemají žádný vliv ani moc a je-

27 Čang Č'-sin byla intelektuálka, kterou ČKS během kulturní revoluce umučila za kritizování Maova selhání při Velkém skoku vpřed a za to, že otevřeně říkala pravdu. Vězeňští dozorcí ji často svlékali donaha, svazovali jí ruce za zády a vhažovali ji do mužských cel, kde byla skupinově znásilňována, až zešílela. Vedení věznice mělo obavy, že by během popravky vykřikovala nějaké slogany, a tak jí předtím nechalo proříznout hrdlo. Jü Luo-kche byl lidskoprávní myslitel a aktivista, který byl zabit ČKS během kulturní revoluce. Jeho monumentální esej *O rodinném zázemí* napsaná 18. ledna 1967 se těšila nejširší a nejdéle odezvě ze všech esejí, které odrážely nekomunistické názory za kulturní revoluce. Lin Čao byla pekingská vysokoškolská studentka žurnalistiky, která byla v roce 1957 označena za pravičačku kvůli svému nezávislému myšlení a otevřené kritice komunistického hnutí. Byla obviněna z konspirace s cílem svrhnutí diktatury lidové demokracie a v roce 1960 ji uvěznil. V roce 1962 byla odsouzena na 20 let vězení. 29. dubna 1968 byla zabita jako kontrarevolucionářka.

jichž smrt nebude veřejnost zajímat. Například během kampaně na potlačení reakcionářů ČKS nezabila vysoce postavené generály Kuomintangu, jako byli Lung Jün, Fu Cuo-i a Tu Jü-ming, a místo toho vraždila úředníky a vojáky nižších vrstev KMT. Dlouhodobé zabíjení ČKS zničilo duše čínských lidí. Dnes je v Číně mnoho lidí, kteří mají sklon k zabíjení. Když se odehrál teroristický útok na USA dne 11. září 2001, mnoho Číňanů se z toho na internetových stránkách radovalo. Zastánci „totální války“ proti USA a západnímu bloku byli všude a rozsávali mezi lidmi strach.

ZÁVĚR

Kvůli informační blokadě ČKS není možné zjistit, kolik lidí přesně zemřelo následkem různých pronásledování, která se během vlády komunistů odehrála. Jen ve výše zmíněných čistkách zemřelo přes 60 milionů lidí. Navíc ČKS zabíjela příslušníky etnických menšin v Sin-tiangu, Tibetu, Vnitřním Mongolsku, Jün-nanu a dalších místech; informace o těchto vražedných incidentech jsou těžko zjistitelné. Deník *The Washington Post* odhadl počet lidí, které ČKS pronásledovala na smrt, na celých 80 milionů.

Kromě počtů těch, kteří zemřeli, nelze přesně stanovit ani to, kolik lidí bylo zmrzačeno, psychicky onemocnělo, bylo dohnáno k šílenství a depresím nebo vyděšeno k smrti protřpěným pronásledováním. Každá smrt je tragédií, která zanechala nekonečný smutek v duších členů rodiny oběti.

Japonské *Yomiuri News* jednou uveřejnily reportáž, ve které stálo, že průzkum centrální čínské vlády ve všech 29 provinciích a přímo ovládaných městech v té době ukázal, že okolo 600 milionů lidí se stalo přímými oběťmi kulturní revoluce nebo jí bylo negativně ovlivněno. To znamená zhruba polovinu čínské populace. Stalin jednou řekl: „Smrt jednoho člověka je tragédie. Smrt jednoho milionu lidí je statistika.“ Když se zjistilo, kolik lidí zemřelo hladu v provincii S'-čchuan a Li Ťing-čchuan, dřívější tajemník komunistické strany v S'-čchuanu poznamenal: „Ve které dynastii neumírali lidé?“ Mao Ce-tung řekl, že: „Oběti jsou nevyhnutelné v jakémkoliv boji. Smrt je častá.“ To je výsledek komunistického ateistického pohledu na život. Proto při perzekuci, kterou v Sovětském svazu vedl Sta-

linův režim, zahynulo 20 milionů lidí – deset procent populace SSSR. ČKS zavraždila na 80 milionů lidí, což je také téměř deset procent populace (v období konce kulturní revoluce). Rudí Khmerové vyhladili dva miliony lidí, tedy jednu čtvrtinu populace Kambodže. V Severní Koreji zemřel při hladomoru milion obyvatel. To jsou krvavé dluhy komunistických stran ve světě.

Kulty zla obětují lidi a jejich krev používají k uctívání zlých duchů. Komunistická strana od doby svého vzniku nepřetržitě zabíjí – když nemohla zabít ty, kteří byli mimo stranu, zabíjela své vlastní lidi – aby si oživila své „třídní boje“, „vnitrostranické boje“ apod. Strana klade na obětní oltář svého kultu zla i vlastní generální tajemníky, vůdce vojsk, generály, ministry a další.

Mnoho lidí si myslí, že bychom měli dát ČKS čas, aby se změnila sama. Říkají, že se ve svém zabíjení v poslední době docela krotí. Přesto, i když zabijete jen jednoho člověka, stále ještě zůstáváte vrahem. Z širší perspektivy je její režim na zabíjení založený. ČKS zabíjí tolik lidí, kolik je potřeba, aby si udržela moc. Její činy jsou nepředvídatelné. Když lidé ztratí silný pocit strachu, ČKS jich zabije více, aby v nich probudila pocit hrůzy. Když se lidé strany opravdu bojí, stačí pár mrtvých, aby se tento pocit mezi lidmi udržel. Aby byl pořádek udržen, stačí, když strana ohlásí svůj úmysl zabít. Poté, co lidé zažili bezpočet politických hnutí a čistek, vytvořili si reakci podmíněného reflexu na teror ČKS, a zabíjení už není dokonce ani potřeba zmiňovat. Dokonce postačuje, když propagandistická mašinérie ČKS začne kritizovat masy – lidé si ihned automaticky obnoví vzpomínky na zabíjení.

Kdykoli se pocit hrůzy u lidí oslabí, ČKS upraví intenzitu zabíjení. Počet zabitých sám o sobě není důležitý; důležitá je kontinuita jejího zabíjení. ČKS se nestala vládě ani se nezbavila svého reznického nože. To jen lidé se stali poslušnějšími. Jak jednou lidé povstanou a žádají více, než je pro ni přípustné, ČKS nebude váhat zabít.

Náhodné vraždění je nejúčinnější metodou, jak šířit strach, což je cíl, kterého ČKS potřebuje dosáhnout. Ve velkých historických čistkách byly identita oběti, podstata jejího zločinu a průběh soudního procesu s obžalovaným záměrně utajovány. Aby se vyhnuli ohrožení sebe sama, lidé často omezili své projevy a činy na „bezpečnou“ úroveň. Tato autocenzura dokonce překonala tu, kterou na lidi uvalila ČKS. To je důvod, proč se lidé

v každém hnutí přikláněli „k levičáckému spíše než k pravičáckému“ chování, následovali přání vlády a částečně se čistek i účastnili. Každá úroveň vládních úředníků se snažila hnutí rozšířit, aby si zajistila vlastní bezpečnost, proto čím nižší úroveň, tím byla kampaň krutější. Toto celonárodní dobrovolné zesilování teroru pramenilo z principu náhodného výběru obětí, jaký ČKS uplatňuje.

ČKS se ve své dlouhé historii zabíjení přeměnila na zvráceného masového vraha. Zabíjením ukájí svou zvrhlou touhu po absolutní moci nad lidskými životy. Zabíjením uklidňuje svůj nejniternější strach. Zabíjením potlačuje společenský neklid a nespokojenost, způsobenou jejími dřívějšími vraždami. Směsice krvavých dluhů ČKS znemožnila, aby její záležitost mohla být nějak shovívavě rozřešena. ČKS může jen dále pokračovat v silném útisku a totalitním způsobu vlády, aby se udržela naživu až do poslední chvíle. Navzdory příležitostným přeměnám, kdy ČKS odškodnila oběti svého vraždění, se její krvežíznivá povaha nikdy nezměnila. Je ještě méně pravděpodobné, že se změní v budoucnosti.

KOMENTÁŘ OSMÝ: PROČ JE ČÍNSKÁ KOMUNISTICKÁ STRANA ZLÝ KULT

ÚVOD

Kolaps socialistického bloku vedeného Sovětským svazem na počátku devadesátých let znamenal (po téměř jednom století jeho existence) selhání komunismu. Avšak Čínská komunistická strana neočekávaně přežila a stále kontroluje Čínu, zemi s pětinou světové populace. Nevyhnutelně vyzvstává otázka: Je dnešní ČKS skutečně stále komunistická?

Nikdo v dnešní Číně, včetně členů strany, už na komunismus nevěří. Po padesáti letech socialismu si ČKS nyní osvojila soukromé vlastnictví a dokonce má burzu s cennými papíry. Shání zahraniční investice, aby založila nové podniky, zatímco v maximální možné míře zneužívá dělníky a rolníky. Toto je přesným opakem komunistických ideálů. Přestože uzavírá kompromisy s kapitalismem, ČKS si stále udržuje absolutistickou kontrolu nad lidmi. Ústava, pozměněná v roce 2004, stále rigorózně prohlašuje, že „Číňané různých etnik budou nadále podporovat lidové demokratickou diktaturu a socialistickou cestu pod vedením Čínské komunistické strany a návodů marxismu-leninismu, ideologie Mao Ce-tunga, teorie Teng Siao-pchinga a důležité myšlenky ‚Tří reprezentantů...‘“.

„Leopard zemřel, ale jeho kůže stále zůstává.“¹ Z Komunistické strany Sovětského svazu zůstala už jen „její kůže“. ČKS zdědila tuto kůži a používá ji, aby si udržela moc nad Čínou.

Jaká je povaha této kůže, kterou zdědila ČKS, jinými slovy, samotná organizace ČKS?

I. KULTOVNÍ RYSY ČKS

Komunistická strana je ve své podstatě zlý kult, který škodí lidstvu. I když se komunistická strana nikdy nenazvala náboženstvím, má všechny vlastnosti, které mu odpovídají (viz tabulka 1). V době svého založení považovala marxismus za absolutní pravdu světa. Zbožně uctívala Marxe

1 Věta „Leopard zemřel, ale jeho kůže stále zůstává“ pochází ze starodávného čínského proroctví *Báseň o švestkovém květu* od Šao Junga (1011–1077). Leopard se vztahuje na geografické území bývalého Sovětského svazu, které tvarem připomíná běžícího leoparda. S rozpadem bývalého Sovětského svazu se rozpadlo jádro komunistického systému a zůstala pouze „kůže“ (forma), kterou zdědila Čínská komunistická strana.

jako svého „Boha“ a vyzývala lidi, aby se zapojili do celoživotního zápasu za vybudování „komunistického nebe na zemi“.

TABULKA I: NÁBOŽENSKÉ VLASTNOSTI ČKS

Hlavní formy náboženství	Korespondující vlastnosti ČKS
Kostel nebo platforma (pódium)	Všechny úrovně stranických výborů; platformou jsou stranické mítinky a všechna média kontrolovaná ČKS
Nauky, doktríny	Marxismus-leninismus, Mao Ce-tungova ideologie, teorie Teng Siao-pchinga, Ťiang Ce-minovi „Tři reprezentanti“ a ústava ČKS
Iniciační rituály, zasvěcení	Ceremonie se slibem, že člověk bude navždy oddán ČKS
Věrnost jednomu náboženství	Člen může věřit pouze v komunistickou stranu
Kněží	Straničtí tajemníci a personál
Uctívání Boha	Pomlouvání všech bohů a ustanovení sebe jako jediného, nepojmenovaného „Boha“
Smrt se nazývá „vystoupení do nebe nebo sestoupení do pekla“	Smrt se nazývá „jít za Marxem“
Svatá písma	Teorie a spisy komunistických vůdců
Kázání	Schůze, projevy vedoucích představitelů
Odříkávání a studování písem	Politické studie, společné schůze a aktivity
Náboženské písně	Písně opěvující stranu
Dary	Povinné členské příspěvky, povinný příděl straně ze státního rozpočtu (peníze z potu a krve lidí)
Disciplinární tresty	Stranické tresty, od zatčení a vyšetřování, vyloučení ze strany až po smrtelné mučení a tresty pro rodinu a přátele odsouzených

Komunistická strana se výrazně odlišuje od jakéhokoliv spravedlivého náboženství. Všechna ortodoxní náboženství věří v Boha a showivavost a hovoří k lidstvu o morálce a spasení duše. Komunistická strana nevěří v Boha a staví se proti tradiční morálce.

Skutky komunistické strany jen potvrdily, že jde o zlý kult. Její doktríny jsou postavené na třídním boji, násilné revoluci a diktatuře proletariátu, což vedlo k takzvané „komunistické revoluci“ plné krve a násilí. „Rudý teror“ trval asi jedno století, přinesl neštěstí desítkám zemí ve světě a vyžádal si desítky milionů životů. Komunistická víra, která vytvořila peklo na zemi, není nic jiného, než nejodpornější kult na světě.

Rysy kultu komunistické strany mohou být vyjádřeny v šesti hlavních bodech:

1. SMÍCHÁNÍ DOKTRÍN A ODSTRANĚNÍ DISIDENTŮ

Komunistická strana se drží marxismu jako své náboženské doktríny a prezentuje ho jako „nezničitelnou pravdu“. Naukám komunistické strany chybí showivavost a tolerance, namísto toho jsou plné arogance. Marxismus byl produktem úvodního období kapitalismu, kdy výrobní produkce byla nízká a věda nebyla rozvinutá. Neměl správné pochopení vztahů mezi lidstvem a společností a mezi lidstvem a přírodou. Naneštěstí se tato bludařská ideologie vyvinula do mezinárodního komunistického hnutí a poškozovala lidský svět více než sto let, než lidé zjistili, že v praxi vůbec nefunguje, a vzdali se jí.

Straničtí vůdcové počínaje Leninem neustále pozměňovali doktríny tohoto kultu. Od Leninovy teorie násilné revoluce k Mao Ce-tungově teorii neustálé revoluce pod diktátem proletariátu, po Ťiang Ce-minovy „Tři reprezentanty“, je historie komunistické strany plná rouhačských teorií a omylů. I když tyto teorie v praxi způsobují neustálé pohromy a vzájemně si odporují, komunistická strana stále prohlašuje, že jsou univerzálně platné, a nutí lidi, aby je studovali.

Odstraňování disidentů je nejefektivnější prostředek, jak zlý kult komunismu šíří svou doktrínu. Komunistická strana musí nutit lidi, aby přijali její absurdní učení a chování, které z něho pramení, a při odstraňování těch, co její ideologii nevěří, spoléhá na násilí. Potom, co se chopila v Číně moci, iniciovala „pozemkovou reformu“, aby vyvraždila

třidu velkostatkářů, „socialistickou reformu“ v průmyslu a obchodě, aby zničila kapitalisty, „hnutí na zbavení se reakcionářů“, aby odstranila lidová náboženství a úředníky, kteří působili na svých místech před příchodem komunismu. Uspořádala „antipravicové hnutí“ na umlčení intelektuálů a „Velkou kulturní revoluci“ na odstranění tradiční čínské kultury. ČKS byla schopna sjednotit Čínu pod komunistickým zlým kultem a dosáhnout situace, kdy každý četl *Rudou knížku*, tančil „tanec loajality“², „ráno si od strany žádal instrukce a večer jí podával hlášení“. V období po panování Maa a Tenga ČKS vyhlásila, že Falun Gong, tradiční metoda kultivace, která věří v „pravdivost, soucit a snášenlivost“, hodlá se stranou zápasit o masy. Z toho vyšel záměr Falun Gong zničit. Strana zahájila pronásledování, které má formu genocidy a pokračuje dodnes.

2. UCTÍVÁNÍ VŮDCE A NADŘAZENECKÉ NÁZORY

Od Marxe po Ťiang Ce-mina – portréty komunistických vůdců jsou vždy vystavovány jako objekty zbožnění. Absolutní autorita vůdců komunistické strany zakazuje jakékoliv pochybnosti. Mao Ce-tung byl prezentován jako „Rudé slunce“ a „Velký osvoboditel“. Strana propagovala jeho spisy výroky, že „jedna věta se rovná desetitisícům obyčejných vět“ apod. Jako „běžný člen strany“ Teng Siao-pching dominoval čínské politice jako svrchovaný panovník. Ťiang Ce-minova teorie „Tří reprezentantů“ má pouze něco okolo čtyřiceti znaků včetně interpunkce, ale čtvrtý plenární sjezd ČKS o ní vyhlášoval, že „poskytuje tvořivé odpovědi na otázky, jako: co je socialismus, jak budovat socialismus, jakou budujeme stranu a jak ji budovat“. Strana také vyzdvihovala myšlenky „Tří reprezentantů“, i když v tomto případě je ještě předtím zsměšnila, když o nich hovořila jako o pokračování a vývoji marxismu-leninismu, filozofie Mao Ce-tunga a teorie Tenga Siao-pchinga.

Stalinovo bezohledné vraždění nevinných lidí, tragická kulturní revoluce zahájená Mao Ce-tungem, Teng Siao-pchingův rozkaz k masakru na náměstí Tchien-an-men a Ťiang Ce-minovo pronásledování Falun Gongu jsou hroznými výsledky diktatury komunistické strany.

2 Druh skupinového tance, který byl populární během kulturní revoluce. Tanečníci jím projevovali svou loajalitu vůči Maovi a straně.

Na jedné straně ČKS uvádí ve své ústavě, že „všechna moc v Čínské lidové republice patří lidem. Orgány, kterými lidé uplatňují svou státní moc, jsou Národní lidový kongres a místní kongresy na různých úrovních“ a „žádná organizace ani jednotlivec nemůže mít privilegium stát nad ústavou nebo nad zákonem“.³ Na druhé straně ústava ČKS uvádí, že ČKS je jádrem vůdcovství čínského socialismu a je nad státem i lidmi. Předseda Stálé komise Lidového kongresu učinil při své cestě po Číně mnoho „důležitých projevů“, ve kterých vyhlásil, že Lidový kongres, nejvyšší orgán státní moci, musí podporovat vůdcovství ČKS. Podle principu „demokratického centralismu“ musí celá strana poslouchat Ústřední výbor strany. V samotném jádru klade Lidový kongres důraz pouze na diktátorství generálního tajemníka, který je naopak chráněn formou zákonů.

3. NEUSTÁLÉ NÁSILNÉ VYMÝVÁNÍ MOZKŮ, OVLÁDÁNÍ MYSLI A PŘÍSNÁ ORGANIZACE

Organizace ČKS je mimořádně přísná: je potřebné mít doporučení dvou členů strany, předtím, než do ní může být člověk přijat. Nový člen musí slíbit, že bude navždy loajální straně, členové strany musejí platit členské příspěvky, zúčastňovat se aktivit a skupinových politických studií. Stranické organizace pronikají do všech úrovní vlády. V každém městě a v každé vesničce se nacházejí stranické pobočky. ČKS nekontroluje pouze své členy a svoje záležitosti, ale i nestraníky, protože všichni musejí „potvrzovat vedoucí úlohu strany“. Během let, kdy probíhaly třídní boje, kněžší stranického náboženství – tajemníci strany na všech jejích úrovních – nikdy přesně nevěděli, v čem (kromě trestání lidí) spočívá podstata jejich práce.

„Kritika a sebekritika“ na stranických shromážděních slouží jako běžný, stále přítomný prostředek ke spoutání mysli stranických členů. Historicky ČKS zahájila množství politických hnutí na „očistění stranických členů“, „napravení atmosféry ve straně“, „pochytání zrádců“, „odstranění antibolševických (AB) jednotek“⁴ a „oživení stranické disciplíny“. Pravi-

3 Ústava Čínské lidové republiky (1999).

4 Z dokumentu *Historický výzkum Mao Ce-tungových čistek „AB jednotek“ v sovětské oblasti, provincie Ťiang-si*, který napsal Kao Chua. Incident „AB jednotek“ se vztahuje na operaci „antibolševické jednotky“ v roce 1930, kdy Mao nařídil zavraždění

delně zkoušela „stranickou povahu“ svých členů pomocí násilí a teroru, aby zjistila, zda mohou jednou provždy udržet se stranou krok.

Vstoupit do strany je jako podepsat neodvolatelnou smlouvu o prodeji těla a duše. Protože stranické zákony jsou vždy nad zákony země, strana může libovolně vyloučit kteréhokoliv člena, avšak žádný člen nemůže stranu opustit bez tvrdého postihu. Vystoupení ze strany se považuje za porušení loajality a přináší katastrofální následky. Během kulturní revoluce, když měl kult ČKS absolutní moc, se velmi dobře vědělo, že jestliže strana chtěla vaši smrt, nemohli jste žít; pokud chtěla, abyste žili, nemohli jste zemřít. Když člověk spáchal sebevraždu, bylo to „proto, že měl strach, že bude lidmi potrestán za své zločiny“, a tak byli potrestáni členové jeho rodiny.

Proces rozhodování ve straně funguje způsobem černé skříňky, protože vnitrostranické zápasy se musejí držet v absolutní tajnosti. Všechny stranické dokumenty jsou tajné. Protože se ČKS obává odhalení svých zločinů, často napadá disidenty za „prozrazování státních tajemství“.

4. NÁSILÍ, KRVEPROLITÍ A OBĚTI ZA STRANU

Mao Ce-tung řekl: „Revoluce není večírek, psaní článku, kreslení obrázku nebo vyšívání; nemůže být tak uhlazená, tak klidná a jemná, tak umírněná, laskavá, zdvořilá, decentní a velkodušná. Revoluce je vzpoura, čin násilí, ve kterém jedna třída svrhne druhou.“⁵

Teng Siao-pching poznamenal: „Zabít 200 000 lidí výměnou za 20 let stability strany.“

Ťiang Ce-min nařídil: „Zruinovat je (praktikující Falun Gongu) finančně, očernit jejich pověst a zničit je fyzicky.“

ČKS prosazuje násilí a v předcházejících politických hnutích zabila počet lidí. Učí lidi, aby byli k nepřátelům „mraziví jako drsná zima“. Rudý prapor je rudý, protože je „zbarven krví mučedníků“. Strana uctívá rudou barvu kvůli své závislosti na krveprolití a masakrech. ČKS vystavuje na odív „hrdinské“ příklady, aby povzbuzovala úsilí lidí obětovat se pro stranu. Když Čang S'-te zemřel při práci v peci při výrobě opia, Mao Ce-tung řekl,

tisíců členů strany, vojáků Rudé armády a nevinných civilistů v provincii Ťiang-si. Šlo o pokus na zkonsolidování moci v oblastech kontrolovaných ČKS.

5 Z Maovy „Zprávy o vyšetřování dělnického hnutí v Chu-nanu“ (1927).

že „jeho smrt má větší váhu než hora Tchaj-šan“⁶. Během těchto bouřlivých let měla silná slova jako „neboj se těžkostí ani smrtí“ a „trpká oběť posílí neohrožené odhodlání; ať slunce a měsíc svítí na nové obloze“ dodávat lidem naději během extrémního nedostatku materiálních zásob.

Koncem 70. let vyslal Vietnam vojsko, aby svrhlo režim Rudých Khmerů (podporovaný ČKS), který páchal nepopsatelné zločiny. I když ČKS zuřila, nemohla vyslat svoje jednotky na podporu Rudých Khmerů, protože Čína a Kambodža nemají společnou hranici. Namísto toho zahájila Čína válku proti Vietnamu na čínsko-vietnamské hranici, aby tuto zemi ve jménu „sebeobrany“ potrestala. Desetitisíce čínských vojáků prolilo svou krev a ztratilo svůj život v zápase mezi dvěma komunistickými stranami. Jejich smrt neměla ve skutečnosti nic společného s teritoriem nebo suverenitou. Přesto ČKS o několik let později znevážila památku nesmyslné oběti tolika naivních mladých životů. Při oslavách „revolučního hrdinského ducha“ přitom ještě neuctivě zneužila píseň *Vznešené mravy jsou zbarveny krví*. Zatímco 154 čínských mučedníků zemřelo v roce 1981 při znovuziskání hory Fa-kcha v provincii Kuang-si, ČKS ji bezstarostně vrátila Vietnamu poté, co se s ním dohodla na státní hranici.

Když začátkem roku 2003 ohrožovalo život lidí nekontrolovatelné šíření epidemie SARS, ČKS pohotově přijala mnoho mladých zdravotních sester. Ty byly potom rychle přeřazeny do nemocnic, kde se musely starat o pacienty s touto chorobou. ČKS poslala mladé lidi do nejnebezpečnější první linie, aby ustavila vlastní „velkolepý obraz“ a potvrdila, že se „nebojí těžkostí ani smrti“. Avšak ČKS nepodala žádné vysvětlení k tomu, kde bylo zbylých 65 milionů členů strany a jaký obraz ČKS vytvořili oni.

5. POPŘENÍ VÍRY V BOHA A POTLAČENÍ LIDSKÉ POVAHY

ČKS propaguje ateismus a tvrdí, že náboženství je „duchovní opium“, které může omámit lidi. Použila svoji moc, aby umlčela všechna náboženství v Číně, a potom uctívala sebe sama a dala svému kultu absolutní vládu v zemi.

⁶ Pohoří Tchaj (Tchaj-šan) je první z pěti slavných pohoří v provincii Šan-tung. Od roku 1987 je zařazeno do světového dědictví OSN.

Ve stejné době, kdy ČKS ničila náboženství, rozbíjela i tradiční kulturu. Tvrdila, že tradice, morálka a etika jsou feudální, pověřivé a zpátečnické, a vyhlazovala je ve jménu revoluce. Tento mrzký fenomén, rozšířený během kulturní revoluce, narušil čínské tradice – studenti bili své učitele, sezdané páry nebo otec a syn se obraceli proti sobě, Rudé gardy svévolně zabíjely nevinné a rebelové bili, ničili a rabovali. Toto byly přirozené důsledky toho, že ČKS potlačovala lidskou přirozenost.

Po ustavení svého režimu ČKS nutila menšinové národnosti, aby přisahaly oddanost komunistickému vedení, a dále ničila jejich bohatou a pestrobarevnou etnickou kulturu.

4. června 1989 zmasakrovala takzvaná „Lidová osvobozenecská armáda“ studenty v Pekingu. Tím Číňané úplně ztratili naději na politickou budoucnost Číny. Od té doby všichni lidé obrátili pozornost na vydělávání peněz. Od roku 1999 dodnes ČKS brutálně pronásleduje Falun Gong a obrací se tak proti „pravdivosti, soucitu a snášenlivosti“, což urychluje morální úpadek společnosti.

Na začátku 21. století bylo zahájeno další kolo ilegálního ohrazování pozemků⁷ a zabavování peněžních a materiálních prostředků lidí ze strany zkorumpovaných funkcionářů ČKS. To pro mnoho lidí znamenalo odsouzení k bídě a ztrátu vlastních domovů. Počet lidí, apelujících na vládu, prudce narostl a sociální konflikty zesílily. Lidé často protestují formou hromadných demonstrací, které jsou násilně potlačovány policií a ozbrojenými silami. Zvýraznila se fašistická povaha „republiky“ a společnost ztratila morální svědomí.

V minulosti darebák neubližoval svým nejbližším sousedům; jak říká přísloví – liška lovila daleko od své nory. V dnešních dnech, když chtějí lidé někoho podvést, raději se zaměřují na své příbuzné nebo přátele a nazývají to „přerušením vztahů“.

7 Hnutí ohrazování pozemků se vztahuje na temnou stránku ekonomických reforem v Číně. Podobně jako za průmyslové revoluce v Anglii (1760–1850) se zemědělské pozemky v dnešní Číně ohraničily, aby mohly být na všech úrovních (městská část, město, provincie, stát) vybudovány rozličné ekonomické zóny. Důsledkem ohrazování pozemků ztraceli čínští rolníci svou půdu. Obyvatelé starších městských čtvrtí byli často násilně přesídlováni, aby uvolnili pozemky pro komerční účely, přičemž dostali pouze minimální odškodnění. Více informací na: <http://www.uglychinese.org/enclosure.htm>.

V minulosti si Číňané nejvíce ze všeho cenili zdrženlivosti, zatímco dnešní lidé se budou vysmívat chudobnému, ale ne prostitutkám. Historie ničení lidské povahy a morálky v Číně je živě zobrazena v této baladě:

V padesátých letech lidé pomáhali jeden druhému,
v šedesátých letech lidé mezi sebou zápasili,
v sedmdesátých letech lidé podváděli jeden druhého,
v osmdesátých letech se lidé starali pouze o sebe,
v devadesátých letech lidé využívali každého, koho potkali.

6. UCHOPENÍ MOCI VOJSKEM, MONOPOLIZACE EKONOMIKY, DIVOKÉ POLITICKÉ A EKONOMICKÉ AMBICE

Cílem založení ČKS bylo uchopit moc vojenskou silou a potom vytvořit systém státního vlastnictví, ve kterém by stát držel monopol v plánované ekonomice. Divoké ambice ČKS daleko přesahují ambice běžných zlych kultů, které pouze shromažďují peníze.

V zemi, kde je socialistické veřejné vlastnictví ovládáno komunistickou stranou, mají stranické organizace (výbory a pobočky na různých úrovních) ve svých rukou obrovskou moc, jsou nucenou součástí státní infrastruktury. Kontrolují státní mašinerii a využívají peníze z vládních fondů na různých úrovních. ČKS vysává jako upír obrovské množství zdrojů celé země.

II. ŠKODY, KTERÉ ZPŮSOBIL KULT ČKS

Když se zmíní incidenty, jako například útok kultu Óm šinrikjó (Nejvyšší pravda) na lidi v tokijském metru sarinem, sebevražda členů kultu Slunečního chrámu při „vystoupení do nebe“, nebo masová sebevražda 900 následovníků „Lidového chrámu“ Jima Jonese, každý se třese strachem a rozhořčením. ČKS, které zdaleka není věnována taková pozornost, se přitom dopustila tisíckrát horších zločinů a uškodila bezpočtu životů. ČKS má totiž následující unikátní vlastnosti, které běžné kulty nemají:

ZLÝ KULT SE STAL STÁTNÍM NÁBOŽENSTVÍM

Ve většině zemí – i když nenásledujete hlavní náboženství – můžete žít šťastný život bez toho, abyste museli číst literaturu nebo naslouchat principům toho náboženství. V Číně je však nemožné, aby zde člověk žil, aniž by byl neustále nucen přijímat doktríny a propagandu tohoto kultu. ČKS z něj totiž poté, co se chopila moci, udělala státní náboženství.

ČKS začíná lidem vlévat do hlavy svá politická kázání už ve školkách a na základních školách. Člověk nemůže získat vyšší vzdělání nebo být povýšen, aniž prošel politickou prověrkou. Žádné z otázek politických prověrek nedovolují nezávislé myšlení, ti, co jimi procházejí, si musejí pamatovat standardní odpovědi, které jim předem poskytuje ČKS. Nešťastní Číňané jsou nuceni opakovat komunistické poučky už od útlého věku, stále dokola je jim vymýván mozek. Když je někdo povýšen do vyššího úřadu ve vládě, ať už je členem ČKS nebo ne, musí navštěvovat stranickou školu. Neudělá kariéru, dokud nesplní absolventské požadavky stranické školy.

V Číně, kde je komunistická strana státním náboženstvím, nemají skupiny s odlišnými názory dovoleno existovat. Dokonce i „demokratické strany“, které byly založeny ČKS, a také reformovaná „Církev Trojí soběstačnosti“ (sebeřízení, sebedopora a sebepropagace) musejí formálně uznávat vedoucí úlohu ČKS. Loajálnost k ČKS je prvořadou prioritou, důležitější než jakékoli jiné přesvědčení, což odpovídá zákonitostem kultu a jeho logice.

SOCIÁLNÍ KONTROLY DOHNANÉ DO KRAJNOSTI

Tento zlý kult se byl schopen stát státním náboženstvím, protože ČKS má úplnou sociální kontrolu a zbavil jednotlivce osobní svobody. Takový stupeň ovládnutí lidí nemá obdoby. ČKS připravila občany o soukromé vlastnictví, které tvoří základ individuální svobody. Před rokem 1980 mohli lidé ve městě vydělávat peníze pouze v podnicích kontrolovaných stranou. Rolníci ve vesnických oblastech zase žili na půdě, která patřila samosprávě strany. Nikdo nemohl uniknout její kontrole. V socialistické zemi, jakou je Čína, jsou organizace komunistické strany všudypřítomné – od centrální vlády až po vesnice. Pomocí stranických výborů a míst-

ních organizací na všech úrovních si ČKS udržuje absolutní kontrolu nad společnostmi. Takováto přísná kontrola úplně potlačuje osobní svobodu – svobodu pohybu (pomocí systému registrace bydliště), svobodu projevu (500 000 „pravičáků“ bylo v historii pronásledováno, protože ji chtělo uplatnit), svobodu myšlení (Lin Čao a Čang Č'-sin⁸ byli popraveni, protože měli pochybnosti o ČKS), svobodu získávání informací (je ilegální číst zakázané knihy nebo poslouchat „nepřátelské rozhlasové stanice“; používání internetu je sledováno).

Dalo by se říci, že soukromé vlastnictví je nyní stranou povoleno, ale neměli bychom zapomenout na to, že tato reformní politika a otevřenost přišla až poté, co socialismus dosáhl bodu, kdy lidé neměli dostatek potravin a národní ekonomika byla na pokraji kolapsu. ČKS musela ustoupit, aby se zachránila před zničením. I přes reformy a otevřenost však ČKS lidem nadále vládne železnou rukou. Pokračující brutální pronásledování stoupenců Falun Gongu se mohlo udát pouze v zemi kontrolované komunistickou stranou. Jestliže by se ČKS stala takovou ekonomickou velmocí, jakou si přeje být, je jisté, že by zesílila svou kontrolu nad čínskými lidmi.

PODPOROVÁNÍ NÁSILÍ A OPOVRHOVÁNÍ ŽIVOTEM

Téměř všechny zlé kultury kontrolují své občany nebo se brání vnějšímu tlaku pomocí násilí. Málo z nich se v násilnostech páchaných bez morálních zábran dostalo tak daleko jako ČKS. Dokonce celkový počet úmrtí způsobených všemi ostatními zlými kultury ve světě se nedá porovnávat s počtem lidí, které zavraždila ČKS. Tento kult vidí lidstvo pouze jako nástroj k dosažení svých cílů; zabíjení je jen jeden z jeho prostředků. ČKS nemá žádné zábrany v pronásledování lidí. Kdokoliv, včetně těch, co ji podporují, členů a vedoucích strany, se může stát terčem jejího pronásledování.

ČKS podporovala Rudé Khmery z Kambodže, což je typický příklad brutality a bezohlednosti komunistické strany. Kambodžská komunistická strana, inspirovaná a vedená učením Mao Ce-tunga, během tří let

8 Dva intelektuálové, kteří byli umučeni na smrt komunistickou stranou během kulturní revoluce, protože pochybovali o ČKS a otevřeně řekli pravdu.

a osmi měsíců panování vyvraždila dva miliony lidí – asi čtvrtinu celé populace této malé země – prý aby „zničila systém soukromého vlastnictví“. Z celkového počtu mrtvých bylo více než 200 000 čínské národnosti.

Aby si Kambodža připomenula zločiny spáchané komunistickou stranou a uctila památku jejích obětí, založila muzeum, ve kterém jsou zdokumentovány ukrutnosti Rudých Khmerů. Muzeum je v bývalé věznici, kterou Khmerové používali. Původně střední škola byla předělána na věznici S-21, určenou výlučně pro vězně svědomí. Bylo zde uvězněno a umučeno mnoho intelektuálů. Vedle různých mučících nástrojů jsou zde vystaveny i černobílé fotografie obětí před usmrcením. Zdokumentovány jsou i hrozná způsobu mučení: podřezání hrdla, vrtání do hlavy, vraždění nemluvnat mlácením o zem atd. Všechny tyto metody mučení byly vyučovány „experty a technickými profesionály“, které ČKS pro tyto účely Rudým Khmerům dodala. ČKS dokonce zaučovala fotografy, kteří se specializovali na fotografování vězňů před popravou, ať už kvůli dokumentaci nebo pro pobavení.

V tomto vězení byl sestrojen přístroj na vrtání hlavy, kterým se z hlavy vězně vyjímal mozek, aby se z něho vyrobilo „výživné jídlo“ pro vůdce kambodžské komunistické strany. Vězni svědomí byli přivázáni na židli před tímto strojem. Oběť byla vystrašena k smrti, když jí otáčející se vrtáčka pronikla zezadu do hlavy a rychle a efektivně vyňala mozek ještě předtím, než oběť skonala.

III. PODSTATA KULTU KOMUNISTICKÉ STRANY

Proč je komunistická strana tak tyranská a ďábelská? Zlý duch komunistické strany vstoupil do světa, aby zde sehrál hrůzostrašnou úlohu. *Komunistický manifest* končí známou pasáží:

„Komunisté opovrhují těmi, co zakrývají své názory a cíle. Otevřeně prohlašují, že konečného cíle se dá dosáhnout pouze násilným svržením celého dosavadního společenského řádu. Ať se panující třídy třesou před komunistickou revolucí! Proletariát v ní nemá co ztratit, pouze svoje okovy. Dobýt může celý svět.“

Posláním tohoto přízraku bylo použít násilí k otevřenému napadení lidské společnosti, rozbití starého světa, „odstranění soukromého vlastnictví“, „odstranění osobitosti, nezávislosti a svobody buržoazie“, odstra-

nění vykořisťování, rodinných svazků mezi lidmi a nastolení vlády proletariátu nad celým světem.

Tato politická strana otevřeně vyhlašuje touhu „bít, ničit a okrádat“ a v *Komunistickém manifestu* deklaruje, že „komunistická revoluce je nejradikálnějším rozchodem s tradičními vlastnickými vztahy; není divu, že v jejím průběhu se nejradikálněji účtuje s tradičními idejemi“.

Odkud pocházejí tradiční myšlenky? Podle ateistických zákonů přirozeného vývoje vycházejí ze zákonů přírody a společnosti. Jsou výsledkem systematického vesmírného vývoje. Podle těch, kdo věří v Boha, však lidské tradice a morální hodnoty dal lidem Bůh. Bez ohledu na jejich původ jsou nejzákladnější lidská morálka, normy chování a standardy na posuzování dobrého a zlého poměrně ustálené; byly základem usměrňování lidského chování a udržování společenského uspořádání po tisíce let. Když lidstvo ztratí morální normy a standardy na posuzování dobrého a zlého, nezdegenerují lidé na zvířata? Když *Komunistický manifest* deklaruje svou vůli „fundamentálního rozkolu s tradičními idejemi“, ohrožuje základy normální existence lidské společnosti. Komunistická strana se tak stala zlým kultem, který přinesl lidstvu zkázu.

Celý *Komunistický manifest*, který vysvětluje řídicí principy komunistické strany, je prosáknut extremistickými vyhlášeními, ale neobsahuje ani špetku vlídnosti a tolerance. Marx a Engels si mysleli, že objevili zákon společenského vývoje pomocí dialektického materialismu. Od chvíle, kdy objevili tuto „pravdu“, všechno zpochybňovali a odmítali. Tvrdohlavě vnucovali lidem svou iluzi komunismu a neváhali propagovat násilí, aby zničili existující sociální struktury a základy kultury. Zlý duch, kterého *Komunistický manifest* vložil do nově narozené komunistické strany, je proti zákonům nebes, poškozují lidskou povahu, je arogantní, mimořádně sobecký a nemá žádné zábrany.

IV. KOMUNISTICKÁ TEORIE POSLEDNÍHO SOUDU – STRACH O PŘEŽITÍ STRANY

Marx a Engels vložili do komunistické strany zlého ducha. Lenin založil komunistickou stranu v Rusku a pomocí násilnických darebáků svrhl

přechodnou vládu sestavenou po únorové revoluci⁹ a spolu s ní i buržoazní revoluci v Rusku, převzal vládu a získal opěrný bod pro komunistický kult. Avšak Leninův úspěch neznamenal vítězství proletariátu ve světě. Právě naopak, jak se píše v prvním odstavci *Komunistického manifestu*, „všechny mocnosti staré Evropy vstoupily do svaté aliance, aby zahaly tuto příšeru“. Potom, co se komunistická strana zrodila, okamžitě čelila krizi svého přežití a obávala se zničení.

Po říjnové revoluci¹⁰ nepřinesli ruští komunisté (bolševici) lidem mír ani chléb, ale svévolné zabíjení. V prvních liniích prohrávali válku a revoluce zhoršovala ekonomiku. A tak se lidé začali bouřit. Občanská válka se rychle rozšířila po celé zemi a rolníci odmítali dodávat do měst potraviny. Největší nepokoje pocházely od kozáků na řece Don; jejich boj s Rudou armádou přinesl brutální krveprolití. Popis barbarského vraždění, které se odehrávalo, lze najít v Šolochovově *Tichém Donu* a v jeho dalších povídkových souborech. Vojenským jednotkám pod vedením bývalého admirála Bílé armády Alexandra Vasiljeviče Kolčaka a generála Antona Děnikina se v jednom bodě téměř podařilo porazit Komunistickou stranu Sovětského svazu. Už jako nově vzniklá politická síla čelila komunistická strana odporu téměř celého národa; komunistický kult byl prostě příliš zlý na to, aby si získal srdce lidí.

Zkušenosti Čínské komunistické strany byly podobné těm ruským. Od „incidentu Mari“¹¹ a „masakru 12. dubna“ až po pětinasobné potlačení v oblastech, nad kterými měli kontrolu... čínští komunisté nakonec museli podstoupit 25 000-kilometrový „Dlouhý pochod“. ČKS neustále čelila krizi zničení.

Komunistická strana byla zrozena s odhodláním zničit starý svět všemi prostředky. Potom musela sama čelit skutečnému problému: jak přežít. Komunistická strana žije v neustálém strachu ze svého zániku. Obava

9 Vztahuje se na ruskou buržoazní revoluci v únoru 1917, která svrhla cara.

10 Říjnová revoluce, známá i pod názvem bolševická revoluce, byla vedena Leninem v říjnu 1917. V revoluci komunisté povraždili revolucionáře kapitalistické třídy, kteří svrhli cara, a tím zadusili ruskou buržoazní revoluci.

11 „Incident Mari“ a „masakr z 12. dubna“ se vztahují na útoky Kuomintangu na ČKS. „Incident Mari“ se stal 12. května 1927 ve městě Čchang-ša provincie Chu-nan. „Masakr z 12. dubna“ se uskutečnil 12. dubna 1927 v Šanghaji. V obou případech byli členové ČKS a prokomunističtí aktivisté napadeni, zatčeni nebo zabiti.

o přežití se stala hlavním rysem komunistického kultu, středobodem jeho zájmu. Když se mezinárodní komunistická aliance propadla do chaosu, krize ohrožující přežití ČKS se zhoršila. Od roku 1989 se stal její strach z vlastního zániku přítomnějším, její skon se přiblížil.

V. DRAHOCENNÁ ZBRAŇ NA PŘEŽITÍ KOMUNISTICKÉHO KULTU – BRUTÁLNÍ ZÁPAS

Komunistická strana neustále zdůrazňovala železnou disciplínu, absolutní poslušnost a organizační principy. Ti, kdo vstupují do ČKS, musejí odpřisáhnout:

„Chci vstoupit do Čínské komunistické strany, abych podporoval stanoviny strany, následoval její směrnice, plnil členské povinnosti, vykonával rozhodnutí strany, přísně následoval stranickou disciplínu, udržoval tajemství strany, byl poslušný straně, usilovně pracoval, zasvětil celý svůj život komunismu, byl pro stranu a lid připraven obětovat všechno, a nikdy stranu nezradil.“ (*Stanovy ČKS, kapitola I, článek 6*)

ČKS nazývá tuto kultu podobnou oddanost straně „citem pro stranické věci“. Žádá od svých členů, aby byli kdykoli připraveni vzdát se všech osobních přesvědčení a principů a zachovávat absolutní poslušnost straně a jejím vůdcům. Když strana chce, abyste byl laskavý, potom byste měl být laskavý; když strana chce, abyste činil zlo, potom byste měl činit zlo. Jinak nesplníte standard člena strany a neprokážete silný „cit pro její věci“.

Mao Ce-tung řekl: „Marxistická filozofie je filozofií boje.“ K tomu, aby podpořila a udržela podstatu stranické povahy, se ČKS spoléhá na mechanismus pravidelných bojů uvnitř strany. Pomocí neustálé mobilizace brutálních bojů proti „nepřátelům“ uvnitř i zvenčí strany ČKS odstranila disidenty a nastolila rudý teror. Současně neustále „pročišťuje“ stranickou základnu, zpřísňuje pravidla svého kultu a zvyšuje svou ničivou sílu. Takové jsou zbraně, které ČKS používá, aby prodloužila trvání své existence.

Mezi vůdci ČKS byl Mao Ce-tung nejzkušenější v ovládnutí této zbraně – brutálního zápasu v rámci strany. Násilnost a zlomyslnost jeho metod se začala projevat okolo roku 1930 v oblastech kontrolovaných čínskými komunisty, v takzvané „sovětské oblasti“.

V roce 1930 Mao Ce-tung inicioval revoluční teror v sovětské oblasti v provincii Ťiang-si. Ten vstoupil do historie jako „očištění antibolševických jednotek (AB) jednotek“. Tisíce vojáků Rudé armády, stranických členů a civilistů na komunistických základnách byly brutálně zavražděny. Tento incident vyšel z Maova despotismu. Poté co Mao založil sovětskou oblast v Ťiang-si, musel čelit místní Rudé armádě a stranickým organizacím v jihozápadním Ťiang-si, vedenými Li Wen-linem. Mao nemohl vystát organizovanou opoziční silu přímo pod nosem a na potlačení stranických členů, které podezřívával z disidentství, použil nejextrémnější metody. Od konce listopadu do poloviny prosince prošla první linie Rudé armády „rychlým úklidem“. Na každé úrovni armády, včetně divizí, regimentů, praporů a čet, byly založeny organizace na zbavení se kontrarevolucionářů, které zatýkaly a zabíjely stranické členy z rodin velkostatkářů nebo bohatých rolníků a také ty, kdo si stěžovali. Během jednoho měsíce bylo ze 40 000 vojáků Rudé armády 4 400 označeno za elementy AB jednotek a všichni včetně 10 kapitánů byli popraveni.

V následujícím období začal Mao trestat disidenty v sovětské oblasti. V prosinci 1930 nařídil Li Šao-tiouovi, generálnímu tajemníkovi hlavního politického oddělení první linie Rudé armády a předsedovi Výboru pro očištění, aby se ve jménu generálního hraničního výboru vypravil do města Fu-tchien v provincii Ťiang-si a prošetřil zde místní komunistickou vládu. Li Šao-tiou zatkl členy Akčního výboru provincie a osm náčelníků dvacáté Rudé armády, včetně Tuan Liang-piho a Li Paj-fanga. Použil metody mučení, jako například bití a pálení těla. Lidé, kteří byli mučeni tímto způsobem, měli zranění všude po těle, zlomené prsty, popáleniny a nemohli se hýbat. Na základě dobových historických dokumentů křičely oběti tak hlasitě, že to pronikalo až k nebesům; kruté metody mučení byly mimořádně nelidské.

7. prosince 1930 šly manželky Li Paj-fanga, Ma Minga a Čou Miena navštívit své manžely do vězení, avšak byly zatčeny, prohlášeny za členky AB jednotek a krutě mučeny. Bili je, pálili je všude po těle, zejména v rozkroku, a řezali je nožem do prsou. Během tohoto krutého mučení Tuan Liang-pi nakonec dosvědčil, že Li Wen-lin, Ťin Wan-pang, Liou Ti, Čou Mien, Ma Ming a další byli vedoucími AB jednotek a že v oddílech Rudé armády je mnoho dalších členů AB jednotek.

Od 7. prosince do večera 12. prosince, tedy v průběhu pěti dní, Li Šao-tiou a další zatkli více než 120 údajných členů AB jednotek a desít-

ky jim nadřízených „kontrarevolucionářů“ v surových čistkách ve Fu-tchieniu. Bylo popraveno více než 40 lidí. Kruté činy Li Šao-tioua nakonec vyvolaly „Futchiinský incident“¹², který 12. prosince 1940 otrásl sovětskou oblastí.

Od sovětské oblasti až po Jen-an se Mao spoléhal na svou teorii a praxi zápasu a postupně si ve straně vybudoval absolutní moc. Poté, co se strana dostala v roce 1949 k moci, pokračoval Mao ve svém vnitrostranickém zápase. Na Osmém plénu Ústředního výboru ČKS v Lu-šanu v roce 1959 zahájil nečekaný útok na Pcheng Te-chuaj¹³ a svrhl ho z jeho pozice. Všichni hlavní vůdcové, kteří se zúčastnili konference, byli požádáni, aby zaujali stanovisko; těch několik, kteří se odvážili vyjádřit odlišný názor, bylo označeno za „protistranický blok Pcheng Te-chuaj“. Během kulturní revoluce byli nejvyšší funkcionáři v Ústředním výboru ČKS postupně jeden za druhým trestáni, avšak všichni se vzdali bez boje. Kdo by se odvážil říci jediné slovo proti Mao Ce-tungovi? ČKS vždy zdůrazňovala železnou disciplínu, loajálnost vůči straně a organizační principy vyžadovaly absolutní poslušnost vůdci. Tento stranický princip byl pokračujícími politickými zápasy hluboce posílen.

Li Li-san, kdysi stranický vůdce, byl během kulturní revoluce dohnán k sebevraždě. Když mu bylo 68 let, vyslýchali ho v průměru sedmkrát za měsíc. Jeho žena Li Ša byla považována za sovětskou revizionistickou špiónku a poslána do vězení; její místo pobytu bylo neznámé. V absolutním zoufalství spáchal Li sebevraždu požitím velkého množství uspávacích pilulek. Před svou smrtí napsal Li Li-san dopis Mao Ce-tungovi, který přesně vyjadřoval „stranické city“, podle kterých se člen ČKS nevzdává ani na prahu smrti:

12 Liou Ti, politický funkcionář dvacáté Rudé armády, který byl obviněn z příslušnosti k „AB jednotkám“, vedl vzpouře ve Fu-tchieniu a Li Šao-tioua označil za kontrarevolucionáře. Převzali kontrolu nad městem Fu-tchien a propustili asi sto zatčených „členů AB jednotek“ a vykřikovali slogan „Svrhněte Mao Ce-tunga“.

13 Pcheng Te-chuaj (1898–1974): komunistický čínský generál a politický vůdce. Pcheng byl hlavní velitel armády v korejské válce, místopředseda vlády, člen politbyra a ministr obrany v letech 1954–1959. Byl odstraněn ze svých oficiálních postů potom, co nesouhlasil s Maovými levicovými postupy na plenárním zasedání ČKS v Lu-šanu v roce 1959.

Předsedo,

vstupuji nyní na cestu, kdy zradím stranu spácháním sebevraždy, a nemám žádné prostředky, kterými bych svůj zločin obhájil. Jen jedna věc: moje rodina ani já jsme nikdy nekolaborovali s nepřátelskými státy. Pouze v této otázce žádám centrální vládu, aby prozkoumala fakta a vyvodila důsledky na základě pravdy...

Li Li-san, 22. června 1967¹⁴

Zatímco Maova filozofie zápasu nakonec vehnala Čínu do katastrofy nemající obdoby, politické kampaně a především vnitrostranický zápas, který je celostátně praktikován „každých sedm nebo osm let“, nakonec zajistily ČKS přežití. Vždy, když byla uvedena do chodu nějaká kampaň, menšinových 5 % bylo pronásledováno a zbylých 95 % se ještě více přimklo k základní stranické linii, což zvýšilo soudržnost strany a její ničivé schopnosti. Tyto zápasy také eliminovaly „váhavé“ členy (kteří nebyli ochotni vzdát se svého svědomí) a útočily na jakoukoliv sílu, která se odvážila odporovat. Pomocí tohoto mechanismu zápasu získali nadvládu ve straně ti členové ČKS, kteří měli největší touhu zápasit a byli nejlepší v používání zločinných metod. Vůdci kultu se vždy stávali nebojácní lidé s bohatými zkušenostmi z bojů, ti, kdo byli plni stranického ducha. Tyto boje uštědřují těm, kteří je přežili, „krvavé lekce“ a způsobují jim vymytí mozku. Současně dodávají energii ČKS, posilují její bojechtivost, zajišťují její přežití a zabraňují tomu, aby se z ní stala umírněná skupina, která by se bojů vzdala.

Tento stranický princip vyžadovaný ČKS pochází z její povahy kultu. ČKS je pro dosažení svého cíle odhodlána odříznout se od všech tradičních principů a nelitostně bojovat s jakoukoliv silou, která by jí v jeho dosažení bránila. Proto potřebuje vycvičit a ztročit všechny své členy, kteří se stanou bezcitnými a nespravedlivými nástroji strany. Tato povaha ČKS pochází z její nenávisti k lidské společnosti a k tradicím a z její extrémní sobeckosti a jejího opovrhování lidskými životy. Aby dosáhla svého takzvaného ideálu, používá násilí za každou cenu, chce zničit svět a odstranit všechny, kdo smýšlejí jinak. Takový kult se samozřejmě setkává s opozicí

¹⁴ Převzato z knihy *Li Li-san: člověk, kterého čtyřikrát pohřbili*.

lidí, kteří mají svědomí, a tak musí jejich svědomí a shovívavé myšlenky odstranit, aby nakonec všichni uvěřili v jeho učení. Aby ČKS zajistila své přežití, musí v prvé řadě zničit svědomí lidí, jejich dobrou vůli a morální standardy a udělat z nich krotké otroky a nástroje své vůle. Podle logiky ČKS jsou život a zájmy strany nad vším ostatním; dokonce i nad společným zájmem všech členů strany, a tak musí být každý jednotlivý člen připraven se pro stranu obětovat.

Podívejme se do historie ČKS na případy jednotlivců, kteří si buď udrželi myšlení tradičních intelektuálů (jako Čchen Tu-siou a Čchü Čchiou-paj), nebo jim záleželo na zájmech lidí (jako Chu Jao-pang a Čao C'-jang), anebo na případy úředníků odhodlaných nenechat se zkorumpovat a sloužit ostatním (jako například Ču Žung-ti). Přestože tito lidé neměli žádné osobní ambice a straně prospěli, strana se jich nakonec zbavila a odvrhla je, nebo je omezila „stranickými zájmy“ a disciplínou.

Stranický princip, který byl lidem během mnoha let bojů vštěpován, je nakonec v kritických okamžicích přinutil ke kompromisu nebo k rezignaci, protože pro ně podvědomě bylo přežití strany nejvyšší prioritou. Raději obětovali sami sebe a přihlíželi, jak zlé síly páchají vraždy, než aby zpochybnili samotnou existenci strany svědomitými a soucitnými myšlenkami. Toto je přesně výsledek mechanismu zápasu uvnitř ČKS: z dobrých lidí udělá nástroje pro své použití a stranický princip použije na omezování nebo dokonce odstranění lidského svědomí v největším možném rozsahu. Desítky „plánovaných zápasů“ svrhlo do propasti více než 10 stranických vůdců na nejvyšších úrovních; žádný z nich nedopadl dobře. I když Mao Ce-tung byl u moci 43 let, brzy poté, co zemřel, jeho ženu a synovce uvěznil, což strana oslavovala jako velké vítězství maoismu. Je to komedie, nebo fraška?

Poté co ČKS získala politickou moc, následovala vlna politických kampaní, od vnitrostranických bojů až po zápasy mimo stranu. Toto se dělo během éry Mao Ce-tunga a stejně tak i v postmaoistické éře „reformy a otevřenosti“. V 80. letech, kdy byla lidem umožněna malá troška svobody myšlení, ČKS zahájila kampaň „opozice vůči buržoazní liberalizaci“ a navrhla „čtyři základní principy“¹⁵, aby si uchovala absolutní moc.

15 Čtyři principy jsou: socialistická cesta, diktatura proletariátu, vedoucí úloha ČKS a filozofie marxismu-leninismu a maoismu.

V roce 1989 se uskutečnilo krvavé potlačení studentů, kteří mírumilovně žádali o demokracii, protože ČKS nepopřává sluchu demokratickým touhám. 90. léta byla svědkem rychlého nárůstu počtu praktikujících Falun Gongu, kteří věří v „pravdivost, soucit a snášenlivost“; tito lidé musejí od roku 1999 čelit genocidě, protože ČKS nedokáže tolerovat lidskou povahu a shovívavé myšlenky. Používá násilí ke zničení lidského svědomí a utužení své moci. Od počátku 21. století, kdy internet spojuje celý svět, ČKS utrácí obrovskou sumu peněz na blokování sítí a monitorování internetu s cílem odhalit domácí liberály. Volný přístup k informacím je to, čeho se ČKS bojí nejvíce.

VI. ÚPADEK ZLÉHO KULTU ČKS

Zlý kult ČKS vládne v opozici k lidské přirozenosti a principům nebes. ČKS je známa svou arogancí, pocitem vlastní důležitosti, sobectvím a brutálními, neospravedlnitelnými činy. Neustále přináší zemi a lidem neštěstí, přičemž nikdy nepřizná vlastní chyby ani neodhalí lidem svou pravou povahu. ČKS nikdy neváhala změnit své slogany a nálepky, které považuje za prostředky k udržení si moci. Proveďe cokoliv, aby si zachovala svou moc, a naprosto přehlíží morálku, spravedlnost nebo lidský život.

Institucionalismus a socializace tohoto zlého kultu nevyhnutelně povede k jeho kolapsu. Jako důsledek centralizace moci bylo umlčeno veřejné mínění, jakékoliv kontrolní mechanismy byly zničeny, a tak nezůstala žádná síla, která by stranickým funkcionářům zabránila v korupci a rozkladu.

Dnes se ČKS stala největší vládnoucí stranou zpronevěry a korupce na světě. Podle oficiálních čínských statistik bylo z 20 milionů funkcionářů, úředníků a kádrů strany a vlády během posledních 20 let osm milionů usvědčeno z korupce a potrestáno na základě stranických nebo vládních nařízení. Když do toho započítáme i podíl nezjištěné korupce, podle odhadů tvoří zkorumpovaní straníční a vládní funkcionáři víc než dvě třetiny celkového počtu; pouze malá část z nich byla vyšetřována.

Zabezpečení materiálních výhod užitím korupce a vydírání se stalo nejmocnější stmelující silou dnešní ČKS. Zkorumpovaní funkcionáři ČKS vědí, že bez strany by se už nemohli obohacovat, a že když ČKS pad-

ne, nejenže ztratí svou moc a pozici, ale budou navíc čelit vyšetřování. V románu *Hněv nebes*, který odhaluje zákulisní machinace funkcionářů ČKS, autor Čchen Fang objasňuje největší tajemství strany výrokem Chao Siang-šoua, náměstka městského úřadu ČKS: „Korupce stabilizovala naši politickou moc.“

Čínští lidé to vidí jasně: „Když budeme bojovat proti korupci, strana se zřítí; když nebudeme bojovat proti korupci, národ zahyne.“ Avšak ČKS nebude riskovat svou zkázu bojem s korupcí jako takovou. Raději nechá popravit několik zkorumpovaných jednotlivců, což poslouží jako symbolická oběť, a tím si zachová svou tvář. Toto prodlouží její život o dalších pár let, výměnou za malý počet zkorumpovaných elementů. Dnes je jediným cílem tohoto zlého kultu udržet si svou moc a odvrátit svůj zánik.

Etika a morálka v dnešní Číně zdegenerovaly k nepoznání. Podřadné, nekvalitní zboží, prostituce, drogy, intriky a smlouvy mezi funkcionáři strany a zločineckými syndikáty – organizovaný zločin, hazardní hry a úplatkářství – korupce všeho druhu je velmi rozšířená. ČKS tento morální úpadek ignoruje, zatímco mnozí vysoce postavení funkcionáři jsou šedými eminencemi v pozadí gangů, které vymáhají výpalné od vystrašených lidí. Cchaj Šao-čching, expert na organizovaný zločin, působící na univerzitě v Nan-ťingu, odhaduje, že v Číně je dnes nejméně milion lidí zapojeno do organizovaného zločinu. Každý zatčený člen zločineckého syndikátu odhalí několik zkorumpovaných komunistů v pozadí, ať už jde o vládní úředníky, soudce nebo policisty.

ČKS se obává, že čínští lidé by mohli získat smysl pro svědomí a morálku, takže se jim neodvažuje dovolit svobodu vyznání nebo myšlení. Používá všechny své zdroje, aby pronásledovala dobré lidi, kteří mají svou víru, jako například křesťany, kteří potají věří v Ježíše jako Božího syna, nebo praktikující Falun Gongu, kteří se snaží být pravdiví, soucitní a snášliví. ČKS se obává, že demokracie by znamenala konec vlády jedné strany, takže se neodvažuje dát lidem politickou svobodu. Pohotově posílá do věznic nezávislé liberály a aktivisty za lidská práva. Dává však lidem falešnou svobodu. Pokud se nestaráte o politiku a neodporujete vůdcovství ČKS, můžete své touhy nasměřovat, kam jen chcete, i kdyby to znamenalo, že budete dělat kruté, neetické věci. Ve výsledku se ČKS sama dramaticky zhoršuje a morálka v Číně zažívá alarmující prudký pokles.

„Uzavření cesty do nebe a otevření brány do pekla“ – tato věta nejlépe vystihuje míru, do jaké zlý kult ČKS zdevastoval současnou čínskou společnost.

VII. ÚVAHY NAD VLÁDOU ZLOVOLNÉ ČKS

CO JE KOMUNISTICKÁ STRANA?

Na tuto jednoduchou otázku není jednoduchá odpověď. Předstíráním toho, že je tady „pro lidi“, a pod maskou politické strany obelhala komunistická strana miliony lidí. Ale i tak to není politická strana v běžném slova smyslu, je to ničivý kult posedlý zlým duchem. Komunistická strana je živá bytost, která se projevuje v tomto světě prostřednictvím stranických organizací. To, co skutečně ovládá komunistickou stranu, je zlý duch, který ji ovládl na začátku, a právě tento zlý duch určuje její zlou povahu.

Vůdčové komunistické strany, i když se tváří jako guruové kultu, slouží pouze jako mluvčí zlého ducha a strany. Když jsou jejich vůle a cíl v souladu se stranou (a mohou jí být použiti), jsou vybráni do jejího čela. Avšak když už nejsou pro stranu potřební, budou nemilosrdně zavrženi. Mechanismy zápasu uvnitř strany zabezpečují, že pouze ti nejobratnější, nejhorší a nejtvrďší se budou moci stát nejvyššími představiteli komunistické strany. Asi tucet nejvyšších vůdců spadlo ze svých piedestalů, což tuto skutečnost potvrzuje. Nejvyšší vůdčové strany krácejí po velmi tenkém ledě. Buď se rozloučí s linií strany, a zanechají dobré jméno v historii, jako například Gorbačov, nebo se stanou obětí strany, jako mnoho bývalých generálních tajemníků.

Lidé jsou terčem zotročování a útlatku strany. Pod vládou strany nemají žádné právo ji odmítnout. Jsou přinuceni přijmout její vedoucí úlohu a mají povinnost ji udržovat při životě. Jsou vystaveni vymývání mozků pod hrozbou vyloučení ze strany. ČKS nutí celý národ, aby jí věřil a tento zlý kult podporoval. Jde o jev v dnešním světě nevidaný a je třeba uznat, že schopnosti ČKS v tomto ohledu nemají obdoby.

Členové strany jsou fyzickou masou, která byla použita na zaplnění těla strany. Mnozí z nich jsou upřímní a laskaví a mohli by i něco dokázat ve veřejném životě. To jsou lidé, které strana ráda naverbuje, protože jejich pověst a schopnosti mohou být použity, aby straně sloužily. Mnozí

další, aby naplnili svou touhu stát se funkcionáři a užívat si vyššího společenského postavení, budou tvrdě pracovat, aby se do ní dostali, a budou tak živit molocha strany. Jsou i tací, kteří do strany vstoupí, protože chtějí v životě něco dokázat a uvědomili si, že kdyby nevstoupili, pod komunistickou nadvládou by toho nemohli dosáhnout. Někteří se do strany přihlásili proto, že chtěli získat byt, nebo si jednoduše chtěli zlepšit svou pověst. Takže mezi desítkami milionů členů strany jsou dobří i nedobří lidé. Bez ohledu na vaše motivy, když odpřisáhnete věrnost před rudou vlajkou strany, ať už dobrovolně nebo jinak, znamená to, že jste se jí zaslíbili. Musíte projít procesem vymytí mozku účastí na týdenních politických studiích. Velký počet členů strany si tak uchová jen sporé nebo žádné vlastní myšlenky a bude lehce ovládán její zlou povahou. Tito lidé budou fungovat v rámci strany jako buňky lidského těla a budou pro ni nepřetržitě pracovat, i když i oni jsou součástí ztotočené populace. Ještě smutnější je, že potom, co jste na sebe uvalili tyto okovy „stranických principů“, je velmi těžké se jich zbavit. Když ukážete svoji lidskou stránku, budete čelit čistkám nebo pronásledování. Nemůžete sami od sebe ze strany odejít, i kdybyste chtěli, protože strana by vás se svou zásadou „vstoupit – ano, vystoupit – ne“ považovala za zrádce. Proto lidé často projevují dvojí přirozenost: ve svém politickém životě si osvojují povahu komunistické strany a ve svém denním životě povahu lidskou.

Stranické kádry jsou skupinou, která si udržuje moc mezi členy strany. I když mohou mít možnost volby mezi dobrým a zlým a za určitých okolností dělat svá vlastní rozhodnutí, za zvláštních okolností a ve specifických případech musejí jako celek následovat vůli strany. Je nařízeno, že „celá strana poslouchá Ústřední výbor“. Stranické kádry stranu vedou na různých úrovních; jsou její páteří. I oni jsou pouze jejím nástrojem. I oni byli podvedeni, použiti a pronásledováni během minulých politických hnutí. Skrytým kritériem ČKS je zkoušet vás, zda následujete správného vůdce a jestli jste upřímný ve své oddanosti.

PROČ SI TO LIDÉ STÁLE NEUVĚDOMUJÍ?

ČKS se během své více než padesátileté vlády vždy chovala krutě a podle. Proč tedy čínští lidé nechápou její zlou povahu? Je to proto, že by čínští lidé byli hloupí? Ne. Číňané tvoří jeden z nejmoudřejších národů na

světě a mohou se pyšnit bohatou tradiční kulturou a dědictvím 5 000 let staré civilizace. Přesto stále žijí pod nadvládou ČKS a obávají se vyjádřit svou nespokojenost. Klíč leží v ovládnání mysli, které ČKS praktikuje.

Kdyby Číňané měli svobodu projevu a mohli by otevřeně debatovat o výhodách a nevýhodách stávajícího režimu, už dávno by viděli zlou povahu ČKS a osvobodili se od vlivu tohoto zlého kultu. Naneštěstí ztratili svobodu vyjadřování a myšlení už před půlstoletím – s příchodem komunistické vlády. Cílem pronásledování pravicové inteligence v roce 1957 bylo omezit svobodu vyjadřování a ovládnout mysl lidí. V režimu, který neměl takovéto základní svobody, byla většina mládeže, která celým srdcem studovala díla Marxe a Engelse, během kulturní revoluce ironicky označena za „antistranickou kliku“ a byla pronásledována. Diskutování o kladech a záporech ČKS bylo nepřijatelné.

Málo Číňanů by se odvážilo i jen pomyslet na to, že by ČKS nazvali zlým kultem. Avšak potom, co je to řečeno nahlas, ti, kdo v Číně žijí, nebudou mít problém objevit silné důkazy podporující toto tvrzení, vyjdou-li ze své vlastní zkušenosti nebo ze zkušenosti rodiny a přátel.

Čínští lidé byli nejen připraveni o svobodu myšlení; bylo jim vštěpeno učení a kultura strany. Jediné, co slyšeli, byla chvála strany a jejich mysl byla ochuzena o jakékoli myšlenky, které se liší od těch stranických. Vezměme si například masakr na náměstí Tchien-an-men. Když se 4. června 1989 začalo střílet, lidé instinktivně utekli a schovali se v keřích. Za chvíli i přes riziko odvážně vyšli a zpívali spolu *Internacionálu*. Tito Číňané byli skutečně odvážní, nevinní a svými činy vzbuzovali úctu, tak proč zpívali *Internacionálu*, komunistickou hymnu, navíc ve chvíli, kdy byli konfrontováni s komunistickým zabíjením? Ti, kdo byli na náměstí, totiž jinou píseň neznali, jen *Internacionálu* a několik dalších, které také oslavují komunistickou stranu.

JAKÁ JE CESTA VEN?

ČKS směřuje k úplné zkáze. Smutné je to, že se před svým zánikem snaží svůj osud svázat s osudem celého čínského národa.

Umírající ČKS očividně slábne a její nadvláda nad myšlením lidí se zmírňuje. S rozvojem telekomunikací a internetu je pro ČKS stále těžší kontrolovat přístup k informacím a potlačovat svobodu projevu. Zatímco

zkorumpovaní funkcionáři drancují zemi a utlačují lidi, veřejnost se začíná probouzet ze svých iluzí a mnozí projevují občanskou neposlušnost. ČKS nejenže při pronásledování Falun Gongu selhala ve svém cíli zvýšené ideologické kontroly, ale ještě více se jím oslabil a zároveň odhalila svoji absolutní bezohlednost. Lidé začali ČKS přehodnocovat, což čínskému národu dláždí cestu k osvobození od ideologického otroctví a zbavení se nadvlády komunistického přízraku.

Čínští lidé, kteří žijí pod zlou vládou ČKS více než 50 let, dnes nepotřebují pořádat další násilné revoluce, potřebují spíš zachránit svou duši. V tomto si mohou pomoci jen oni sami a prvním krokem k tomuto cíli je uvědomit si zlou povahu ČKS.

Přijde den, kdy lidé zavrhnou stranické organizace parazitující na státním aparátu, což umožní, aby sociální systém fungoval nezávisle a byl podporován hlavními silami společnosti. Se zánikem diktátorské organizace strany se zlepší a rozšíří efektivnost vlády. A ten den je už za dveřmi. Ve skutečnosti už od roku 1980 reformátoři uvnitř strany prosazovali ideu „odloučení strany od vlády“. Reformní snahy v nitru ČKS se ukázaly být nedostatečné a neúspěšné, názor o „absolutním vůdcovství strany“ nebyl úplně ideologicky zavržen.

Kultura strany vytváří prostředí nutné k přežití zlovolného komunistického kultu. Odstranění posednutí ČKS z lidských myslí může být těžší než očištění státních organizací, přesto je jediným způsobem, jak skutečně vykořenit komunistické zlo. Toho se dá dosáhnout pouze úsilím samotných čínských lidí. Když se jejich mysl dá do pořádku a lidem je navrácena jejich lidská přirozenost, veřejnost opět získá morálku a uspěje v přechodu na slušnou nekomunistickou společnost. Vyléčení se z tohoto zlého posednutí spočívá v uvědomění si povahy a škodlivosti tohoto zlého ducha, jeho odstranění z myslí lidí a jeho úplné odklizení, aby nezbylo žádné místo, kde by se mohl ukrýt. Komunistická strana zdůrazňuje ideologickou kontrolu, protože nemá nic než svou ideologii. Ta se rozptýlí, až všichni Číňané odmítnou ve své mysli komunistickou lež, aktivně vyhubí kulturu strany a zbaví se ve svém uvažování vlivu komunistického kultu.

Národy, ve kterých vládou komunisté, jsou spojovány s chudobou, totalitním režimem a pronásledováním. Těchto zemí už zůstalo málo: Čína, Severní Korea, Vietnam a Kuba. Jejich dny jsou sečteny.

S moudrostí čínských lidí a za podpory slavné historie jejich národa se Čína, osvobozená od přízraku komunismu, stane národem velkých možností.

ZÁVĚR

ČKS už na komunismus nevěří. Její duše zemřela, avšak stín zůstává. Zdělila pouze „kůži“ komunismu, přesto stále projevuje povahu zlého kultu: aroganci, povýšenost, sobectví a zálibu v bezohledné destrukci. ČKS nadále popírá zákony nebes a neustále bojuje s lidskou přirozeností.

Dnes strana vládne Číně svými metodami zápasu, které si osvojila během minulých období, používá přísný organizační systém, formu vlády, využívající princip „posednutí stranou“, jakož i zlou propagandu, která funguje jako státní náboženství. Šest vlastností komunistické strany načrtnutých výše definuje ČKS jako zlý kult, který nečiní žádné dobro, jen zlo.

Jak se blíží jeho smrt, tento komunistický kult rychle zvyšuje intenzitu své zkaženosti a zvrácenosti. Nejhorší je, že se tvrdohlavě snaží strhnout s sebou do propasti zkaženosti a zvrácenosti i celý čínský národ.

Číňané musejí pomoci sami sobě; potřebují se nad sebou zamyslet, potřebují ze sebe setřást ČKS.

KOMENTÁŘ DEVÁTÝ: O BEZOHLEDNÉ POVAZE ČÍNSKÉ KOMUNISTICKÉ STRANY

ÚVOD

Po více než jedno století přinášelo bouřlivé komunistické hnutí lidem jen válku, bídu, brutalitu a diktaturu. S pádem Sovětského svazu a komunistických stran východní Evropy na konci 20. století vstoupilo toto katastrofální a absurdní drama do své poslední etapy. Nikdo – od obyčejných lidí po generálního tajemníka komunistické strany – už v mýtus komunismu nevěří.

Čínský komunistický režim nevznikl z „vůle nebes“¹ ani na základě demokratických voleb. Dnes, kdy je jeho ideologie v troskách, visí nad oprávněností jeho nadvlády nad lidmi velký otazník.

Čínská komunistická strana není ochotna opustit jeviště historie, i když je z něj strhávána proudem historického vývoje. Místo toho používá nemilosrdné metody, vynalezené v průběhu desetiletí politických čistek, aby obnovila svoji legitimitu a oživila svůj mrtvý mandát.

Stranická politika reformy a otevřenosti zakrývá zoufalou touhu po udržení totalitní vlády. Ani ekonomické úspěchy, nabyté těžkou prací čínských lidí v posledních dvaceti letech, stranu nepřesvědčily, aby odložila svůj reznický nůž. Místo toho si tyto úspěchy přivlastnila, aby tak potvrdila svou vládu a přikrášlila nebo dokonce skryla své zkažené chování. ČKS se snaží zničit morální základnu celého národa a touží přeměnit čínské lidi na podvodníky a intrikány, aby tak vytvořila „ekonomické“ prostředí, příznivé iluzi, že „jde s dobou“.

V tomto dnešním historickém okamžiku by si měl každý jasně uvědomit, že ČKS je zločineckou organizací, která má na svědomí strašné věci. Jedině pak bude čínský národ moci dosáhnout trvalé stability a míru, vstoupit co nejdříve do éry, ve které pro ČKS nebude místo, a vytvořit pro sebe budoucnost, v níž budou obnoveny jeho vznešené tradice.

1 Podle tradičního konfuciánského smýšlení císaři a králové vládnou na základě nebeského mandátu; aby jim byla dána taková moc, jejich morální kvality musejí odpovídat jejich vysokým zodpovědnostem. Podobnou myšlenku je možné najít také v Menciových knihách. Když se ve verši „Kdo dává vládcům moc?“ Mencia ptají, kdo dává císaři Šunovi půdu a moc vládnout, odpovídá: „Pochází z nebe.“ Myšlenku nebeského původu moci lze najít též v západní křesťanské tradici. Například v Bibli, v části Římanům 13:1, je řečeno: „Každý ať se podřizuje vládnoucí moci. Veškerá moc je totiž od Boha, takže současné vlády jsou zřízeny od Boha.“ (*Bible, Překlad 21. století*)

I. BEZOHLEDNÁ POVAHA ČKS SE NIKDY NEZMĚNILA

ČEMU SLOUŽÍ REFORMA ČKS?

V průběhu historie, kdykoliv ČKS zažívala krize, stavěla na odív jisté známky zlepšení, aby si lidé o ní vytvořili iluze. Všechny tyto iluze se časem bez výjimky rozplynuly. Dnes usiluje o krátkodobý ekonomický úspěch a vytvořila obraz hospodářské prosperity, který má lidi přesvědčit, aby opět věřili jejím pohádkám. Avšak základní konflikt mezi zájmy ČKS a čínského národa naznačuje, že falešná prosperita nemůže trvat dlouho. Strana slíbila tuto „reformu“ z jediného důvodu: aby si udržela svou vládu. „Reforma“ je jen záminka, změna na povrchu, ale nikoliv vevnitř. Pod křehkou fasádou „hospodářského rozvoje“ leží hluboká sociální krize. Až tato krize vypukne, bude ji znovu muset přetrpět národ – tedy běžní čínští lidé.

Jak se mění vedení strany, nová generace jejích vůdců se přirozeně již neúčastnila komunistické revoluce, a proto nepůsobí důvěryhodně a její prestiž v očích národa klesá a klesá. V průběhu krize oprávněnosti její vlády se pro ni ochrana vlastních zájmů stává životně důležitou – jde přece také o osobní zájmy jednotlivých členů a funkcionářů. Povaha ČKS je bezostyšně sobecká; doufat, že tato strana by se mohla sama obětovat po kojnému rozvoji země, je jen „zbožným přáním“.

Podívejme se na to, co *Lidový deník*, hlásná trouba ČKS, říká v úvodním článku vydání z 12. července 2004: „Historická dialektika naučila členy ČKS následující: To, co bychom měli změnit, musíme změnit, jinak strana zdegeneruje; to, co bychom měnit neměli, musí zůstat nezměněno, jinak povedeme stranu do záhuby.“

Co je to, co se nesmí změnit? *Lidový deník* vysvětluje: „Základní linie strany – ‚jeden střed, dva opěrné body‘ – musí vydržet sto let, aniž by zakolísala.“²

Lidé vlastně nerozumějí tomu, kde leží „střed“ nebo co jsou „opěrné body“, všichni však vědí, že komunisté si chtějí udržet svůj kolektivní zá-

2 „Jeden střed“ se vztahuje na ekonomický vývoj, přičemž „dva opěrné body“ jsou: udržování čtyř základních principů (socialistická cesta, diktatura proletariátu, vůdcovství ČKS, marxismus-leninismus a Maovy myšlenky) a pokračování v politice reforem a otevírání se.

jem a že diktatura státní moci se nikdy nezmění. Komunismus už byl globálně poražen a je předurčen k úplné záhubě. Čím prohnilejším se režim stává, tím ničivější jsou jeho snahy udržet se při životě. Diskutovat s komunistickou stranou o demokratických změnách je jako žádat tygra, aby se převlékl do beráncí kůže.

CO BY ČÍNA DĚLALA BEZ KOMUNISTICKÉ STRANY?

Jak se blíží zánik ČKS, lidé náhle objevují, že po celá desetiletí jim pomocí neustále se měnících a podlých způsobů byly vštěpovány ohavné prvky zlého ducha ČKS, které pronikly do každého aspektu jejich každodenního života.

Když zemřel Mao Ce-tung, mnoho Číňanů trpce plakalo před jeho portrétem a ptalo se: „Jak může Čína pokračovat bez předsedy Mao Ce-tunga?“ Ironií je, že o dvacet let později, když strana ztratila legitimitu své vlády nad zemí, sama rozšířila novou vlnu propagandy, která má v lidech vzbudit obavy z budoucnosti, a podsouvá jim otázku: „Co by Čína dělala bez komunistické strany?“

Ve skutečnosti poznamenala všudypřítomná politická kontrola ČKS současnou čínskou kulturu a mentalitu natolik hluboce, že dokonce kritéria, kterými lidé ČKS hodnotí, pocházejí od ní samé. V minulosti strana ovládala lidi tak, že jim vštěpovala své prvky. Dnes sklízí, co zasela – tyto věci, vložené do myslí lidí, se jim vryly až do morku kostí. Lidé přemýšlejí podle stranické logiky a sami sebe vkládají do role ČKS, když posuzují, co je správné a co ne. Když přijde řeč na protestující studenty, zabité na příkaz ČKS 4. června 1989, někteří lidé prohlašují: „Kdybych byl Teng Siao-pchingem, taky bych ten protest potlačil pomocí tanků.“ K pronásledování Falun Gongu někteří lidé říkají: „Kdybych já byl Ťiang Ce-min, taky bych nechal Falun Gong odstranit.“ O zákazu svobody projevu zase řeknou: „Já být stranou, udělám to samé.“ Pravdivost a svědomí se ztratily, zůstala jen logika ČKS. Takový je důsledek extrémně zkažených a nemilosrdných metod manipulace, které ČKS bezohledně používá. Dokud morální jedy ČKS zůstanou v myslích lidí, bude z nich strana čerpat energii a udržovat se při svém zločinném životě.

„Co by Čína dělala bez ČKS?“ Tento způsob smýšlení dokonale koresponduje s cílem ČKS, aby lidé uvažovali její vlastní logikou.

Čína prošla 5 000 lety historie své civilizace, aniž by potřebovala komunistickou stranu. Žádná země na světě by nezastavila vlastní sociální pokrok jen proto, že padl starý režim. Bohužel, po desetiletích vlády ČKS už lidé tento fakt nejsou schopni přijmout. Dlouhotrvající státní propaganda vyškolila lidi tak, že ve straně vidí svou druhou matku. Lidé si dnes už neumějí představit život bez tuhých pout komunistického režimu.

Když Mao Ce-tung zemřel, Čína se nezhroutila; zažije doopravdy celá země kolaps s koncem vlády ČKS?

CO JE SKUTEČNOU PŘÍČINOU NEPOKOJE?

Mnoho Číňanů zná a nesnáší zkažené chování ČKS, opovrhují jejími účelovými boji a podvody. Zároveň však lidé mají strach z možných politických čistek a výsledného nepokoje. Bojí se, že zemi by znovu zachvátil chaos. Jakmile ČKS vyhrožuje lidem „nepokojem“, lidé raději potichu přijímají její vládu – připadají si totiž bezmocně vůči despotické moci strany.

Ve skutečnosti je příčinou nepokoje sama ČKS s několikamilionovým vojskem a ozbrojenou policií. Běžní občané nemají důvod vyvolávat chaos. Nemají na to ani odpovídající prostředky. Jen úpadková ČKS je tak bezohledná, že raději přivede celou zemi do zmatku, než aby připustila sebemenší změny. „Stabilita nade vše ostatní“ a „Zničme v zárodku všechny nestabilní prvky“ – tyto slogany jsou teoretickou základnou ČKS při potlačování lidí. Kdo je největší příčinou nestability Číny? Není to ČKS, která se vyžívá v tyranizování lidí? To ona sama podněcuje nepokoje a potom je využívá, aby donutila lidi k poslušnosti. Takové triky běžně používají zločinci...

II. ČKS OBĚTOVALA EKONOMICKÝ ROZVOJ

STRANA SI PŘISVOJUJE VÝSLEDKY TVRDÉ PRÁCE ČÍNSKÝCH LIDÍ

Prohlášení ČKS o vlastní legitimitě se opírá o ekonomický rozvoj posledních dvaceti let. Ve skutečnosti však bylo rozvoje postupně dosaženo

čínskými lidmi poté, co ČKS nepatrně zmírnila svá omezení. Nemá to žádnou souvislost se zásluhami ČKS. Strana přesto prohlašuje ekonomický vzestup za svůj vlastní úspěch, za který „by lidé měli být straně vděční, protože bez ní by se ho nedosáhlo“ (všichni víme, že hodně nekomunistických zemí dávno dosáhlo rychlejšího ekonomického růstu).

Od atletů, kteří získali olympijskou zlatou medaili, se žádalo, aby děkovali straně. Strana neváhala použít vykonstruovaný obraz „velkého sportovního národa“, aby opěvovala svoje vůdcovství. Když celá země značně utrpěla epidemií SARS, vládní *Lidový deník* vzápětí napsal, že „Čína porazila virus důvěrou v základní teorii strany, její principy a zkušenosti“. Vypuštění čínské vesmírné rakety Šen-čou V bylo uskutečněno profesionály z astronomické a technologické oblasti. ČKS to využila jako důkaz, že jen ona může přivést zemi mezi světové mocnosti. Pokud jde o pořádání olympijských her 2008 v Číně, jde ve skutečnosti o „olivovou ratolest“, nabídnutou západními zeměmi, aby podpořily domácí zlepšení v otázce lidských práv. Strana je použila jako argument o oprávněnosti své vlády a jako záminku pro útlak lidí. Čínský „velký tržní potenciál“, který vyhledávají zahraniční investoři, pochází z velké spotřeby čínské populace, kterou tvoří 1,3 miliardy lidí. ČKS si přisvojuje zásluhu na tomto potenciálu a používá ho jako ostrou zbraň obrácenou proti západní společnosti. Nutí ji tak k poslušnosti a ke spolupráci podle vlastních pravidel.

ČKS přisuzuje všechno zlé reakcionářským silám a skrytým snahám zlých individuí a všechno dobré vedení strany. Používá všechno, čeho se v Číně podaří dosáhnout, na vyzdvižení svého nároku vládnout. Dokonce i zločiny, které spáchala, slouží jejím účelům, když je vydává za něco dobrého. Například, když pravdu o prudkém šíření AIDS už nešlo déle tajit, ČKS si nasadila zbrusu novou masku. Pečlivě zmobilizovala svou propagandistickou mašinerii, která využila všech známých tváří – od populárních herců až po generálního tajemníka strany –, aby „odhalila hlavního viníka“, sebe vyobrazila jako požeňání pro pacienty a jako ničitele AIDS, vyzývatele a soupeře nemoci. I při řešení takto vážné otázky života a smrti, všechno, nač ČKS myslela, bylo, jak situaci obrátit ve svůj prospěch a velebit sebe sama. Pouze takový zločinec, jako je strana, je schopen bezohledného a podvodného využívání výsledků práce jiných a absolutní neúcty k lidskému životu.

EKONOMICKÉ NEVÝHODY ZAPŘÍČINĚNÉ KRÁTKOZRAKÝM JEDNÁNÍM

Tváří v tvář vážné krizi legitimacy začala ČKS v roce 1980 realizovat politiku reformy a otevřenosti. Její dychtivost po rychlém úspěchu umístila Čínu do nevýhodné pozice, označované ekonomy jako „prokletí toho, kdo přichází později“.

Koncept „prokletí toho, kdo přichází později“ nebo „výhody toho, kdo přichází později“, jak to nazývají někteří jiní odborníci, se vztahuje na fakt, že rozvojové země, které se začaly rozvíjet později, napodobují rozvinuté země v mnoha aspektech. Mohou buď napodobit jejich sociální systém, nebo technologické a průmyslové modely. Napodobení sociálního systému je obvykle těžké, protože taková reforma by ohrozila nezadatelné zájmy některých sociálních nebo politických skupin; rozvojové země tedy inklinují k napodobení technologií rozvinutých zemí. I když technologické napodobení může vytvořit krátkodobý ekonomický růst, může být příčinou mnohých skrytých rizik, anebo dokonce dlouhodobého ekonomického úpadku.

Jde skutečně o „prokletí toho, kdo přichází později“, cestu k selhání, kterou se ČKS vydala. V posledních dvaceti letech vedlo čínské „technologické napodobování“ k určitým úspěchům. Ty si ČKS přivlastnila, aby jí sloužily za důkaz oprávněnosti její vlády, a díky nim nadále odolává politické reformě, která by podlomila její vlastní zájmy. Tímto způsobem obětovala dlouhodobé zájmy národa.

BOLESTIVÁ CENA ZA EKONOMICKÝ ROZVOJ ČKS

Zatímco se ČKS neustále chlubí svým ekonomickým pokrokem, ve skutečnosti je domácí ekonomika na nižší úrovni než za vlády Čchien-lunga (1711–1799) dynastie Čching. V té době tvořil čínský hrubý domácí produkt (HDP) 51 % celkového světového domácího produktu. Poté co Sunjatsen založil Čínskou lidovou republiku (tedy v období Kuomintangu), se čínský HDP podílel na celosvětovém 27 %. V roce 1923 sice procenta poklesla, ale stále to bylo úctyhodných 12 %. V roce 1949, když se ČKS zmocnila kontroly, byl tento údaj 5,7 %, ale v roce 2003 byl čínský HDP nižší než 4 % světového celku. V protikladu s ekonomickým úpadkem v období Kuomintangu, který byl zapříčiněn několika desítkami let

válek, nepřetržitý ekonomický úpadek v době vlády ČKS se děje v mírovém období.

Abyste utužila svou vládu, ČKS dnes touží po rychlém úspěchu a okamžitém zisku. Nemohoucí ekonomická reforma, kterou spustila, aby ochránila svoje zájmy, přišla zemi velice draho. Za rychlým ekonomickým růstem posledních dvaceti let stojí přehnané čerpání přírodních zdrojů nebo dokonce mrhání jimi – byl získán pouze za cenu zničení životního prostředí. Značné části čínského HDP je dosaženo obětováním možností budoucích generací. V roce 2003 Čína přispěla méně než čtyřmi procenty ke světové ekonomice, její spotřeba oceli, cementu a ostatních materiálů však tvořila třetinu celkové globální spotřeby³.

Od osmdesátých do konce devadesátých let se pouště v Číně zvětšily z přibližně 1 000 na 2 460 čtverečních kilometrů. Podíl orné půdy na obyvatele se též snížil z asi 2 mu v roce 1980 na 1,43 mu v roce 2003⁴. Zabírání orné půdy pro účely průmyslové výroby vedlo Čínu v krátkém časovém období ke ztrátě 100 milionů mu orné půdy. Avšak používá se vlastně jen 43 % této zkonfiskované půdy. V současnosti je celkové množství vypouštěné odpadní vody 43,95 miliardy tun, čímž je kapacita životního prostředí převyšena o 82 %. V sedmi hlavních říčních systémech tvoří 40,9 % voda, která není vhodná k pití pro lidi ani pro dobytek. 75 % jezer je znečištěných, takže vytvářejí různé stupně eutrofizace⁵. Rozpory mezi člověkem a přírodou v Číně nebyly nikdy tak intenzivní, jako jsou dnes. Ani Čína, ani svět nemohou unést tento nezdravý vývoj. Oklamání povrchním leskem výškových budov a obytných sídel si lidé neuvědomují blížící se ekologické krize. Jakmile přijde čas, kdy příroda začne od lidských bytostí vybírat dluhy, přinese to čínskému národu katastrofální následky.

Pro porovnání, Rusko po opuštění komunismu zároveň uskutečnilo ekonomické a politické reformy. Po prožití krátkého období agonie se zaměřilo na rychlý ekonomický rozvoj. Od roku 1999 do roku 2003 se ruský HDP zvýšil o 29,9 %. Životní standard jeho obyvatel se významně zlepšil.

3 Údaje pocházejí ze zprávy z agentury Sin-chua, 4. březen 2004.

4 Mu je jednotka plochy používaná v Číně. 1 mu je 667,7 m².

5 Údaje pocházejí ze zprávy z agentury Sin-chua, 29. únor 2004. Eutrofizace = nadbytek planktonu.

Západní obchodní trhy začaly diskutovat nejen o „ruském ekonomickém fenoménu“, ale též do perspektivních oblastí Ruska v široké míře investovat. Rusko stoupl v žebříčku zemí atraktivních pro investice ze zahraničí ze 17. místa v roce 2002 na 8. místo v roce 2003, a stalo se tak poprvé v historii jednou z deseti investory nejoblíbenějších zemí světa.

Dokonce Indie, země, která je v myslích většiny Číňanů chudá a plná etnických konfliktů, se těší významnému a rychlému rozvoji. Dosáhla od ekonomických reforem v roce 1991 ekonomického růstu 7–8 % za rok. Indie má poměrně úplný právní systém tržní ekonomiky, zdravé financnictví, dobře rozvinutý demokratický systém a stabilní mentalitu společnosti. Byla uznána mezinárodním společenstvím za zemi s velkým potenciálem rozvoje.

Naopak ČKS se zaobírá pouze ekonomickou reformou, aniž by uskutečňovala politické změny. Falešné zdání ekonomiky, která v krátkém časovém období vykročila k prosperitě, překáží přirozenému rozvoji sociálního systému. Tato neúplná reforma způsobuje stoupající nerovnováhu v čínské společnosti a vyostřuje sociální konflikty. Finanční příjmy obyvatelstva nejsou systematicky chráněny stabilní sociální strukturou. Navíc při privatizování státního majetku využili funkcionáři strany své pozice, aby si naplnili své vlastní kapsy.

OPAKOVANÉ KLAMÁNÍ VENKOVANŮ ZE STRANY ČKS

ČKS se v procesu získávání moci spoléhá na venkovany; obyvatelé venkova v oblastech kontrolovaných ČKS zasloužili v počátečním „budovatelském“ období straně všechno, co měli. Ale potom, jakmile ČKS získala kontrolu nad zemí, venkované zakusili krutou diskriminaci.

Když se ČKS chopila moci, zavedla velmi nespravedlivý systém: systém registrace bydlišť. Tento systém důrazně dělí lidi na obyvatele vesnic a ty ostatní a vytváří tak bezdůvodnou separaci a opozici uvnitř země. Venkované nemají zdravotní pojištění, podporu v nezaměstnanosti ani starobní důchody a nemohou si brát půjčky z bank. Jsou nejen nejchudší třídou v Číně, ale také třídou, která odvádí nejvyšší daně. Venkované musejí platit povinnou daň ze spoření, sociální daň, administrativní daň, zvláštní vzdělávací poplatky, poplatky za řízení porodnosti, poplatky za milice a vzdělávání, poplatky na stavbu cest a kompenzační poplatky lidové armádě. Kromě všech

těchto poplatků musejí též povinně prodávat za symbolickou částku státu část úrody, kterou vypěstují, a platit polnohospodářskou daň, daň z půdy, daň z místní výroby, řeznickou daň a mnoho dalších poplatků. Na rozdíl od nich obyvatelé měst nemusejí tyto poplatky a daně platit.

Na začátku roku 2004 vydal čínský premiér Wen Ťia-pao „Dokument č. 1“, ve kterém se uvádí, že čínský venkov prochází nejtěžším obdobím od počátku ekonomické reformy v roce 1978. Příjem většiny venkovanů stagnuje anebo dokonce klesá. Venkované se stali chudšími a propast mezi nimi a městskými obyvateli se zvětšuje.

Na lesní farmě ve východní provincii S'čchuan věnovaly vyšší úřady 500 000 jüanů (zhruba 1 862 000 korun) na projekt zalesňování. Vedoucí lesní farmy si nejprve vložili 200 000 jüanů do svých vlastních kapes a potom přidělili zbývajících 300 000 jüanů na vysazování stromů. Jak každá vrstva vládních úředníků vzala část peněz, které přes ni šly, venkovanům, kteří skutečně zalesňování prováděli, nakonec zůstalo jen minimum prostředků. Vláda se přesto nemusela obávat, že by venkované odmítli na projektu pracovat kvůli nedostatečnému financování. Jsou tak chudí, že pracují za velmi málo peněz. Také proto jsou výrobky vyráběné v Číně tak levné.

STRANA VYUŽÍVÁ EKONOMICKÉ ZÁJMY, ABY TLAČILA NA ZÁPADNÍ ZEMĚ

Mnoho lidí věří, že obchodování s Čínou podpoří lidská práva, svobodu projevu a demokratickou reformu v Číně. Po více než deseti letech je zřejmé, že tato domněnka je pouze zbožným přáním. Porovnáním zásad pro obchodování v Číně a v západních zemích získáme jasný příklad. Bezúhonnost a přehlednost obchodování v západních zemích je v Číně nahrazena osobními vztahy, úplatkářstvím a zpronevěrou. Mnoho západních podniků se stalo přímými viníky korupce v Číně; některé podniky dokonce pomáhají ČKS skrývat její porušování lidských práv a pronásledování vlastních lidí.

ČKS se chová jako mafie, která ve vztahu se zahraniční diplomacií sází na ekonomickou kartu. Když jde např. o smlouvu na výrobu letadel v Číně, uzavřenou s Francií nebo Spojenými státy, závisí jednání na tom, která země bude mlčet ohledně porušování lidských práv.

Mnoho západních obchodníků a politiků je poháněno a ovládáno ekonomickými zisky z Číny. Určité firmy s informačními technologiemi

z USA a Kanady dodaly ČKS specializované produkty na blokování internetu. Firmy, provozující některé internetové stránky, souhlasí s vlastní cenzurou a filtrují informace, které se ČKS nelíbí – jen aby mohly vstoupit na čínský trh.

Podle informací z čínského Ministerstva pro obchodní styky získala Čína prostřednictvím různých smluv se zahraničními společnostmi do konce dubna 2004 celkově 990 miliard dolarů. Obrovská „transfuzí zahraničního kapitálu“ do ekonomiky ČKS je evidentní. Ale v procesu investování nepřinesl zahraniční kapitál čínským lidem změnu k lepšímu v základních věcech, jako je demokracie, svoboda a lidská práva. ČKS ve své propagandě využívá bezvýhradnou spolupráci zahraničních investorů a vlád a pochlebování ze strany některých zemí. Funkcionáři ČKS využívají povrchní ekonomické prosperity Číny a stali se nesmírně obratnými ve spolčování se s firmami, s nimiž si tajně rozdělují státní majetek a zabírají politickým reformám.

III. METODY NA VYMÝVÁNÍ MOZKŮ SE MĚNÍ OD PŘÍMÝCH K RAFINOVANÝM

Lidé často říkají: „Já vím, že ČKS v minulosti příliš často lhala, ale nyní říká pravdu.“ Ironicky, při pohledu zpět, právě to lidé říkali vždy, když ČKS udělala vážnou chybu. Odráží to schopnost, kterou ČKS nabyla za desítky let své vlády – využívá lži, aby podváděla lidi.

Lidé si vyvinuli určitou odolnost vůči velkým slovům: proto se smyšlenky a propaganda ČKS staly „jemnějšími“ a „profesionálnějšími“. Od propagandy vedené prostřednictvím hesel v minulosti se lži ČKS staly uhlazenějšími a rafinovanějšími. Obzvláště v podmínkách informační blokády, kterou ČKS vystavěla kolem celé Číny, přichází strana s příběhy, založenými na částečných faktech, kterými mate veřejnost, což je o mnoho škodlivější a zničitější než nabubřelé slogany.

Chinascopes, noviny v anglickém jazyce, uveřejnily v říjnu 2004 článek, který analyzuje případy, ve kterých ČKS používala „delikátnější“ způsoby na zakrytí pravdy. Když vypukl v Číně SARS v roce 2003, svět podezříval Čínu, že zakrývá informace o epidemii, což ČKS opakovaně odmítla přiznat. Aby vyzkoumal, zda ČKS informovala o SARS pravdivě, autor člán-

ku přečetl více než 400 zpráv o epidemii, publikovaných od začátku dubna 2003 na webové stránce tiskové agentury Sin-chua.

Dočetl se následující: ihned, jakmile se SARS objevil, tamní nejvyšší i místní úřady zmobilizovaly odborníky, aby poskytli včasnou léčbu pacientům, kteří byli později po vyléčení propuštěni z nemocnic. V reakci na buřiče podněcující lidi, aby nakupovali do zásoby (a nemuseli chodit ven, až se nemoc rozšíří), vláda bez prodlení popřela fámy a zabezpečila tak veřejný pořádek. Ačkoli velmi malý počet protičínských sil podezříval ČKS ze zakrývání faktů, většina zemí a lidí těmto fámám nevěřila. Nadcházející veletrh v Kuang-čou měl mít historicky největší účast obchodních společností z celého světa. Turisté ze zahraničí potvrdili, že je bezpečné do Číny cestovat. Zejména odborníci ze Světové zdravotnické organizace (podvedení ČKS) veřejně prohlásili, že čínská vláda je ve spolupráci vstřícná a přijímá přiměřená opatření v boji se SARS, takže by neměly být problémy. Specialisté též dovolili (s více než dvacetidenním opožděním) oblastní inspekci v provincii Kuang-tung.

Těchto více než 400 článků poskytlo veřejnosti, včetně autora, dojem, že ČKS byla po dobu těchto čtyř měsíců úplně poctivá a zodpovědná ke zdraví lidí. Lidé nevěřili, že by mohla něco skrývat. Avšak 20. dubna 2003 oznámila Informační kancelář Státní rady na své tiskové konferenci, že v Číně vypukl SARS, a tak nepřímou připustila, že vláda utajuje epidemii. Teprve v tomto momentě si autor článku uvědomil skutečnou situaci a pochopil, jak nestoudné a lživé metody ČKS používá.

V průběhu všeobecných voleb na Tchaj-wanu použila ČKS stejně „rafinovaný“ přístup – upozorňovala lidi, že prezidentské volby povedou k pohromě: k vlně sebevražd, kolapsu na burze cenných papírů, rozšíření „zvláštních chorob“, duševním poruchám, migraci ostrovních obyvatel, rodinným sporům, letargickým postojům k životu, k poklesu obchodu, střelbě na ulicích, protestům a demonstracím, k ozbrojeným útokům na prezidentské sídlo, sociálním nepokojům, politickým fraškám atd. Dennodenně lidem nalévala do hlavy tyto myšlenky, aby je přivedla k víře, že toto vše jsou katastrofální důsledky voleb a že Čína by nikdy neměla uspořádat demokratické volby.

V otázce Falun Gongu projevovala ČKS ještě větší obratnost ve lživých prostředcích, jak ho očernit. Programy, inscenované ČKS, přicházely jeden za druhým. Není divu, že tak mnoho Číňanů bylo oklamáno. Lstivost ČKS byla tak zákeřná, že oběti jejím lžím dobrovolně věří a myslí si, že pravda leží přímo před nimi.

Schopnosti stranické propagandy a vymývání mozků se za minulá desetiletí vytríbily a zjemnily, což přirozeně doplňuje bezostyšnou povahu ČKS.

IV. POKRYTECTVÍ ČKS V OTÁZCE LIDSKÝCH PRÁV

ČKS SI UZURPOVALA DEMOKRACII, ABY ZÍSKALA MOC, DNES JI POTLAČUJE, ABY SI MOC UDRŽELA

„V demokratickém národě by vláda měla být v rukou lidí, což je v souladu s principy nebe a země. Když o sobě národ prohlašuje, že je demokratický, ale vláda není v rukou lidí, nenásleduje správnou cestu a odchyluje se – tento národ není demokratickým národem... jak může být demokracie bez ukončení vlády jedné strany a bez všeobecných voleb? Vraťte lidem jejich lidská práva!“

Výše uvedené působí jako citát z článku psaného „zahraničními nepřáteli“ ČKS, ale tak to není. Toto prohlášení je z článku, který uveřejnily oficiální noviny ČKS, *Deník Sin-chua*, 27. září 1945.

ČKS, která roztrubovala „všeobecné volby“ a žádala „navrácení lidských práv lidem“, považovala od doby, kdy pro sebe uzurpovala moc, lidská práva za tabu. Lidé, kteří jsou údajně „vedoucí silou státu“, nemají žádné právo dělat svá vlastní rozhodnutí. Slovy není možné popsat bezohlednou povahu ČKS.

Pokud se domníváte, že co se stalo, stalo se a kult ČKS, který stavěl na zabíjení a lhaní lidem, se začne reformovat, stane se shovívavým a projeví vůli „vrátit lidem jejich práva“, opět se mýlíte. Podívejme se na to, co *Lidový deník*, oficiální „mluvčí“ ČKS, otiskl 23. listopadu 2004, 60 let po výše uvedeném vyhlášení: „Stálá kontrola ideologie je hlavním ideologickým a politickým základem na udržení stranické vlády.“

Nedávno ČKS navrhla nové principy, takzvané „Tříkrát ne“⁶, z nichž první je „rozvoj bez diskuse“. Jádrem tohoto vyjádření ČKS není „roz-

6 „Tříkrát ne“ se vyskytlo i v minulosti. V roce 1979 Teng Siao-pching navrhl „Tříkrát ne“, aby povzbudil lidi k tomu, aby řekli, co si myslí. „Neoznačování, neútočení a nezdůrazňování chyb.“ Toto má připomenout lidem podobnost s Maem, který podobně povzbudil intelektuály v padesátých letech, a potom následovalo brutální pronásledování těch, kteří promluvili. Nyní se nově navržené „Tříkrát ne“ vztahuje na „Rozvoj bez diskuse, prosperita bez boje a pokrok bez zaostávání“.

voj“, který je beztak uměle vytvořený, ale „bez diskuse“, v korespondenci se stranickou zásadou „jeden hlas, jeden sál“.

Když se renomovaný zpravodaj CBS Mike Wallace v roce 2000 ptal, proč Čína neuspořádá všeobecné volby, Ťiang Ce-min mu na to odpověděl: „Čínští lidé jsou příliš nevzdělaní.“

Již 25. února 1939 ale ČKS vyhlášovala ve svém *Deníku Sin-chua*: „Oni (KMT) si myslí, že demokratická politika v Číně se nemůže uskutečnit dnes, ale až za pár let. Doufají, že demokratická politika počká, dokud vědomosti a úroveň vzdělání čínských lidí nedosáhnou úrovně buržoazních demokratických zemí v Evropě a Americe (...), jen v demokratickém systému přitom bude lehce možno vzdělávat a vychovávat lidi.“

Pokrytecký rozdíl mezi tím, co *Sin-chua* vyhlášovala v roce 1939, a tím, co řekl Ťiang Ce-min v roce 2000, odráží pravý obraz zkaženosti ČKS.

Po masakru na náměstí Tchien-an-men v roce 1989 ČKS opět vystoupila na světové jeviště s pokaženou pověstí v oblasti lidských práv. Historie dala ČKS na výběr: buď bude respektovat své lidi a skutečně zlepšovat lidská práva, nebo bude pokračovat v porušování lidských práv na domácí půdě, zatímco bude předstírat okolnímu světu, že má lidská práva v úctě – jen aby se vyhnula mezinárodnímu odsouzení.

Naneštěstí si ČKS se svou despotickou povahou vybrala druhou cestu. Dala dohromady velký počet lidí z vědeckých a náboženských oblastí a výslovně jim nařídila šířit lživou propagandu do zahraničí, aby tak prezentovali „podporu lidských práv ČKS“. Vytvořila mnoho právních podvodů, jako „právo na přežití“, nebo „právo na střechu nad hlavou“ či „právo na potravu“, pro jejichž zabezpečení musí být jiná práva „omezena“. (Odůvodňuje to takto: Copak hladoví lidé nemají právo se ozvat? A když nemohou hladoví promluvit, mělo by být povoleno těm, kteří jsou sytí, hovořit za hladové?) Strana se také pokusila oklamat čínské lidi a zahraniční demokracie opakovanými úskoky v oblasti lidských práv. Má dokonce odvahu tvrdit, že „současnost je vrcholným obdobím lidských práv v Číně“.

Článek 35 čínské ústavy říká, že obyvatelé Čínské lidové republiky mají svobodu projevu, tisku, shromažďování, sdružování, svobodu protestovat a účastnit se demonstrací. ČKS jednoduše hraje hru se slovy. Desítky milionů praktikujících Falun Gongu byly zbaveny svých práv na svobodu víry, projevu a shromažďování. Neměli možnost se hájit

a dokonce i odvolání se k vyšším úřadům bylo považováno za protizákonné. Ve více případech zažádaly některé občanské skupiny o povolení demonstrovat v Pekingu. Vláda místo toho, aby jim vyhověla, žadatele zatkla. Hongkongská politika „jedna země, dva systémy“ propagovaná ústavou ČKS, je také pastí nastraženou komunistickými vládci anglické vládě a obyvatelům Hongkongu. ČKS slibovala Hongkongu dalších 50 let beze změn a nyní se snaží změnit dva systémy na jeden, prostřednictvím tyranské legislativy základního právního článku 23, a to už 5 let poté, co byl Hongkong navrácen Číně⁷.

Nová nekalá lest ze strany ČKS je použitím předstíranou „svobodu projevu“ na utajení širokého sledování a kontroly. Zdá se, že Číňané teď mluví mnohem svobodněji, a mimoto se rychle rozšířil internet. Takže ČKS otevřeně prohlašuje, že dovoluje svobodu projevu, a poměrně dost lidí si to také myslí. Ale není to pravda. ČKS se nestala lepší, jen nemůže zastavit sociální rozvoj a technologický pokrok. Podívejme se na úlohu, kterou hraje ČKS, co se týká internetu: blokuje webové stránky, filtruje informace, monitoruje diskusní skupiny, kontroluje e-maily a vznáší obvinění na uživatele internetu. Všechno, co dělá, je ve své podstatě zpátečnické. Dnes, s pomocí některých kapitalistů, kteří nedbají na lidská práva a svědomí, se policie ČKS vybavila zařízeními se špičkovou technologií, díky nimž např. může z hlídkového vozu sledovat každý pohyb, který udělají uživatelé na internetu. Pokud se podíváme na degeneraci ČKS – na to, jaké zlé věci dělá za bílého dne – v kontextu globálního vývoje směrem k demokratické svobodě, můžeme čekat nějaký pokrok v oblasti lidských práv? ČKS sama říká: „Uvolnit se navenek, ale být těsnější uvnitř.“ Bezohledná povaha ČKS se nikdy nezměnila.

Aby si vytvořila dobrý obraz před Komisí OSN pro lidská práva, zinscenovala ČKS v roce 2004 řadu událostí, kdy krutě potrestala ty, kteří porušují lidská práva. Tyto události však byly vytvořeny navenek pro cizince a nejednalo se o skutečnou změnu. Je to proto, že v Číně nejvíce porušuje lidská práva sama ČKS, jakož i její bývalý generální tajemník Ťiang Ce-

7 Základní článek 23 hongkongské ústavy byl navržen v roce 2002 hongkongskou vládou pod nátlakem Pekingu. Tento článek představoval vážné narušení svobody a lidských práv v Hongkongu a porušoval danou politiku „jedna země, dvou systémů“, kterou přislíbila ČKS. Článek 23 vyvolal globální odpor a nakonec byl v roce 2003 stažen.

-min, bývalý tajemník Politického a právního výboru Luo Kan, ministr Čou Jung-kchang a náměstek ministra veřejné bezpečnosti Liou Ťing. Jejich divadélko při potrestání porušování lidských práv je jako když zloděj volá: „Chyťte zloděje!“

Můžeme vidět analogii v člověku, který znásilnil mnoho žen za denního světla, skryt před zraky veřejnosti. Když je potom okolo příliš mnoho lidí, může před nimi znásilnit jen jednu. Může tento násilník o sobě prohlásit, že se zlepšil? Přešel od znásilňování za scénou k znásilňování na veřejnosti, což je ještě podlejší a hanebnější než předtím. Povaha sériového sexuálního násilníka se vůbec nezměnila. Změnilo se však to, že už pro něho není tak lehké spáchat zločin.

ČKS je jako tento násilník. Její diktátorství a instinktivní strach o ztrátu moci určuje, že nebude respektovat lidská práva. Lidské, materiální a finanční zdroje, použité na okrášení její pověsti v oblasti lidských práv, dalece přesáhly její snahy o skutečné zlepšení v této věci. Záliba ČKS v bezuzdném masakrování a pronásledování v celé Číně je největším neštěstím pro celý národ.

PŘEVLEKÁNÍ KABÁTŮ A PÁCHÁNÍ ZLOČINŮ POD ZÁSTĚRKOU „ZÁKONA“

Aby ochránila zisky zájmových skupin, ČKS na jedné straně opustila svůj předcházející obraz a zapomněla na dělníky, vesničany a lid, na druhé straně, jak porušování lidských práv více a více vychází najevo před mezinárodním společenstvím, strana zdokonaluje svoje klamavé a darebácké způsoby. Používá ve svém slovníku obraty jako „vláda zákona“, „trh“, „pro lidi“ a „reforma“, aby popletla mysl lidí. ČKS by nezměnila svoji darebáckou povahu, ani kdyby se převlékla do „obleku v západním stylu“. Je to více zavádějící a klamnější než ČKS v „Maově obleku“. Ve *Farmě zvířat* od George Orwella (publikované v roce 1945) se prasata učí stát a chodit po dvou nohách. Nově nabytá schopnost dá prasatům mezi zvířaty novou tvář, ale nezmění jejich prasečí povahu.

A. Přijaté zákony a předpisy porušují čínskou ústavu

Zákony a předpisy, které porušují čínskou ústavu, jsou postupovány bezpečnostním složkám na různých úrovních „zákonného systému“, aby

bránily snahám lidí o zastavení pronásledování, získání svobody a dodržování lidských práv.

B. Nepolitické problémy jsou řešeny politickými prostředky

Běžný společenský problém bývá stranou označován za „zápas o masy“, „zkázu strany a země“, „chaos“ či „působení nepřátelských sil“. Nepolitická záležitost se vědomě zpolitizuje, aby ČKS mohla použít svá politická hnutí jako nástroj propagandy k podněcování nenávisti.

C. Politické záležitosti se řeší podvodnými prostředky

Zatím poslední „vymoženost“ ČKS je manévr, kterým útočí na prodemokratické občany a nezávisle myslící intelektuály, spočívá v nastražení pasti, do které oběť padne, a je vzápětí uvězněna. Jde o falešná obvinění z veřejných přestupků jako prostituce a daňové úniky. Útočníci jsou vybírání z nejnižších vrstev společnosti, aby nemohli být odsouzeni ze strany vnějších skupin. Tyto zločiny, jejichž účelem je zničení pověsti obviněných, se také používají na jejich veřejné ponížení.

Jedinou změnou v bezcharakterní povaze ČKS je, že se stala ještě hanebnější a nelidštější.

ČKS DRŽÍ VÍCE NEŽ JEDNU MILIARDU LIDÍ JAKO RUKOJMÍ SVÉ ZVRÁCENÉ LOGIKY

Představte si, že nemravný násilník se vloupal do domu a znásilnil dívku. U soudu by se tento zločinec hájil, že oběť nezabil, „jen“ znásilnil. Protože zabití je horší než znásilnění, obhazuje se, že je nevinný a měl by být okamžitě propuštěn. Říká, že by ho lidé vlastně měli chválit za to, že jen znásilnil a nezabil.

Logika je absurdní. Avšak, když ČKS obhazuje masakr na náměstí Tchien-an-men ze 4. června 1989, používá stejný argument. Vyhláší, že „potlačením studentů“ předešla možným „vnitřním nepokojům“ v Číně. Potlačení studentů bylo tedy oprávněné, protože zabránilo „vnitřním nepokojům“.

„Znásilnění, nebo zabití, co je lepší?“ Soud, kterého se obžalovaný ptá na tuto otázku, bude přesvědčen, že tak se může ptát jen bezostyšný zločinec. Podobně – v otázce masakru na náměstí Tchien-an-men – ČKS a její

následovníci se nestarali o to, jestli jsou vinni zločinem zabití. Namísto toho se ptali společnosti, co je lepší – „potlačení studentů, nebo vnitřní nestabilita, která mohla vést k občanské válce?“

ČKS vládne obrovské státní mašinérii a všem prostředkům propagandy. Jinými slovy, ČKS drží 1,3 miliardy čínských lidí jako svá rukojmí. S 1,3 miliardy zajatců může stále argumentovat svojí „teorií rukojmí“, že pokud nepotlačí jistou skupinu lidí, celý národ může upadnout do chaosu a neštěstí. S touto výmluvou ČKS může potlačit každého jednotlivce nebo skupinu podle své vůle a právo bude vždy na její straně. Když se podíváme na tyto lstivé argumenty a falešné uvažování, může existovat hanebnější zločinec než Čínská komunistická strana?

CUKR A BIČ – OD „PROPŮJČENÍ SVOBODY“ PO STUPŇOVÁNÍ ÚTLAKU

Mnoha čínským lidem se zdá, že mají nyní více „svobod“ než předtím, takže věří v perspektivu zlepšení ČKS. Popravdě řečeno, stupeň svobody „poskytnuté“ lidem závisel vždy na stupni ohrožení samotné ČKS. Strana udělá cokoli, aby udržela své kolektivní zájmy, klidně „propůjčí“ lidem takzvanou demokracii, svobodu a lidská práva.

Pod vládou ČKS však „svoboda“ poskytnutá stranou není chráněna žádnými zákony. Taková „svoboda“ je jen nástrojem na podvádění a ovládnutí lidí uprostřed mezinárodního směřování k demokracii. V podstatě je tato „svoboda“ v obrovském konfliktu s diktátorstvím ČKS. Hned, jak konflikt postoupí za hranici, kterou ČKS může tolerovat, strana okamžitě všechnu „svobodu“ odvolá. V historii komunistické strany bylo několik období, ve kterých se lidé mohli relativně svobodně projevit, po každém však následovalo období přísné kontroly. Takové cyklické vzory jsou pro historii ČKS typické, demonstrují její zločinnou povahu.

V dnešní éře internetu, navštívíte-li oficiální stránky čínské tiskové agentury Sin-chua nebo *Lidového deníku*, zjistíte, že je tam mnoho zpráv, které obsahují negativní informace o Číně. V první řadě je to proto, že v současnosti se v Číně prostě šíří velmi mnoho špatných zpráv a tisková agentura musí o těchto věcech hovořit, aby si udržela věrohodnost. Na druhé straně, výchozí bod takových zpráv potvrzuje zájmy ČKS, tj. „malá kritika neškodí, někdy může i pomoci“. Zprávy vždy označují za viníka

nějakého jednotlivce (který ovšem nemá nic společného se stranou), přičemž popisují a oslavují řešení, se kterým přišla strana. ČKS zručně řídí, co publikovat, o čem nemluvit, kolik říci a jestli to zveřejnit prostřednictvím domácích médií nebo zda to „oznámí“ zahraniční média řízená ČKS.

ČKS je zručná v překrucování špatných zpráv ve svůj prospěch. Může tak dosáhnout žádaného efektu: získat si přízeň lidí. Mnoha mladým v Číně se zdá, že ČKS dnes ponechává značnou svobodu projevu, a proto jí věří a uznávají ji. Jsou oběťmi rafinovaných strategií zločinných a státem řízených médií. Navíc, když ČKS vytvoří v čínské společnosti sociální a jiné nepokoje (a dá jim v médiích trochu publicity), může přesvědčit lidi, že jen ona může takové problémy zvládnout. Lehce tak jimi bude manipulovat, aby schvalovali její vládu.

Neměli bychom si proto nesprávně myslet, že ČKS se změnila, dokonce i když vidíme nějaké to zlepšování ve věci lidských práv. V historii, když ČKS bojovala, aby svrhla vládu Kuomintangu, tvářila se, že bojuje za demokracii. Zkažená povaha ČKS je taková, že žádnému jejímu slibu nelze věřit.

V. ASPEKTY BEZOHLEDNÉ POVAHY ČKS

MARNIVÉ ROZPRODÁVÁNÍ NÁRODNÍ PŮDY A PODVODY POD PLÁŠTÍKEM „NÁRODNÍ JEDNOTY“

„Osvobodíme Tchaj-wan“ a „Sjednotíme Tchaj-wan“ byly slogany propagandy ČKS po dobu několika dekád. Pomocí těchto hesel ČKS vystupovala jako nacionalista a patriot. Opravdu leží ČKS na srdci celistvost národního území? Vůbec ne. Tchaj-wan je jen historickým problémem, který vznikl bojem mezi ČKS a Kuomintangem, a je záminkou, kterou ČKS používá, když bojuje se svými protivníky a aby si získala podporu lidí.

Na začátku své vlády, když ČKS v době vlády Kuomintangu ustavila „čínský sověť“, článek 14 čínské ústavy říkal, že „každá etnická skupina nebo provincie uvnitř Číny může vyhlásit nezávislost“. Aby vyhověla SSSR, heslo ČKS tehdy bylo „Chránit sověť“. V době čínsko-japonské války hledala ČKS příležitost posílit sebe samu a nechtěla bojovat proti japonským vetřelcům. V roce 1945, kdy sovětská Rudá armáda vstoupila do

severovýchodní Číny, aby zde kradla, zabíjela a znásilňovala, ČKS ze sebe nevydala ani slůvko nesouhlasu. Podobně, když SSSR podporoval odtržení Vnějšího Mongolska od Číny, ČKS byla znovu zticha.

Koncem roku 1999 podepsaly ČKS a Rusko „Dohodu o vyměření vzájemné hranice“, ve které ČKS přijala všechny nepřiměřené dohody mezi dynastií Čching a Ruskem, uzavřené před víc než 100 lety. Čína tak předala Rusku více než jeden milion čtverečních kilometrů půdy, plochu větší než několik desítek Tchaj-wanů. V roce 2004 ČKS s Ruskem podepsala „Dodatek k dohodě o čínsko-ruských východních hranicích“ a zpravodajové ohlásili, že ČKS se vzdala vlády nad polovinou ostrova Chej-sia-c' v provincii Chej-lung-ťiang ve prospěch Ruska.

ČKS ve skutečnosti vůbec nevěnuje pozornost záležitostem hranic, jako ostrovy Nan-ša a ostrov Tiao-jü, protože tyto věci přímo neovlivňují její moc. ČKS jen vytroubila ideu „sjednocení Tchaj-wanu“, která byla jen jakousi kouřovou clonou a pochybným způsobem, jak podnítit v lidech slepý patriotismus a udržet pozornost veřejnosti od domácích problémů.

POLITIČTÍ ZLOČINCI BEZ JAKÝCHKOLIV MORÁLNÍCH ZÁBRAN

Vláda by vždy měla mít nad sebou dohled. V demokratických zemích je dobrým kontrolním mechanismem dělba moci spolu se svobodou projevu a tisku. Náboženské víry pak poskytují dodatečná morální omezení.

ČKS podporuje ateismus, a proto neuznává nebeské principy, které by morálně omezovaly její chování. ČKS je diktatura, proto ji politicky neomezují žádný zákon. V důsledku toho je úplně bezohledná a ničím neomezovaná, když se chová podle své tyranické a zlé povahy. Podle samotné ČKS, kdo má nad ní dohled? „ČKS dohlíží sama na sebe!“ Toto je slogan ČKS, kterým strana podvádí lidi už desítky let. V raných obdobích se to nazývalo „sebekritikou“, potom „sebekontrolou“ a „sebezdokonalováním vedení strany“. Nedávno byla řeč o „sebezvyšování schopnosti strany vládnout“. ČKS však staví obrovskou moc, kterou má, nad takzvané „sebezlepšování“. Nejenže o těchto věcech ráda hovoří, chová se podle toho i v praxi. Ustavila například „Centrální výbor disciplinární inspekce“, „Úřad pro odvolání“ a podobně. Tyto organizace jsou jen pěknými, ale bezcennými „výkladními skříněmi“, které matou a zavádějí lidi.

Bez morálních a právních omezení se „sebezlepšování“ ČKS rovná tradičnímu čínskému přísloví o „vytváření démonů ve vlastním srdci“. Je to jen výmluva, kterou ČKS používá, aby se vyhnula vnější kontrole a zdůvodnila zákaz svobody tisku a jiných politických stran. Političtí zločinci používají tento trik, jen aby oklamali lidi a ochránili vlastní mocenské zájmy.

ČKS je expertem na politické intriky. „Demokratická diktatura lidu“, „demokratický centralismus“, „politické konzultace“ a tak dále, to všechno jsou podvodné intriky. Kromě zmínek o diktatuře jsou to všechno lži.

LSTI A ÚSKOKY – OD PŘEDSTÍRANÉHO ODPORU PROTI JAPONSKÉ INVAZI AŽ K „BOJI S TERORISMEM“

ČKS vždy tvrdila, že vedla čínský lid k vítězství v boji proti Japoncům. Početné historické archivy však odhalují, že strana se v době čínsko-japonské války záměrně vyhýbala bojům. Právě naopak, ČKS jen brzdila protijaponský odboj a využila toho, že se Kuomintang zapojil do války, aby posílila svou moc.

Jediné významné bitvy, kterých se strana zúčastnila, byly „boj o průsmyk Pching-sing“ a „bitva sta regimentů“ – obě se odehrály na severu Číny. V první z nich strana nepředvedla ani zdaleka takovou převahu a sílu, jak tvrdí; jednotky ČKS jen přepadly ze zálohy japonské zásobovací jednotky. Co se týká druhé bitvy, uvnitř ČKS se věří, že účast na ní byla v rozporu se strategií centrálního řízení strany. Po těchto dvou bitvách se Mao a jeho armády už do dalších nezapojili, ani nevyprodukovali žádné hrdiny, jako byli Tung Cchun-žuej (hrdina války s Kuomintangem) nebo Chuang Ťi-kuang (hrdina korejské války). V bitvách s Japonci padlo jen několik vysokých hodnostářů ČKS. Do dnešního dne strana stále nezveřejnila počet obětí čínsko-japonské války a nikde v zemi nenajdeme rozsáhlé pomníky padlých hrdinů.

V tom čase si ČKS ustavila „hraniční vládu“ v provinciích Šan-si, Kan-su a Ning-sia, daleko od bojiště. Podle dnešních měřítek ČKS vedla „jednu zemi, dva systémy“ nebo „dvě Číny“ uvnitř Číny. Přestože armádní velitelé ČKS celým srdcem bojovali s Japonci, hodnostáři ve vysokých funkcích strany boj pouze předstírali. Namísto toho využili válku, aby chránili svoje zdroje a jako prostředek na svoje posílení. Když Čína a Japonsko obnovily

v r. 1972 diplomatické vztahy, Mao Ce-tung se japonskému premiérovi Kakuei Tanakovi přiznal, že ČKS vlastně musí děkovat Japonsku, protože bez čínsko-japonské války by nikdy nezískala v zemi moc.

ČKS tvrdí, že vedla a podporovala svůj lid, aby vyhrál osmiletou válku proti Japoncům. Toto je další ze lží strany.

O půl století později, po útoku z 11. září na půdě USA, se svět zaměřil na boj proti terorismu. ČKS toho využila, aby vykonstruovala zákeřné strategie, které se podobají těm z časů čínsko-japonské války. Pod převrátkou boje proti terorismu označila mnoho věřících, etnických menšin a lidí s odlišnými názory za teroristy. Jen naoko vyšla z mezinárodního ovzduší boje proti terorismu, aby mohla opět zahájit brutální pronásledování vlastních lidí.

27. září 2004 tisková agentura Sin-chua citovala list *Sin-ting*, že Peking jako první ze všech měst a provincií založil protiteroristický úřad. Mnoho provládně orientovaných médií v zahraničí označilo Úřad 610 (síť vládních agentur založených za účelem zlikvidování Falun Gongu) za protiteroristickou organizaci, s tím, že úřad se soustředí na odstranění „teroristických organizací“, včetně Falun Gongu.

ČKS označila za teroristy lidi, kteří nevlastní zbraně, nevracejí úder, když jsou bití nebo ponižováni, a pokojnou cestou apelují za svou svobodu vyznání. Využila světový boj proti terorismu, aby zmobilizovala svoje zvláštní – po zuby ozbrojené – protiteroristické jednotky a ty vykonaly rychlý zásah proti této bezbranné skupině pokojných lidí. ČKS použila nálepku boje s terorismem, aby se vyhnula zvýšené pozornosti a odsouzení ze strany mezinárodní veřejnosti za pronásledování Falun Gongu. Takové podvody se v ničem neliší od těch, které ČKS použila v době čínsko-japonské války, a jsou hanebným způsobem, jakým se ČKS staví k tak důležité věci, jako je mezinárodní úsilí skoncovat s terorismem.

STRANA SE NEUSTÁLE PŘETVAŘUJE: NAVENEK SOUHLASÍ, ALE POTAJÍ ODPORUJE

ČKS nevěří vlastním doktrínám, ale nutí druhé, aby jim věřili. Toto je jedna z nejzákeřnějších metod používaná kultem ČKS. ČKS ví, že její doktríny jsou falešné a že zkrachovalá idea socialismu je nepravdivá. Sama v tyto myšlenky nevěří, ale nutí lidi, aby v ně věřili; kdo se tímto neřídí,

je pronásledován. Absurditou a hanbou je, že ČKS nechala tuto zrádnou ideologii zapsat do čínské ústavy, kde je prezentována jako „základ státu“.

V Číně můžeme vidět zajímavou situaci. V prostředí domácí „politické arény“ ztratilo mnoho vysokých hodnostářů svoje pozice – proto, že byli zkorumpováni. Tito funkcionáři vyhlasovali na veřejných shromážděních ctnost a nesobeckost, ale za oponou brali úplatky a zpronevřovali fondy. Mnoho tzv. „služebníků lidu“ padlo tímto způsobem, včetně Li Tia-tchinga, bývalého guvernéra provincie Jün-nan, stranického tajemníka provincie Kuej-čou – Liou Fang-žena, tajemníka strany provincie Che-pej – Čcheng Wej-kaa, ministra polnohospodářství a zdrojů – Tchien Feng-šana, a náměstka guvernéra provincie An-chuej – Wang Chuaj-čunga. Když si prohlédnete jejich projevy, zjistíte, že každý bez výjimky podporoval protikorupční kampaně a neustále zdůrazňoval svým podřízeným, aby se chovali čestně (i když ti také brali úplatky a zpronevřovali státní peníze).

ČKS propagovala mnohé „vzorné kádry“ a často do ní vstupovali idealističtí a pracovití lidé, kteří vylepšili její obraz; všem je přesto jasné, do jak hrozného morálního úpadku jinak zemi přivedla. Proč se propaganda ČKS, která se ohání „duchovní civilizací“, nevěnuje nápravě těchto věcí?

Vůdcové strany tedy nutně jen „mlátili prázdnou slámu“, když upozorňovali na „morální kvality komunismu“ a vyhlasovali, že „slouží lidu“. Rozpor mezi jejich činy a slovy můžeme vysledovat až k zakladateli a otci strany Karlu Marxovi, který měl nemanželské dítě. Lenin se nakazil syfilidou od prostitutek, Stalin byl obviněn z násilného sexuálního styku se zpěvačkou. Mao Ce-tung vedl chlípny a rozkošnický život; Ťiang Ce-min je promiskuitní, rodina rumunského komunistického vůdce Ceauseska si nakradla obrovský majetek; kubánský vůdce Castro nashromáždil stovky milionů dolarů v zámořských bankách a vražedný diktátor Severní Koreje Kim Il Song a jeho děti vedou zkažený a marnivý život.

Obyvatelům Číny se hnusí bezduché politické schůzování. O politických záležitostech hovoří vyhýbavě, protože každý z nich ví, že jsou to podvodné hry. Ať už to jsou ti, kdo hovoří, nebo ti, kdo jim naslouchají, na těchto schůzích se nikdo neodvážá otevřeně promluvit. Je to veřejné tajemství. Lidé nazývají tento fenomén „upřímnou přetvářkou“. Vznesené znějící vládní prohlášení, například „Tři reprezentanti“ před několika lety, následné „Zlepšování schopností vlády“ či dnešní „Tři srdce“ – „přibližo-

vání, utišování a získávání si lidských srdcí“ – to všechno jsou lži. Která vládnoucí strana by se nesnažila o dobro lidí? Která vláda by nezlepšovala svou schopnost vládnout? Která strana by se nesnažila pro sebe získat srdce lidí? Všechny strany, které se nezaobírají těmito otázkami, by byly zanedlouho odstraněny z politické scény. ČKS však tyto pusté slogany považuje za duchaplné teorie s hlubokým významem a nutí celou zemi, aby je studovala.

Miliarda lidí si postupně osvojila přetvářku a kulturu strany a společnost se stala falešnou, pompézní a bezduchou. Bez cti a důvěry je společnost v krizi. Proč ČKS uměle vytvořila tento stav? V minulosti to bylo kvůli její ideologii, dnes je to kvůli jejímu zisku. Členové strany sami o sobě vědí, že vše jen předstírají, a přece v tom pokračují. Kdyby ČKS nešířila takovéto slogany a bezduchá slova, nemohla by týrat lidi, přinutit je, aby ji následovali a báli se jí.

ZAVRHNOUT SVĚDOMÍ A OBĚTOVAT SPRAVEDLNOST ZÁJMŮM STRANY

V knize *O morálním vývoji komunistické strany Liou Šao-čchi*⁸ zdůraznil, aby „členové strany připojili svoje osobní zájmy k zájmům strany“. Mezi členy strany nikdy nechyběli i takoví, kteří měli spravedlivé myšlení a zajímali se o lid a zemi, a bylo tu mnoho čestných funkcionářů, kteří skutečně sloužili lidem. V sobecké mašinérii ČKS však takoví úředníci nemohou přežít. Pod neustálým tlakem, aby „odevdali svou lidskost straně“, často nemohou dál pokračovat a riskují, že budou zbaveni funkce nebo (a to je ještě horší), že se nechají zkorumpovat.

Číňané osobně zažili a hluboce prožili brutální režim ČKS a vytvořili si skutečný strach před jeho krutostí. Proto se už neodváží zastávat se spravedlnosti a nevěří v nebeské principy. Podvolili se moci strany. Postupně se stali bezcitnými a lhotejnými vůči záležitostem, které se jich přímo nedotýkají. Dokonce logika jejich myšlení se vědomě podřídila moci strany. To v nich vypěstovala mafiánská povaha ČKS.

8 Liou Šao-čchi, čínský prezident v letech 1959 až 1968, byl považován za nástupce Mao Ce-tunga. V době kulturní revoluce (1966–1976) byl stíhán jako zrádce, špion a odpadlík. Zemřel ve vazbě roku 1969, po krutém týrání ze strany ČKS.

ČKS ZDŮRAŽŇUJE PATRIOTISMUS, ABY V LIDECH PODNĚCOVALA NENÁVIST

Patriotistická a nacionalistická hesla jsou nástroji, kterými strana podněcuje v lidech špatné věci. Nejsou jen často vyvolávanými slogany ČKS, jsou pravidelně vydávány jako příkazy. Jde o strategie prověřené časem. Číňané žijící v zahraničí, kteří se už po desetiletí neodvážejí vrátit nazpět do Číny, se po přečtení nacionalistické propagandy v zahraničním vydání *Lidového deníku* (*People's Daily*) mohou stát nacionalističtějšími než Číňané žijící doma. Manipulovaní Číňané, kteří se neodvážejí říci „ne“ politice ČKS, jsou dost odvážní na to, aby pod záštitou „patriotismu“ zaútočili na americkou ambasádu a konzulát v Číně a házeli tam vajíčky a kameny nebo podpalovali auta a americké vlajky.

Komunistická strana se rozhodla, že kdykoli se střetne s důležitou otázkou, která vyžaduje poslušné obyvatelstvo, použije patriotismus a nacionalismus, aby zmobilizovala lidi. V záležitostech týkajících se Tchaj-wanu, Hongkongu, Falun Gongu, kolize amerického špionážního letadla a čínské stíhačky – ve všech případech použila ČKS kombinovanou metodu silného nátlaku a hromadného vymývání mozků, čímž přivedla lidské mysl do „válečného stavu“. Tato metoda je podobná metodě používané německými fašisty.

Blokování všech jiných informací učinilo vymývání mozků velmi účinným. Čínští lidé, přestože nemají rádi ČKS, dnes myslí překrouceným způsobem, který jim strana vštěpila. Například v době války vedené USA v Iráku bylo mnoho lidí pobouřeno, když sledovali denní analýzy CCTV⁹; tito lidé cítili mnoho nenávisti, pomstychtivosti a touhy bojovat, přičemž zároveň proklínali další válku.

NESTOUDNOST – UMÍSTOVÁNÍ STRANY PŘED ZEMÍ A PŘINUCENÍ LIDÍ, ABY PŘIJALI NEPŘÍTELE ZA SVÉHO OTCE

Jedna z frází, kterou ČKS často používá, aby strašila lidi, je „zánik strany a země“, čímž umísťuje „stranu“ před „zemi“. Základním principem je „bez ČKS by nebylo nové Číny“. Od dětství je lidem vtoukáno do hlavy,

9 CCTV (China Central Television) je vlastněna a přímo provozována ústřední vládou. Je hlavním vysílacím médiem v Číně.

aby „poslouchali stranu“ a „chovali se jako její hodné děti“. Každý je nucen zpívat ódy na stranu: „Strana je má matka“ nebo „Strano, má drahá matko!“, „Spásná milost strany je hlubší než oceán“, „Láska k mému otci a k matce nepředčí moji lásku ke straně“. ¹⁰ Lidé by také měli jít „bojovat, kamkoli je strana pošle“. Když vláda nabízí podporu obětem přírodních katastrof, lidé děkují „straně a vládě“ – nejdřív „straně“ a potom „vládě“. Heslo čínských vojáků zní „Strana namíří moji pušku“. Když čínští návrháři představili koncept uniformy pro soudce, umístili na ni čtyři zlaté knoflíky. Ty jsou uspořádány odshora dolů, aby symbolizovaly stranu, lidi, zákon a zemi. Značí to, že dokonce i když jste soudce, strana bude navždy stát nad „zákonem“, „zemí“ a „lidmi“.

Strana je v Číně na nejvyšším místě, celá země jí podléhá. Země existuje pro stranu, a ta je ztělesněním lidu a symbolem země. Pojmy lásky ke straně a jejím vůdcům a lásky k vlasti se navzájem promíchaly, což je základní příčinou toho, proč se patriotismus v Číně překroutil.

Pod jemným, ale vytrvalým vlivem vzdělávání a propagandy ČKS si začalo mnoho lidí, straníků i nestraníků, plést stranu se zemí, ať už si to uvědomují či ne. Přijali tvrzení, že „zájem strany“ je nade vším, a souhlasí, že „zájmy strany jsou shodné se zájmy lidí a země“. To je výsledek ideologie vštěpené lidem, která dává skupině darebáků mezi čínskými komunisty možnosti, jak zrazovat národní zájmy.

STRANA SE „NAPRAVUJE“ A MĚNÍ ZLOČINY VE „VELKÉ ÚSPĚCHY“

ČKS udělala v dějinách mnoho velkých chyb, ale pokaždé svalila vinu na určité jednotlivce anebo skupiny, pomocí metody „nápravy a rehabilitace“. Oběti čistek a podobných zvěrstev strany tak mohly vůči ní konečně pocítit „hlubokou vděčnost“ a ČKS se zbavila veškeré zodpovědnosti za své zločiny. Strana „se nebojí dělat chyby, a když je udělá, umí je dokonale napravit“¹¹ – toto se stalo magickým zaklínadlem ČKS, pomocí kterého opakovaně unikla odstranění. ČKS tedy navždy zůstává „velká, slavná a správná“.

¹⁰ Tyto citované fráze jsou názvy písní, které byly napsány a zpívány v době Maovy éry v šedesátých letech a na počátku let sedmdesátých.

¹¹ Mao jednou řekl, že se bojíme dělat chyby, ale je na nás, abychom je napravili.

Možná se jednoho dne ČKS rozhodne odčinit masakr na náměstí Tchien-an-men a obnovit dobré jméno Falun Gongu. Ale to bude prostě jen nová darebácká taktika, kterou ČKS použije v zoufalém pokusu o prodloužení svého vyhasínajícího života. ČKS nikdy nebude mít odvahu uvažovat o sobě, odhalit svoje zločiny a zaplatit za svoje hříchy.

VI. STRANA ÚPLNĚ ODHALUJE SVOU ZLOČINECKOU POVAHU V POKUSU ODSTRANIT PRAVDIVOST, SOUCIT A SNÁŠENLIVOST POMOCÍ STÁTNÍHO TERORU

Lživé „sebeupálení“ na náměstí Tchien-an-men uspořádané zlým kultem ČKS je možno hodnotit jako lež století. Aby potlačila Falun Gong, vláda zašla ve své zvrácenosti tak daleko, že navedla pět lidí, aby předstírali, že jsou praktikujícími Falun Gongu, a sehráli falešné sebeupálení na náměstí Tchien-an-men. Těchto pět účastníků akce ani nevědělo, že si podepsali svůj rozsudek smrti; byli zabiti buď přímo na scéně nebo zavražděni dodatečně. Zpomalený záběr videozáznamu sebeupálení uveřejněný CCTV neklamně ukazuje, že Liou Čchun-ling, jedna ze sebeupálených, zemřela na místě na následky úderu jednoho z policistů. Dalšími nedostatky v záznamu jsou sedící poloha Wang Ťing-tunga, ohněm nedotčená plastová láhev mezi jeho kolena (údajně v ní na místo přinesl benzín), rozhovor mezi lékařem a nejmladší obětí Liou S'-jing a způsob, jakým kameramani přišli na místo, kde se natáčelo. Důkazy jednoznačně dokazují, že incident sebeupálení byl podvod, zlomyslně uspořádaný zločineckým režimem Ťiang Ce-mina, aby Ťiang mohl falešně obvinít Falun Gong¹².

Komunistická strana použila podle a kruté metody, aby zahájila kampaň na vyhlazení Falun Gongu. Používá finanční zdroje národa, nahromaděné za posledních 20 let ekonomické reformy. Mobilizuje stranu, vládu, vojsko, policii, špiony, zahraniční diplomaty a různé vládní a nevládní

12 Detailní analýzu videozáznamu sebeupálení můžete najít na následující webové stránce: <http://sk.minghui.org/20120131518/Video-Sebaupalenie-alebo-propagandisticky-kusok-CKS.html>

organizace. Manipuluje média po celé zemi a vytváří tvrdou informační blokádu, která zahrnuje i metody individuálního sledování a monitorování prostřednictvím nejnovějších technologií. To všechno jen kvůli pronásledování pokojné skupiny praktikujících Falun Gongu. Stoupenci Falun Gongu jsou lidé, kteří následují tradiční metodu čchi-kungu, aby zušlechtili svá těla a myslí a pozvedli svůj morální charakter. Žijí podle principů „pravdivosti, soucitu a snášenlivosti“. Takové brutální pronásledování nevinných lidí jako vždy odráží zdegenerovanou povahu ČKS.

Žádný darebák v historii neklamal tak zákeřně a pronikavě jako Ťiang Ce-min a ČKS. Používají různé lži, z nichž každá manipuluje určitými názory a myšlenkami, které lidé mají. Takto lidé spíše uvěří lžím strany a ta může podněcovat nenávisť vůči Falun Gongu. Věříte vědě? ČKS tvrdí, že Falun Gong je poverčivý. Zdá se vám politika odporná? ČKS tvrdí, že Falun Gong se zapojuje do politiky. Závidíte bohatým? ČKS tvrdí, že Falun Gong shromažďuje peníze. Nemáte rádi, když vás někdo organizuje? ČKS tvrdí, že Falun Gong má striktní organizaci. Jste unavení z kultu osobnosti, který trvá v Číně už několik desítek let? ČKS říká, že Falun Gong uplatňuje manipulaci myslí. Jste patrioti? ČKS říká, že Falun Gong je proti Číně. Bojíte se chaosu? ČKS tvrdí, že Falun Gong poškozuje stabilitu. Nejsi si jisti, zda Falun Gong opravdu zastává pravdivost, soucit a snášenlivost? ČKS říká, že Falun Gong není pravdivý, soucitný ani tolerantní, a dokonce, že „soucit může způsobovat touhu zabít“.

Nevěříte tomu, že vláda by si vymýšlela takovéto lži? ČKS si vymýšlí lži, které jsou ještě horší a více šokující, od sebevražd po sebeupálení, od zabíjení příbuzných k masovým vraždám – tolik lží, že je pro vás těžké jim neuvěřit. Cítíte solidaritu s Falun Gongem? ČKS spojí vaše politické hodnocení s pronásledováním Falun Gongu a dá vám horší práci, propustí vás anebo vám vezme prémie, když praktikující Falun Gongu ze sféry, která spadá do vaší zodpovědnosti, apelují v Pekingu. Budete přinuceni stát se nepřitelem Falun Gongu.

ČKS unesla mnoho praktikujících Falun Gongu a vzala je do tříd na vymývání mozků, aby je přinutila vzdát se své spravedlivé víry a donutila je ke slibu, že dále nebudou praktikovat. ČKS použila různé zlé způsoby, aby je přesvědčila – skrze jejich příbuzné, zaměstnání a vzdělání, činí na ně nátlak, mučí je a trestá jejich rodinné příslušníky a kolegy. Praktikující Falun Gongu, jejichž mozek byl úspěšně vymyt, jsou používáni k tomu,

aby vymývali mozek dalším a mučili je. Zkažená ČKS chce proměnit dobré lidi v demony a pak je nutí kráčet jednou provždy cestou zla.

VII. ZLOČINNÝ SOCIALISMUS S „ČÍNSKÝMI RYSY“

Pojem „socialismu s čínskými rysy“ je používán na zakrytí zločinů ČKS. ČKS prohlašuje celou dobu, že za úspěchy v čínské revoluci vděčí „propojení marxismu-leninismu s konkrétní realitou čínské revoluce“. Často a nesprávně zdůrazňuje „čínské rysy“, aby ideologicky podpořila svou náladovou a darebáckou politiku.

NEVYPOČITATELNÉ A PODVODNÉ PROSTŘEDKY

Za darebáckou fasádou „čínských specifik“ dosáhla ČKS všemožných nesmyslů a absurdit.

Cílem revoluce ČKS bylo veřejné vlastnictví výrobních prostředků. Na počátku jejího vývoje se mnoho podvedených mladých lidí připojilo do její organizace kvůli ideálům komunismu a jednoty. Mnoho z nich zradilo svoje rodiny, které vlastnily nějaký majetek. Ale 83 let po těchto začátkách se kapitalismus vrátil, jenže nyní je součástí samotné ČKS, která původně mávala praporem rovnostářství.

Dnes je mezi příbuznými a potomky vůdců strany mnoho kapitalistů, kteří si nashromáždili obrovské majetky, další funkcionáři strany se snaží k této skupině zbohatlíků připojit. ČKS odstranila statkáře a kapitalisty ve jménu revoluce a ukradla jim majetky. Nyní se noví členové „šlechty“ ČKS stali ještě bohatšími než kapitalisté – pomocí zpronevěry a korupce. Ti, kteří následovali stranu v začátkách revoluce, dnes vzdychají: „Kdybych věděl, jak to dopadne, nikdy bych je tehdy nenásledoval.“ Po několika desítkách let strávených v potu bojováním za stranu zjistili, že věnovali majetky svých bratrů a otců, jakož i svoje životy, zlému kultu.

ČKS mluví o ekonomickém základu, který určuje nadstavbu¹³; ve skutečnosti ho tvoří zkorumpovaná základna byrokratických úředníků ČKS,

13 Nadstavba v kontextu Marxovy socialistické teorie se vztahuje na způsob interakce mezi subjektivitou člověka a materiální látkou společnosti.

kteřá rozhoduje o nadstavbě, kteřá, aby se udržela, musí vyvíjet vysoký tlak na lidi. Útlak lidí se proto stal základní politikou ČKS.

Darebácké rysy ČKS se projevují v přetváření kulturních konceptů a v používání změněných definic ke kritice a ovládnání lidí. Vezměme za příklad koncept „strany“. Odjakživa byly po celém světě ustavovány zájmové skupiny – strany. Pouze komunistická strana však uplatňuje moc mimo sféru svého kolektivu. Když se k ní připojíte, bude ovládat všechny sféry vašeho života, včetně vašeho svědomí, existence a osobního života. Jakmile je jí dána politická moc, ČKS ovládne společnost, vládu a státní aparát. Diktuje všechny záležitosti, od důležitých – jako kdo by měl být předsedou vlády anebo ministrem obrany a jaké budou předpisy a zákony, k malým, jako například: kde by měl člověk bydlet, s kým se může oženit a kolik dětí může mít. ČKS pro sebe hromadí všechny možné způsoby ovládnání lidí.

Ve jménu dialektiky se ČKS snaží o úplné odstranění celostního myšlení, schopnosti rozumně myslet a ducha hloubání a filozofie. Ačkoli ČKS mluví o „rozdělování podle zásluh“, uskutečnil se proces „povolení některým, aby zbohatli dříve“ spolu s „rozdělováním podle mocenského postu“. ČKS používá záminku, že „z celého srdce slouží lidu“, aby podvedla ty, kteří věří těmto ideálům, čímž jim úplně vymývá mozek, ovládá je a postupně mění na poddajné nástroje, které „slouží z celého srdce straně“ a které nemají odvahu zastat se lidu.

MACHIAVELLISTICKÁ STRANA S „ČÍNSKÝMI RYSY“

Protože používá principy, které stavějí stranu nade všechno ostatní, ČKS svým zlým kultem poškozujee čínskou společnost a vytváří stav, jaký v lidské společnosti nemá obdoby. Takový stav nelze nalézt v žádné jiné společnosti, vládě nebo organizaci. Jeho principem je nemít žádný princip; za jeho úsměvem není žádná upřímnost. Dobromyslní lidé proto nemohou pochopit ČKS. Na základě univerzálních morálních standardů si nemohou představit, že by tak ničemný subjekt, jako je strana, mohl reprezentovat zemi. ČKS používá výmluvu „čínských rysů“, aby se zařadila mezi národy světa. „Čínské rysy“ jsou jen zkratkou pro „zločinecké rysy ČKS“.

Jak tyto „čínské rysy“ vypadají v praxi? Domácí nefunkční kapitalismus je nazýváán „socialismem“; „nezaměstnanost“ se stala „čekáním na

zaměstnání“; „propuštění“ z práce se stalo „postavením mimo službu“; „chudoba“ se stala „úvodním stádiem socialismu“; lidská práva a svoboda projevu a vyznání byly redukovány na „právo na přežití“.

ČÍNSKÝ NÁROD ČELÍ BEZPRECEDENTNÍ MORÁLNÍ KRIZI

Začátkem devadesátých let se v Číně stalo velmi populárním pořekadlo: „Jsem darebák, ale nikoho se nebojím.“ Takový je negativní následek několika desítek let darebácké vlády ČKS – darebáctví prostoupilo celým národem. Spolu s předstíranou prosperitou čínské ekonomiky se prudce snižuje morálka ve všech sférách společnosti.

Zástupci čínského lidu po dobu zasedání Lidového kongresu často hovoří o „upřímnosti a důvěře“. Při přijímacích zkouškách na vysokou školu se od studentů vyžaduje, aby psali o „upřímnosti a důvěře“. Toto je odraz obrovské krize, způsobené právě nedostatkem upřímnosti a důvěry a úpadkem morálky. Krize, ačkoliv neviditelná, je všudypřítomná. Korupce, zpronevěra, nekvalitní a falešné výrobky, podvod, morální úpadek jednotlivců a společnosti jsou přítomny všude. Mezi lidmi už neexistuje žádná základní důvěra.

Není pro ty, co jsou spokojeni se zvýšeným standardem života, základním zájmem bezpečí jejich životů jako takových? Co je nejdůležitějším faktorem sociální stability? Je to morálka. Společnost se zkaženou morálkou nemůže lidem poskytovat bezpečí ani jistotu.

Do dnešního dne ČKS potlačila téměř všechna tradiční náboženství a rozbořila tradiční systém hodnot. Bezohledný způsob, kterým si ČKS přivlastňuje bohatství a podvádí lidi, se projevil v celé společnosti a ta se přeměňuje na společnost darebáků. ČKS, která pomocí takových lidí vládne, potřebuje prohnílit společnost jako ideální prostředí pro své přežití. Proto se pokouší ze všech sil strhnout lidi dolů na svou úroveň, nakazit je do různé míry svým zlem. Tak odstraňuje morální základ, který dlouho tvořil oporu čínských lidí.

ZÁVĚR

„Je lehčí změnit řeky a hory než svoji povahu.“¹⁴ Historie dokázala, že pokaždé, když ČKS uvolnila svůj stisk a řetězy, nebylo to proto, že by se jich chtěla úplně zbavit. Po velkém hladomoru začátkem šedesátých let ČKS převzala politiku ekonomické reformy¹⁵ zaměřenou na obnovu polnohospodářské výroby, ale bez úmyslu změnit „otrocký“ stav čínských rolníků. Ekonomická reforma a liberalizace v osmdesátých letech nedala žádnou záruku, že se ČKS neožene řeznickým nožem po svých vlastních lidech v roce 1989. V budoucnosti bude ČKS nadále měnit svou tvář, ale nikdy nezmění svou darebáckou povahu.

Někteří lidé si mohou myslet, že minulost je minulost, situace se změnila, a že nynější ČKS není tehdejší ČKS. Někteří mohou být spokojeni s falešným obrazem, který o sobě strana vytváří, a dokonce mají nesprávný dojem, že ČKS se zlepšuje, reformuje a že se chce napravit. Tito lidé se usilovně snaží zapomenout na minulost. To vše může dát ČKS příležitost k přežití a tím bude potažmo ohroženo celé lidstvo.

Všechny snahy ČKS směřují k tomu, aby lidé zapomněli na minulost. Všechny dnešní lidské boje vycházejí z utrpení, které jim v minulosti způsobila strana.

Ve skutečnosti je minulost ČKS historií poničené lidské paměti, kdy děti neznají opravdové osudy svých rodičů. Stovky milionů běžných občanů žijí a trpí v obrovských niterných konfliktech, kdy proklínají minulost ČKS a přitom spoléhají na její budoucnost.

Když se přízrak komunismu snesl na lidský svět, komunistická strana pustila ze řetězu spodinu společnosti a použila vzpoury chuligánů, aby uchopila politickou moc. Během následného krveprolití a tyranie ustavila a dodnes udržuje svůj despotismus – prostřednictvím lidí „posedlých stranou“. Použitím takzvané ideologie „boje“, který je proti přírodě, nebeským zákonům, lidské povaze a vesmíru, zničila lidské svědomí a při-

14 Toto je čínské přísloví, které potvrzuje stálost povahy člověka. Přísloví lze též přeložit jako: „Liška může změnit kožich, ne však svoje chování.“

15 Politika ekonomické reformy, známá jako plán „Tří svobod a jedné dohody“ navrhovaná Liou Šao-čchim, tehdejším prezidentem Číny. Plán sliboval uvolnění pozemků k soukromému použití, svobodný trh, podniky zodpovědné za svoje vlastní zisky a ztráty a určování odvodních kvót podle domácnosti.

rozenou dobrotu a dále ničí tradiční civilizaci a morálku. Použila krvavé masakry a nucené vymývání mozků, aby ustavila hrozný komunistický kult a stvořila duševně nemocný národ, kterému může snadno vládnout.

V historii ČKS vždy přicházela období násilí, kdy rudý teror dosáhl svého vrcholu, a krizová období, kdy ČKS jen tak tak unikla své záhubě. Pokaždé strana použila různé úskoky, aby vykročila z krize, ale jen proto, aby uspořádala další vlnu násilí a nadále podváděla čínské lidi.

Až si lidé uvědomí zkaženou povahu strany a přestanou být klamáni jejím falešným obrazem, přijde konec ČKS a její zločinecké povahy.

V porovnání s 5 000 lety čínské historie je 55 let vlády ČKS pouhým okamžikem. Předtím, než ČKS vznikla, Čína stvořila nejvelkolepější civilizaci v historii lidstva. ČKS se chopila složité domácí situace v Číně a využila zahraniční invazi, aby v domácím prostředí způsobila úplnou spoušť. Vzala desítky milionů lidských životů, zničila bezpočet rodin a obětovala přírodní zdroje, na kterých závisí přežití Číny. Co je však ještě ničivější – téměř úplně zdevastovala morální základy Číny a její bohaté kulturní tradice.

Jaká bude budoucnost Číny? Jakým směrem se Čína bude ubírat? Takovéto vážné otázky jsou příliš složité na to, aby se daly shrnout do několika slov. Jedna věc je však jistá: pokud neproběhne obroda morálky národa, obnova vztahů mezi lidmi a přírodou a mezi lidmi, nebem a zemí, dokud nebude nastolena víra nebo kultura jako základ pro pokojné spolužití lidí, bude pro čínský národ nemožné vstoupit do světlé budoucnosti.

Po několika desetiletích vymývání mozků a útluaku nastolila strana mezi lidmi svůj způsob uvažování a svoje standardy pro dobré a zlé. To je vedlo k tomu, aby přijali a do jisté míry se ztotožnili s jejími výmysly a podíleli se na jejich podvodech – tak strana vytvořila ideologickou základnu své existence.

Prvním důležitým a nevyhnutelným krokem na cestě k hladkému přechodu ke společnosti bez ČKS je odstranění zlé doktríny, kterou nám ČKS vštěpila, jasné prozření ohledně její zlé povahy a obnovení lidské přirozenosti a svědomí.

Zda je po této cestě možné pevně a pokojně kráčet, to bude záviset na změnách, které se odehrají v srdci každého Číňana. Třebaže se ČKS jeví, jako by jí patřily všechny zdroje země a mocenské nástroje represe, když bude každý Číňan věřit v sílu pravdy a chránit svou morálku, zlý přízrak ČKS ztratí základy pro svou existenci. Všechny zdroje země se okamžitě vrátí do rukou spravedlivých lidí, a to bude okamžik, kdy se uskuteční znovuzrození Číny.

Pouze bez Čínské komunistické strany může vzniknout nová Čína.

Pouze bez Čínské komunistické strany má Čína naději.

Bez Čínské komunistické strany spravedliví a dobří čínští lidé znovu vybudují historickou velkolepost Číny.

V roce 2004 publikovala čínská edice deníku The Epoch Times sérii článků nazvanou „Devět komentářů ke komunistické straně“. Tyto články si díky svému pravdivému vykreslení brutality a podvodů komunistické strany v Číně okamžitě získaly pozornost veřejnosti. Téměř ze dne na den vzniklo hnutí vystupování ze strany, v čínštině nazývané „Tuidang“.

„V podstatě každý v Číně četl nebo přinejmenším slyšel o Devíti komentářích.“

Tchang Paj-čchiao, jeden z vůdců studentského hnutí
na náměstí Tchien-an-men v roce 1989

„Čínská komunistická strana si netroufá otevřeně mluvit o faktech zmíněných v Devíti komentářích ani se neodvažuje Devět komentářů odmítat. ... ČKS nezmiňuje Devět komentářů v žádném ze svých vzdělávacích materiálů používaných na školách. Tváří se, že neexistují. ... ČKS se velmi bojí.“

Čeng En-chung, šanghajský právník
působící v oblasti lidských práv

„Hnutí Tuidang je ve skutečnosti hnutím morální obnovy, která je základem pro obnovu čínského národa.“

Wej Ťing-šeng, známý čínský aktivista v oblasti lidských práv,
„Otec čínské demokracie“

ISBN 978-80-906750-0-1

9 788090 675001